PAVEL CORUŢ
Suflete de foc

Atenţionare

Prima parte a acestui roman conţine personaje şi activităţi imaginate de mine. Rog cititorii să nu confunde ficţiunea cu personaje şi acţiuni reale!

Pavel Coruţ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CORUŢ, PAVEL
Suflete de foc / Pavel Coruţ.
— Bucureşti: Editura Coruţ Pavel, 2007
ISBN (13) 978 – 973 – 9225 – 84 – 7
821.135.1 – 31

Sărutul diafan al morţii

Deşi sunt adormit buştean, simt apropierea pericolului. Îl aud ca un glas de tunet – Varaain! Chiar mi se pare că mă aud chemat pe nume. Mă trezesc brusc şi apuc să strig:

— Frână, Bălaiule!

Lipoveanul frânează instantaneu. Centura de siguranţă mă ţine legat de scaun, să nu zbor prin parbriz. Probabil, roata stângă a prins polei sub ea, căci ne răsucim perpendicular pe şoseaua goală. Spatele maşinii se sprijină în parapetul care separă autostrada de pădure. Motorul s-a oprit şi o linişte profundă ne învăluie. Indianul Corday se adună de pe bancheta din spate, întrebând:

— Ce s-a întâmplat, Va…

Explozia ne ia pe nepregătite. Bolidul nostru se comportă ca un armăsar nărăvaş. Îşi ridică botul,

cabrându-se şi scrâşnind din fierărie. Urmează un moment de cumpănă, apoi maşina se răstoarnă pe spate. Ne prăbuşim printre arbori, de la mai mult de zece metri înălţime. *Ne-am dus pe copcă*, apuc eu să gândesc şi mă strâng ghem. Energia din mine se extinde, pentru a amortiza impactul. Ne lovim de un arbore şi simt că a cedat caroseria. Tabla se strânge şi ne apasă din toate direcţiile, însă, de bine, de rău, ne-am oprit din căderea. Sunt ameţit de lovitură, dar încă raţionez normal. Ordon, cu voce răguşită:

— Afară!

Sunt prins în scaun, cu capul între picioare. Simt însă mâinile indianului. Îmi taie centura de siguranţă şi mă extrage din ar bag. Un val de aer rece îmi răcoreşte faţa. Parbrizul din spate e spart. Mă las împins prin el şi-i poruncesc:

— Scoate-l pe lipovean!

Deasupra, pe autostradă, se aud zgomote de motoare. O maşină de teren şi câţiva motociclişti, constat eu, după ce ascult câteva secunde. Autovehiculele opresc în dreptul nostru. În următoarea clipă, o ploaie de gloanţe se revarsă peste noi. Văd şi flăcările de la gurile pistoalelor mitralieră. Prin aerul curat, simt miros de benzină. Înseamnă că rezervorul nostru s-a fisurat. Câteva secunde ne despart de-un foc de artificii ca la Hollywood.

— Indios, sunteţi bine? întreb eu în şoaptă.

— OK! mă asigură Corday, din stânga.

— Cât mai departe de maşină! îi îndemn eu.

Încep să mă târăsc prin frunzele moi şi umede. Mai departe, cât mai departe de bomba incendiară, e gândul meu. Cei din autostradă vorbesc în gura mare. Se vede că nu-şi fac niciun fel de probleme. Cine să-i observe la ceasul ăsta din noapte? Au încetat focul de arme şi parlamentează. Posibil să încerce să vină după noi. O nouă

exploxie îmi contrazice acest gând. Au tras, cu un aruncător de grenade, direct în maşină. Înseamnă că au dispozitive de vedere pe timp de noapte, cu infraroşii.

— S-a dus cotiga noastră, mormăie Bălaiul, cu ochii la incendiu.

— Bine că suntem întregi, îi arăt eu partea pozitivă a situaţiei.

— Pe naiba! ripostează el. Pedestraşi, în codru şi numai în sacouri. Ne vede Dumnezeu.

Într-adevăr, situaţia e cam cotoibilă. Începutul de aprilie din munţii Jura e rece şi noi suntem ambalaţi cam sprinten.

— Cam cât să mai fie până la Geneva? întreb eu.

— Dacă ne lasă ăia să plecăm la Geneva, ne atrage indianul atenţia.

— Cine mă-sa ne-a ieşit cu daru-n drum? se revoltă lipoveanul.

— Nişte mârlani, îi răspund eu cu ochii pe jocul lanternelor din autostradă. Vor să ne sufle-n lumânări, fără a se prezenta.

— Ba cred că vor să facem cunoştinţă, mă contrazice indianul. Trei au pornit încoace.

Numai ochii lui de şoim puteau zări mişcarea pizmaşilor prin întunericul din jur. Tipii vin să se asigure că ne-au fript şoriciul definitiv şi iremediabil. Asta nu prea e pe placul nostru. Când vor constata că ne-am topit din machină, vor începe hăituiala. Cu ce naiba să le facem faţă, când armele au rămas în hârbul incendiat? Răsuflu uşor şi-mi controlez corpul. Mă doare în mai multe locuri şi sângele îmi curge de-a lungul mâinii stângi, din umăr. M-a atins vreun glonte rătăcit, într-un moment când nu aveam psihocâmpul expandat.

— Trebuie să ne ascundem mai în interior, calculez eu următoarea mişcare.

— Eu am pistolul cu amortizor şi pumnalul, ne anunţă Corday.

— Încă-i bine, constat eu. Haidem!

Ne ridicăm şi pornim tupilaţi, din arbore în arbore, către interiorul pădurii. Pietrele umede ne lunecă sub picioare, semn că suntem prin preajma unui masiv măcinat, începem să urcăm, sprijinindu-ne în mâini. Din spate, se aud vocile alarmate ale urmăritorilor. Au descoperit că prada le-a dispărut de sub boticuri. Precis, nu se vor mulţumi să se cărăbănească. Cine iese la drumul mare, după miezul nopţii, n-o face să se distreze. Gaşperii sunt lichidatori de casă mare. Încă nu ştiu a cui casă, căci noi am călcat pe bombeu cam mulţi granguri ai Lumii. Dacă ar fi să notez toţi tipii care ne visează reci şi cu mâinile pe piept, ar rezulta un ceaslov mai gros decât biblia. Tocmai de aia e greu să ghicesc cine ne-a aşteptat la cotitură, în pădurea elveţiană.

Fiuuu! Un glonte fluieră printre ţestele noastre. E prea la fix să cred că-i din întâmplare. Precis, *somebody* ne vânează cu o armă dotată cu sculă pe infraroşii.

— Adăpostiţi-vă! ordon eu. Pizmaşii ne văd.

— Iar noi bâjbâim ca nişte chiori, mârâie Bălaiul. Ce faci, piciule? Descânţi sau nu?

— Guriţa mică! îl îndemn eu şi mă întind după un arbore gros.

Din naştere, văd destul de bine prin întuneric, cam ca pisoii. Scot capul din adăpost şi arunc o privire. Arborii, luminaţi de o Lună mare cât o mămăligă, aruncă umbre înşelătoare. Încolo, nicio mişcare. Probabil, lunetistul inamic aşteaptă cu degetul pe trăgaci. Avantaj el.

— Nu mişcaţi! şoptesc eu.

— Asta visează şi ăia, bombăne lipoveanul. Să nu mai mişcăm *once and forever*.

Nu-l bag în seamă. Are gura mare, da i băiat fain. Mă

concentrez asupra umbrelor din faţă. Mi se pare că am reuşit să localizez unul din urmăritori. Sângele s-a încleiat pe omoplat şi pectoral, aşa că nu pot să-mi mişc mâna stângă. Frigul a început să mă cuprindă. Mă străduiesc să nu-i dau atenţie. Trebuie să scăpăm de killerii pizmaşi cât mai pe tăcute. Până la ziuă, mai sunt vreo patru ore. Timp berechet să ne jucăm de-a hoţii şi vardiştii, da nouă nu ne place jocul ăsta. Nici dumneavoastră, amicilor mei cititori, nu v-ar plăcea să vă târâţi prin pădure, tremurând de frig şi cu nişte ucigaşi de meserie în cârcă.

Am reuşit să mă concentrez perfect, semn că mi-am revenit la normal. Energia clocoteşte în mine, gata să irupă. Caut din ochi pizmaşu căruia să-i fac o „bucurie” şi nu reuşesc să-l găsesc. Se vede că tipii sunt profesionişti *first class*, nu adunătură. Mă văd nevoit să schimb tactica. În locul fulgerului psihic cu care intenţionam să dilesc inamicii, trimit în cercetare o mică şuviţă psihică. Încerc să vizualizez urmăritorii. O treabă deşteaptă, dacă e făcută cu cap.

Nu m-am înşelat. Lunetistul duşman stă în spatele unui hăţiş, cu ochiul în lunetă şi cu degetul pe trăgaci. Îi dă mâna să aştepte, căci e înţolit într-o scurtă matlasată, cu glugă. Îi memorez bine poziţia şi împing spionul psihic mai departe. În spatele lui, încă doi şmecheri, cu pistoale mitralieră, stau cuminţi pe burtă, ca nişte dulăi. N-au scule de văzut prin noapte, aşa că aşteaptă la plesneală. Îi memorez şi pe ei, apoi îmi retrag spionul psihic. Răsuflu adânc, să-mi revin după efort şi-l strig încetişor pe Corday.

— Ordin! răspunde indianul.

Îi explic pe îndelete unde sunt pizmaşii, să nu fie luat prin surprindere de vreun eventual asalt. Distanţa dintre noi şi ei e cam de o sută şi cincizeci de paşi, aşa că nu e rost de folosit pistolul. Rămânem în poziţia *stand by*. Adică, în aşteptare, aşa cum stau şi politrucii noştri de vreo şaptesprezece ani. Noi măcar ştim de ce aşteptăm. Gândiţi

că şi ei ştiu, da nu vor să ne spună? Poate aşteaptă să treacă basculanta cu reformă pe la porţile romanilor, da' nu pot să se exprime pe înţelesu nostru, să ne lămurească pe ce parte vom fi jupuiţi.

Trosc! Zgomotul de vreasc rupt mă alertează. Lunetistul s-a ridicat să-şi schimbe poziţia. Fulgerul psihic îmi pleacă instinctiv dintre ochi. Nu se vede, dar produce efecte. Lunetistul lovit în tâmplă se clatină şi cade peste puşcociul lui. Ceilalţi doi inamici tac chitic. Încă n-au priceput ce s-a întâmplat cu camaradul lor.

— Rândul tău, indios, îl invit eu pe Corday. Indianul şopteşte un OK! şi se pierde în noapte. Nu-i văd deloc bine pe cei doi pizmaşi cu pistoale mitralieră. Corday e cunoscut în nobila breaslă a spailor ca Silent Death. Adică, pe limba noastră, moartea tăcută. Are un talent ceva de speriat în direcţia asta – moarte. Se poate strecura ca o umbră până lângă gâtuleţu individului neatent. Să vă mai spun ce face cu pumnalu şi gâtuleţu neatentului? Vă prindeţi dumneavoastră şi singuri.

Bălaiul s-a târât până lângă mine. Îi clănţăne dinţii de frig. Se vede că lovitura inamicilor l-a prins pe uscat. Adică, fără strop de pileală la bord.

— Ce facem, piciule? întreabă el înfrigurat.

— Schimbăm sorţii confruntării, lipa.

— Mai repejor nu se poate? Mi-a îngheţat şi vodca-n stomac.

— Ăilalţi sunt ambalaţi în ţoale groase, îi vând eu pontu. Geci matlasate şi scurte de motoc ic lişti.

— Ne îmbrăcăm de pe morţi, ai? Ca boschetarii…

— Scopul scuză mijloacele. Doar nu crezi c-ajungem în Geneva numai în cămăşi şi sacouri?

— Mai sunt vreo patruzeci de kilometri până la Geneva, apreciază el. Doar nu-i facem la talpă?

— Deocamdată, să ieşim din buci ucu ăsta. După aia,

ne orientăm.

— Te-ai prins cine sunt pizmaşii?

— Nişte tipi care ne-au filat din Berna. Se vede că ne-au recunoscut şi-au zis să facă parai din pieile noastre.

— Oculţi?

— Dracu' să-i pieptene! Vedem noi după ce scotocim cadavrele.

Dacă…

Restul spuselor sale se pierd într-o pârâială de armă automată. Instinctiv, mă lipesc de pământ, ca infanteriştii. Imediat, glasul lui Corday mă linişteşte.

— Curat, în faţă, anunţă el.

Ne ridicăm şi sprintăm pe direcţia vocii. Indianul îşi aprinde o ţigară, să-l putem localiza. Eu, mai pragmatic, mă opresc lângă lunetistul doborât de mine. Îl uşurez de geacă şi-o trag pe mine. Altă viaţă, amicii mei! îl controlez şi prin buzunarele sacoului. Extrag un portmoneu dolofan şi nişte chei. Altceva, pe post de pradă de război, nu se arată. Amicii mei s-au prins cum e mutarea. Dezbracă de scurte pe cei doi trăgători, să-şi facă rost de ţoale groase. Nu se ştie cât vom întârzia prin pădurea asta şi frigul dinspre ziuă e al naibii de pătrunzător.

— Avem două pistoale mitralieră şi-o carabină cu lunetă, face Corday bilanţul. I-am putea ataca.

Eu studiez scula cu infraroşii. Prin lunetă, zăresc pizmaşii ca-n palmă. Sunt vreo opt, înşiruiţi pe marginea autostrăzii. Nu şi-au luat niciun fel de măsuri de mascare. Probabil, sunt siguri că ai lor ne vor căsăpi. E timpul să le stric părerea excesiv de bună despre ei. Iau în vizor un tip din mijlocul şirului, pe care-l bănuiesc de boss şi-i pun crucea pe piept. La propriu. Adică, apăs trăgaciul şi-l văd cum se dă cu zgaibele în sus. Ceilalţi se aruncă imediat la pământ, după parapetul de metal al autostrăzii.

— Atacăm? mă presează Corday.

— Prin ocolire, găsesc eu o soluţie deşteaptă. Veniţi după mine!

O iau înainte, cu carabina în mâna dreaptă. Stânga mă doare îngrozitor, da' n-am timp s-o ascult. Alerg aplecat, pe sub coroanele arborilor înmuguriţi. Simt în aer mirosul de sevă proaspătă. Un miros care mă înviorează şi mă întăreşte. E mirosul pădurii din copilăria mea.

Facem un ocol prin dreapta şi ajungem la rambleu. Ne oprim şi ascultăm. Pizmaşii au închis ocarinele. S-au prins şi ei că nu suntem o pradă uşor de înghiţit. Maşina îi trădează însă. E la vreo sută de metri către stânga noastră. Le-o arăt cu degetul amicilor mei, să înţeleagă care e schema. După asta, îmi atârn carabina cu lunetă de gât şi încep să mă caţăr pe rambleu, cu ajutorul singurei mâini valide. În timp ce urc, îmi dăscălesc camarazii pe şoptite:

— Atacăm brusc şi furibund. Punem neapărat mâna pe maşină ori pe o motocicletă.

Nimeni nu comentează. Înseamnă că au înţeles cam ce visez eu. Am ajuns la gardul metalic ce desparte autostrada de pădure. Îl trecem şi privim în lungul şoselei. Doña Luna luminează scena ca ziua. Inamicii stau întinşi pe şosea, cu privirile către pădure. Frumos din partea lor, nu?

— Ochiţi şi trageţi la comanda mea! ordon eu. Trebuie să-i căpăcim în câteva secunde.

— OK! răspunde Corday, cel mai apropiat de mine. Îmi înfig ochiul în lunetă şi-mi caut muşteriul. Îl aleg anume pe cel din capătul opus al şirului, deoarece amicii mei îi vor toca pe cei apropiaţi, cu pistoalele mitralieră. Clientul meu e un tip ras în cap şi cu barbă. Îi observ până şi inelul de pe mână. O să-l dilesc uşor, ca la un joc electronic.

— Pregătiţi! comand eu.

Aud răsuflările adânci ale amicilor mei. Au luat

ţintele la ochi.

— Foc!

Bărbosul meu face un salt prin aer şi cade lat. L-am nimerit la scăfârlie. Pistoalele mitralieră ale amicilor păcăne ca nişte raţe speriate. Trei umbre sar în picioare şi-o şterg către maşină. Încerc să prind măcar una, dar n-am niciun spor. Asta viteză, amicii mei. Indivizii sar în maşină. Ochesc calm, în partea rezervorului de benzină şi slobod gloanţele. Niciun efect. Maşina prinde viteză şi-o şterge englezeşte. Un singur viteaz mai trage din autostradă. Naiba ştie ce mai speră.

Am încetat focul şi ne-am ascuns după rambleu. Pizmaşul se ridică hoţeşte şi merge şchiopătând către o motocicletă. Corday ridică pistolul mitralieră şi ocheşte liniştit, ca la poligon. Îl lasă să urce în şea, apoi îl seceră c-o rafală. Putem crede că povestea s-a sfârşit. Noi, însă, suntem hârşiţi în tot soiul de păţanii neplăcute. Înaintăm uşor, pe după parapet, până în dreptul motocicletelor. Sunt patru motoare puternice, cu însemne de poliţie. Asta chiar că ne pune pe gânduri. Noi n-avem nicio taină cu poliţia şviţară. După poziţia lor, ne dăm seama că două au venit dinspre Geneva, la întâlnire cu cei cu maşina. Înseamnă că ne-au pregătit capcana ca la carte. Numai reflexul meu şi norocul ne-a scăpat din îmbrăţişarea damei în negru. O damă, de altfel, destul de nurlie, dacă ar fi să-i credem pe adepţii cultului morţii.

— Fugim! decid eu. Toţi trei, pe o motocicletă.

— Ca la circ? obiectează lipoveanul.

Are şi el dreptate. Cine ne-ar vedea pe toţi trei călare pe un motor ar anunţa imediat poliţia.

— Luăm două, aprob eu. Cine mă cară?

— Eşti rănit, piciule? se alertează lipoveanul.

— Ceva mai sus de inimă, confirm eu. E de bun augur.

— Pe naiba!

— Hai cu mine! mă îndeamnă Corday.

Urc în şea, în spatele său şi-l prind cu dreapta. Stânga îmi atârnă bleaga ca o cârpă. Nu uită, însă, să-mi trimită nişte săgeţi de durere până în moalele capului.

Pornim pe direcţia în care mergeam când am fost atacaţi. Dacă nimic rău nu mai apare la orizont, în mai puţin de o oră, am putea fi în Geneva. Autostrada sfârâie sub cauciucurile noastre şi arborii fantomatici, poleiţi de Lună, par să gonească în sens invers. Slăbiciunea provocată de rană mă încearcă, însă eu mă ţin tare. Trebuie să rezist perfect lucid până ce ajungem la un spital.

*

Indianul ne-a condus la o clinică particulară cunoscută anterior. Una în care, dacă ai bani, nu te întreabă nimeni cum te cheamă şi cum ai căpătat grame de plumb în corp. Am plătit tariful ultrapipărat, fără să crâcnesc, apoi i-am încredinţat centura cu bani indianului. E mult mai sigur că nu-i va topi în ritm ameţitor, cum ar face Bălaiul.

Momentan, zac pe spate într-o rezervă foarte elegantă, vegheat de o asistentă desprinsă din revistele sexy. Din cauza ei, lipoveanul începuse să regrete că n-a fost rănit el. Cu mare greutate, l-am convins să plece împreună cu indianul la un hotel din oraş. Înainte de a pleca, Silent Death mi-a strecurat pistolul cu amortizor sub pernă. O măsură de precauţie deloc deplasată, ţinând cont de modul mişelesc în care am fost atacaţi.

Medicii m-au curăţat şi m-au cusut cât se poate de bine. Din discuţiile lor, am tras concluzia că glonţul a pătruns prin pectoral, pe deasupra inimii şi-a ieşit prin spate. Un centimetru mai jos şi-mi intra familia în doliu. Cum s-ar zice, dona moarte m-a sărutat numai în fugă, diafan ca o rândunică. Probabil, a vrut să-mi amintească

faptul că am un contract cu ea. *Eşti muritor*, *Varaine*, a vrut să spună sărutul ei.

Mă răsucesc uşor şi-mi scot mâna dreaptă de sub cearşaf. O pun deasupra rănii şi încep să-mi pompez bioenergie, să-mi grăbesc vindecarea. Această acţiune produce o dereglare a aparatelor cu care sunt supravegheat. Infirmiera leapădă romanul din care citea şi se apropie grăbită de mine.

— Nu-i niciun motiv de îngrijorare, o liniştesc eu, în engleză.

— Ba este, mă contrazice ea, cu un vădit accent german.

— Organismul meu se concentrează pentru a se autovindeca, îi explic eu. Nu-ţi face griji!

Mă priveşte curioasă, cu nişte ochi albaştri, rimelaţi exact cum trebuie. Precis, mă crede vreun mafiot rănit în vreo răfuială, cum probabil a mai tratat. Din partea mea, mă poate considera şi Jack Spintecătoru că tot aia e. N-am însă niciun chef să trec din nou prin mâinile medicilor.

— Sunt paranormal, îi spun eu cinstiţi. Până la opt dimineaţa, rana mea va fi închisă.

Nu mă crede. Se pregăteşte să cheme medicul de gardă. O avertizez:

— Chemi degeaba medicul. Organismul meu se va autovindeca în ciuda aparatelor.

Încă şovăie.

— Uite! îi arăt eu, ridicând palma dreaptă de pe rană. Nu mai înregistrezi nicio abatere.

Într-adevăr, aparatele s-au liniştit.

— Acum, îi explic eu, punând palma pe rană, se schimbă fluxul bioenergetic şi aparatele înregistrează o anomalie. Eu, însă, mă simt din ce în ce mai bine. OK?

Nu e tocmai sigură că e OK, dar nici să cheme medicul nu mai intenţionează. Îşi trage scaunul mai lângă

pat şi urmăreşte curioasă oscilaţiile aparatului. Eu răsuflu regulat, cu ochii deschişi. Mă vizualizez deja vindecat.

După vreo jumătate de oră, fac o pauză. Închid ochii şi mă încarc cu energie în mod natural. Mă bucur că în rezervă nu miroase a spital, ci a flori de câmp, de la un dezodorizant. Mirosul de spital îmi crează o stare mizerabilă. Îmi aminteşte că oamenii sunt făcuţi din carne muritoare. În timp ce mă odihnesc, imagini din viaţa mea se prezintă în faţa memoriei. Toate sunt pozitive, semn că organismul meu a reacţionat perfect la autosugestiile de vindecare.

Gata cu pauza. Îmi pun din nou palma dreaptă pe rană şi aparatele intră din nou în panică. Asistenta nu se mai alertează. Mă priveşte numai curioasă. Vrea să-mi afle taina. Porneşte pe departe:

— Sunteţi italian?

— Englez, mint eu ca un politician.

Ridică sprâncenele a mirare. V-am spus eu că mă credea un mafiot italian. Damicela insistă totuşi:

— Şi ce căutaţi pe aici?

— Afaceri.

— Rana e de glonţ, indică ea umărul meu stâng.

— De glonţ, recunosc eu. Un partener de bisnis a încurcat protocolul.

— Şi-o spuneţi atât de simplu?

— La fel de simplu a tras partenerul.

— Încă mai credeţi că poate trage din nou…

— El nu. E mort. Poate, alţii.

— De aceea aveţi un pistol sub pernă?

Isteaţă şi ochioasă. A observat arma. Recunosc:

— Un pistol poate fi oricând util unui om de afaceri ca mine.

— Ce fel de afaceri? insistă bambina.

— Variate. Tot ce se poate vinde şi cumpăra.

— Dar periculoase.

— Banii atrag pericolul, recunosc eu. Mai ales când sunt mulţi şi uşor de câştigat.

— Înseamnă că duceţi o viaţă palpitantă.

— Nu mă plâng de plictiseală.

— Păreţi un domn rasat.

— Şi domnii rasaţi mai încasează câte un glonţ.

— Aţi mai avut şi alte necazuri. V-am văzut cicatricile.

— Am avut şi voi mai avea.

— Puteţi muri.

— Moartea nu e cel mai rău lucru care i se poate întâmpla unei persoane de caracter.

— E răul suprem, şopteşte damicela. Nu m-am învăţat nici acum cu el.

Înseamnă că ai trăit bine. Disperaţii văd în moarte o izbăvire.

— Şi-aţi fost vreodată disperat? se miră ea.

— De mai multe ori. Din această cauză, nu mă tem de moarte.

— Da, păreţi foarte senin…

Se afundă în gândurile ei. Eu îmi concentrez bioenergia către rană. O vreau vindecată cât mai urgent. N-am plecat spre centrul Europei să zac într-un spital de la graniţa elveţiană. Am planuri sigure şi le voi îndeplini, cu orice preţ, ca întotdeauna. Cei ca mine nu-şi pot permite să fie bolnavi.

Pentru o scurtă perioadă, am senzaţia că am adormit. Chiar am închis ochii. În faţa lor, însă, se întinde o altă lume. Mai precis, o văd pe Ava, psihologa expediţiei extraterestre, în laboratorul ei. Îmi vorbeşte şi o aud. Asta înseamnă că am ajuns la contact telepatic involuntar. Extraterestra îmi aminteşte că n-am apelat la tratamentul

lor forte, apoi imaginea ei dispare. Deschid ochii şi întâlnesc privirea întrebătoare a infirmierei.

— Vrei să-mi aduci sacoul? o rog eu politicos.

Nu comentează. Se vede că e bine dresată, dacă n-a scos un scâncet la descoperirea pistolului de sub pernă. Ori, poate, că aşa merg treburile în clinica asta selectă. Îmi aduce sacoul murdar de sânge şi mi-l ţine deasupra ochilor. Eu bag mâna dreaptă în buzunărelul interior şi răsuflu uşurat. Cele două pilule de „foc”, primite de la alcoro-vegani, sunt acolo. Ultima mea rezervă, pentru vreun caz mai deosebit. Le scot pe amândouă, apoi o atenţionez:

— În următoarele minute, aparatele voastre vor înnebuni. Mai bine, opreşte-le!

— N-am voie, îmi replică ea simplu. Mi-aş pierde un post bine plătit.

— Vor trezi tot spitalul cu sunetele lor de alarmă.

— Ce vreţi să faceţi?

— Nimic periculos. Voi înghiţi aceste două pilule.

— Otravă?

— Vezi-ţi de treabă! N-am scăpat de moarte să mi-o dau singur.

— Ce conţin?

— Un fortifiant. Ţi-am spus că, mâine dimineaţă, voi fi vindecat.

— Vindecarea va dura cam o lună, mă contrazice ea.

— Bine, du sacoul la loc!

Pleacă spre oficiul în care mi-au pus ţoalele. Eu mă întind binişor şi scot din priză cordonul de alimentare a aparatelor. După aceasta, arunc pilulele în gură şi iau un pahar cu apă. Îl dau peste cap şi mă întind la loc în pat. Tipa s-a întors pe scăunelul ei şi mă priveşte. Fain! Nu apucă să observe aparatele. Îi prind privirea şi încep să-i spun poveşti:

— Pilulele conţin un amestec de fortifiante aduse din Asia.

Citesc în ochii ei că mă crede. Dacă-i spuneam adevărul, ar fi zis că-s ţicnit. Focul a explodat deja în organismul meu. Nu-i scap însă privirea, ci vorbesc înainte, cât mai convingător:

— Am mai folosit aceste medicamente şi în alte ocazii. Nu sunt deloc periculoase.

— Noi garantăm numai pentru ce vă dăm noi.

— OK! Pentru ce am înghiţit, garantez eu.

— Să nu-mi faceţi figura!

— Prea târziu. Le-am înghiţit. Mâine, voi părăsi spitalul.

Acum, chiar mă crede dus cu pluta. Treaba ei. Eu clocotesc de energie şi căldură. Probabil, m-am şi înroşit, căci tipa îmi aruncă priviri speriate. Încerc s-o liniştesc:

— Stai cuminte jumătate de oră! După aceea, poţi face orice-ţi trece prin cap.

Vrea să plece, dar nu poate. Am ţintuit-o pe scaun, în puterea mea hipnotică. A făcut ochii mari şi încearcă să vorbească. Nexam posibilitate. Nu ştie ce se întâmplă cu ea şi asta o îngrozeşte. Mă milostivesc de starea ei jalnică şi-o adorm. Mai bine să creadă c-a adormit în post. După asta, sar din pat şi încep să mă plimb prin cameră. Nu trebuie să adorm înainte ca pilulele de „foc” să-şi facă efectul. Transpiraţia îmi curge şiroaie. Iau un prosop din baie şi mă şterg, dar nu mă opresc din mers. În dreptul rănii, simt uşoare zvâcnituri. Înseamnă că muşchii sfâşiaţi se cicatrizează. Păşcesc înainte prin cameră şi fredonez o melodie care mă ţine treaz.

A trecut mai mult de jumătate de oră. Mă pot întinde din nou. Pun prosopul la loc, în baie şi mă întind pe pat. Asistenta a încremenit pe scaun, în poziţia în care am adormit-o. Îi fac o pasă de trezire, cu mâna dreaptă, apoi

mă învelesc. Tipa deschide ochii şi-mi întâlneşte privirea.

— Ce spuneai? o întreb eu, de parcă am continua o conversaţie.

— Am impresia că am aţipit, se scuză ea.

— Nu-i problemă. Mai sunt vreo patru ore până la schimb, nu?

Privirea i se opreşte pe cordonul scos din priză. Ochii i se lărgesc şi deschide gura, gata să ţipe. O liniştesc imediat:

— Poţi pune aparatele din nou în priză. Mă simt excelent.

Prinde ştecherul cu mâna tremurândă şi-l introduce în priză. Aparatele încep să toarcă ca un motan satisfăcut. Un suspin de uşurare îi zguduie pieptul plinuţ:

— Doamne, ce m-aţi speriat!

— Da? Haideţi să vă arăt ceva!

Înainte ca ea să protesteze, îmi scot pansamentul de pe rană. Carnea roză din jurul inciziilor s-a strâns frumos, într-o cicatrice. Dama protestează:

— În medicină nu se întâmplă minuni!

— Poate faceţi o excepţie cu mine, râd eu mulţumit că leacul Avei a produs efecte.

— Cum aţi făcut?

— Vă spun înainte de schimb. Acum, trebuie să dorm adânc.

Asta şi fac. Îmi aplic o rafală de autosugestii şi mă afund în somn. Nimeni nu mi-l tulbură până dimineaţa.

*

Pe la vreo şapte şi ceva, mă trezeşte glasul indianului. Mă strigă pe nume, parcă îngrijorat. Asistenta stă în spatele lui, gata să intervină. Deschid ochii şi-l anunţ:

— S-a produs minunea.

— Aha!

Îmi ridic bandajul de pe rană şi-i arăt cicatricea. Asistenta cască guriţa de parcă ar vedea-o pentru prima dată. În căpşorul ei s-a cuibărit o nedumerire cumplită. Nici doctorii nu vor primi evenimentul prea uşor. Îl rog pe Corday să plece în târg, să-mi cumpere ţoale noi, în locul celor găurite de glonţ şi murdare de sânge. Nu-i va fi prea greu, deoarece suntem de aceeaşi talie. Priviţi din spate, nici nu putem fi deosebiţi. Rămas singur cu damicela, aceasta îndrăzneşte să deschidă gura:

— Asta înseamnă să fii paranormal?

— Da. Poţi face lucruri care par minuni pentru persoanele obişnuite.

Şi le faceţi des?

— Ori de câte ori sunt la înghesuială. În rest, mă port ca un om obişnuit.

— Mai ştiţi să faceţi şi altceva decât să vă autovindecati?

— Bineînţeles. Vrei să vezi?

Citesc pe mutriţa ei curioasă că ar vrea şi altceva. Îmi concentrez privirea pe scaunul de lângă pat şi-l mut lângă ea. Tipa cugetă câteva clipe, apoi scoate perla:

— Precis nu sunteţi mafiot?

— Şi dacă aş fi?

— N-are importanţă. Sunteţi cel mai interesant bărbat pe care l-am văzut.

— Mersi! Alte nelămuriri?

— Mi-ajunge. Să vedem ce vor spune medicii.

— N-are importanţă ce spun ei. Eu plec. Ai ceva împotrivă să fac un duş?

N-are. Ca atare, intru în baie şi mă spăl pe îndelete, îmi simt organismul până la ultima fibră. E tânăr, puternic şi sănătos. Exact cum era înainte de a încasa glonţul ăla păcătos. Ies din baie şi mă întind la loc pe pat, pentru

vizită. Încă nu ştiu ce-o să le spun medicilor. Nici nu prea are importanţă. Voi dispărea din vizorul lor chiar astăzi. N-au decât să trâmbiţeze minunea în cele patru zări. Abia aşa vor afla inamicii că şi-au aprins paie-n cap.

Zgomot de paşi pe culoar. Vin marii vraci în vizită la bolnavii de lux. În rezerva mea, intră un bondoc rozaliu la faţă, însoţit de doi asistenţi cu moace famelice. Bosu abordează un zâmbet forţat, arătându-şi toţi dinţii:

— Cum ne simţim azi, domnule Kleming?

— Excelent. Tocmai mă pregătesc să plec. Dolofanul râde ca de o glumă bună. Eu mă ridic în picioare şi-mi desfac bluza. Proba spuselor mele e acolo, sub ochii săi acoperiţi cu ochelari de miop. Grăsunul mă priveşte suspicios, apoi întinde un deget. Atinge cicatricea neîncrezător. Bâiguie un *dar*... însă nu-şi duce gândul mai departe. Mă hotărăsc să nu întind mult pelteaua.

— Sunt paranormal şi posed o capacitate extraordinară de vindecare, îi explic eu.

Dolofanul mârâie ceva şi-mi trage pijamaua în spate. Se convinge că şi rana de ieşire a glonţului e vindecată. Asta nu intră în socotelile lor. Mă visau întins pe spate vreo lună, să mă mulgă de bani serioşi. În faţa realităţii, cedează:

— Eu vă externez, dar nu înţeleg ce s-a întâmplat.

— Nici eu nu înţeleg chiar toate lucrurile din lumea asta, îl consolez eu.

Îşi ia picioarele la spate, cu escorta după el. Asistenta mă priveşte întrebător.

— De-acum încolo, vei crede şi-n minuni, îi spun eu.

— Ştiu eu? ridică ea din umeri şi stinge aparatele de control.

Mă întind din nou în pat, în aşteptarea indianului. Nu se face să ies pe stradă cu ţoale mototolite şi murdare de sânge. Inima îmi cântă încetişor o melodie victorioasă. I-

am mai tras clapa odată damei de negru cu coasa în mână.

MISIUNE ÎMBÂCSITĂ

Soarele a învins mohoreala şi pâcla se ridică molcomă de pe câmpuri. Am trecut deja frontiera în Franţa şi ne îndreptăm către Lyon. Bălaiul, fercheş ca un ginerică, conduce detaşat şi lălăie balade din Estul sălbatic. De data aceasta, în locul veşnicului său client, Ilici Iliescu, l-a luat în vizor pe învăţăcelu acestuia, cunoscut dumneavoastră ca Prostănacu. Gândiţi că despre proşti nu mai e nimic de spus? Lipoveanul are o altă părere, poate, întemeiată. Noile isprăvi ale Prostănacului par să confirme faptul că prostul, dacă nu-i fudul, parcă nu e prost destul.

— La ce cugeţi, piciule? mă scoate Bălaiul din visare, întrerupându-şi cântecelul.

— La prostia omenească, în general, E mult mai răspândită şi mai vârtoasă decât înţelepciunea.

— Îhî. Imbecilii chiar se iau în serios, în tot ce spun şi fac. De-aia sunt şi atât de periculoşi.

— Prostănacu tău chiar se crede mare om politic, în stare să facă jocuri, să dea lovituri de graţie…

— Da i s-a înfundat cu matrozu Băsu. Prostănacu se învârte în jurul lui, ca un căţel în jurul unui dulău şi nu reuşeşte să-l apuce de nicăieri.

— Hârjoneli de vietăţi politice, concluzionez eu şi mă retrag în tăcere.

Bălaiul trage un gât de tărie din ploscuţă, apoi reia odiseea Prostănacului de unde o întrerupsese:

Aşa grăit-a Prostănacii: Azi-noapte am visat un vis, îmi licărea grozav dovleacu şi noi intram în paradis.

Da n poartă-n loc de sfântu Petre, Stătea Băsescu c-un ciomag, Am aruncat în el cu chetre, Cătând sămânţă de arţag.

Da Chioru sta ca o statuie şi ne rânjea triumfător, Credea c-a pus ţurloiu n UE Şi-i prea iubit de-acest popor.

M-am hotărât să-i macin nervii, Scoţând o limbă de vreun cot şi cred c-am reuşit să-l sperii să ia lăbuţa de pe pot.

Nea Ilici mă-ndemna din spate, Să trag în Chioru ca-n ţuhal, l-a îndrăznit să-l lă de coate Şi să-l împingă în penal…

— Aia era, îl întrerup eu. Bătrâna cârpă kaghebistă a pus-o de mămăligă cu Justiţia Băsescului. Ce şi-a zis Ilici? Ia să-l dau eu jos pe matroz, cu mâna Prostănacului şi să scap de pripon!

— Da’ nu scapă, rânjeşte Bălaiul mulţumit. Băsu e bătut în piroane de tronu din Cotroceni, pentru încă un mandat.

— Aşa cred şi eu. De-aia a intrat mafia în panică şi vrea să-i facă felu’.

— Şi-l foloseşte pe Geoană ca berbec, să spargă poarta Cotroceniului.

— Dacă are capu’ tare? La cum îi scapără prostiile, zici că-i de cremene.

— E un produs tipic al mahalagismului politic, ţâcă.

— Da. Cârâie, zgârie şi face urât la adversari. E-n stare să se dea cu poponetu de pământ, ca o chivuţă în faţa poliţailor, dacă nu-i ies pasienţele.

— Da cu Băsu a sfeclit-o. Îl trimite la munca de jos, să cerşească votu electoratului.

— Şi-o s-o primească pe aia din mijloc, că-i cunoscut pentru faptele sale măreţe până-n Huţuţoaia.

Bălaiul face o mutră acrită, apoi reia cântecul său:

Nea Nelu m-a-nvatat pe nune să dau din clanţă mai cu spor, Să creadă omu’ că-i vreau bine, Deşi mă doare-n profundor

De toată jalea ce e-n ţară, Că cu posed nivel de trai Clădit în hulă şi-n ocară, Din grămăjoare de parai.

— Nu-i ucenicu lui nea Nelu, îl contrazic eu pe:

povean. Alfred Moses e mentoru său. Ovreiu l-a scos de moţ din anonimat şi l-a învăţat arta şmenului. Prostănacu, însă, n-a prins deloc subtilităţile jidoveşti.

— Vezi, piciule? mă întreabă Bălaiul. Până la urmă, tot la limbajul de cârpă al bătrânei şandramale staliniste a ajuns. Pe care a pus Iliciu laba, brotăcel l-a făcut, de-ai zice că-i mare vrăjitor.

— Chiar e un soi de vrăjitor, lipa A prăduit ţara, – cu zâmbetul larg pe buze, de ziceai că-i un serafim. Iar nărozii şi neroadele, cu foamea urlând prin foaie, îl aplaudă şi-l pupă şi-acum.

— A reuşit să trombonească şi să manipuleze o mare parte din naţiune, mai mult de zece ani, socoteşte Bălaiul.

— Da, asta e isprava lui Neluţu Iliescu. Ultima, înainte de a intra la pârnaie.

— Să intre! rosteşte Bălaiul cu toată convingerea.

— Dacă Băsu rezistă asediului mafiot, Iliescu va fi judecat şi condamnat. Abia atunci românii îi vor cunoaşte adevărata faţă. Una care nu rânjeşte de la o ureche la alta, ci urlă de furie.

— Atunci, să-l ajutăm pe Băsu să reziste asediului, piciule! Chiar îmi surâde ideea de a băga un bocanc în gura mafioţilor din România.

— Va fi greu, lipa. Propaganda mafiotă îl prezintă pe matroz ca un preşedinte care a făcut multe greşeli.

— Mafioţii erau învăţaţi cu un preşedinte păpuşă de cârpă, care să-i lase să facă tot ce le trecea prin capete.

— Îhî. Da Băsu chiar s-a apucat să-şi îndeplinească atribuţiunile. A început să jugănească mafioţi cu gulere albe. Asta e foarte periculos.

— Ha! Tote găştile mafiote s-au adunat în faţa pericolului, uitând vechile rivalităţi.

— Exact, lipa. S-au coalizat toţi oportuniştii care speră să ciupească ceva din debarcarea lui Băsu.

— Şi crezi că-l debarcă?

— Numai peste cadavrul său. Dacă se ajunge la urne, poporul îl alege tot pe matroz.

— Atunci, să te ţii calimera, rânjeşte Bălaiul înveselit. Mafioţii politici nu vor mai şti în ce găuri să se ascundă de răzbunarea piratului Băsu. Parcă şi văd scena, începe el să viseze:

Piratu se ridică, îşi mângâie chelia:

Aşa, jivine slute, sugând din România.

Aţi vrut să faceţi popă dintr-un matroz de treabă

Dar vă popeşte neică şi încă mai degrabă

De cât visaţi prin borte, cu euro-n boticuri. Hai, jivinuţe sacre, poftiţi la mizilicuri! Nea Ilici, treci în faţă, să-ţi dau câtuşi de aur, La Rahova-n celulă, să mai pozezi ca faur!

Bă, ăsta a lu’ Geoană, de ce te-ascunzi în spate? Pofteşte la măndelu, să guşti din libertate! Te-ai răţoit la mine, acuma, urli la Lună şi-ai adunat o gaşcă, să-ţi cânte ţie-n strună.

Ţi-am jugănit baronii, acum, îţi vine rându, Nu ştii ce-mi poate capu’, nici nu te duce gându Ce ţepe te aşteaptă, să-ţi spargă poponeţu’, Să nu mai joci prin ţară de-a prostu’ şi isteţu.

— Pe Geoană îl iartă, că-i nerod, îmi dau eu cu presupusul.

— O, nu, ţâcă. Piratu furios le va tăbăci funduleţele de paraziţi cu biciu şi-i va ridica în ţeapă, în piaţă. E pornit rău, pe onoarea mea.

— Chiar se simţea nevoia unei primeniri a clasei politice.

— Îi primeneşte Băsu pe rudă şi sămânţă. Cu biblia într-o mână şi cu ciomagu-n alta.

— Nu-i deloc rău. Să mai punem şi noi nişte fitile, pe ici, pe colo!

— Aşa te vreau, piciule! Noi ne rupem oasele pentru dreptatea altora, da’ n-am făcut mare lucru pentru românii noştri.

Cam are dreptate. Am călătorit mult şi ne-am confruntat cu cele mai mari bestii, pentru Omenire, dar nu prea ne-am amestecat în politica românească. Trebuie s-o facem de acum încolo. Asta gândesc eu, privind câmpurile deszăpezite de vântul primăvăratic. Am trecut de Lyon şi ne îndreptăm către Paris.

*

* * *

Capitala Franţei se prezintă aşa cum o ştiam dintotdeauna: un fel de turn Babel însufleţit şi zgomotos. Tragem direct la sediul conspirativ al spailor frânei şi-l clopoţim la telefon pe Jean Dupois, legătura noastră din spaii Uniunii. Francu ne invită să ne mişcăm fundurile până la biroul său, să băgăm boturile în nişte cafele. E politicos tipu’, nu-i aşa?

Aşteptăm răbdători să vină cineva să ne ia din faţa intrării, căci accesul în această clădire de afaceri se face cu cârduri speciale. Dacă ar fi să te iei după firmele de pe faţadă, aici se cumpără şi se vinde în draci.

În fine, apare Lulu, odrasla lui Jean. E un ţângău de vreo douăzeci şi cinci de ani, cu pretenţii de mare spai. Ne rânjeşte binevoitor şi ne pompează carabele vârtos, în semn de camaraderie. După asta, ne asigură că babacu’ său se topea de doru nostru şi ne invită în lift. Ajungem la etajul trei şi intrăm în antecamera marelui boss al spailor conspiraţi. O mulătriţă tunsă scurt, ambalată în ţoale de stevardesă, de culoare bleumarin, ne întâmpină cu un zâmbet larg şi promiţător. Află că noi suntem ăia aşteptaţi de Jean fumegătoru şi-şi leagănă şoldurile pline până la uşa mahărului. Îl anunţă că am sosit, apoi ne mai trage un smail călduros.

Jean ne primeşte cu nelipsitu-i bulan de tabaciok

înfipt în bot. El pretinde că e havană, da' eu bănuiesc faptu că-i o armă chimică inventată mai recent, că pute de-ţi fracturează olfactivu". Spaiu frâne ne strânge lăboanţele, privindu-ne pe sub ochelari, de-a lungul năsoiului său de patrician roman. Vezi bine, se asigură că suntem întregi şi folosibili. Probabil, rezultatul e satisfăcător, căci ne invită să luăm ceva sub funduri, să putem conversa liniştiţi. Mulătriţă intră cu cafelele ca un robot bine programat. Bălaiul atacă la sentiment:

— Jenei, puiule, nu se poate să nu ai vreun strop de coniac.

— Şi dacă am? se joacă frâncu.

— Subvenţionează şi tu amărăştenii ăştia din Est! Am condus şase ore fără un strop de licoare. Îţi dai seama ce probă de sete îmi urlă în gâtlej?

— Gâtlejul tău e mereu sugativă, amice. Ar trebui s-o răreşti cu paharul.

— Tu-mi faci morală sau torni? se răsteşte Bălaiul prefăcut. Zgârciobule!

Jean scoate carafa cu lichid auriu de sub birou şi umple patru pahare. Nu-i el regele generoşilor, da nici atât de zgârcit ca majoritatea celto-galilor deveniţi francezi. Ciocnim paharele şi gustăm din licoare. E parfumată şi tare. Jean sloboade un nor de fum din ciomagu lui de mahorcă şi ne anunţă foarte natural:

— Amicii mei, v-am chemat să vă dau o misiune îmbâcsită. Ca atare, trec peste sloganele patriotice şi vă spun direct: pute mai ceva decât un hoit lăsat la Soare.

— Şi ce ţi-ai zis, amice? întreabă lipoveanul. Ia să-i chem eu pe subdezvoltaţii ăia din România, să le arunc pisica moartă în curte.

— O, nu! Vom rezolva problema împreună. Priviţi!

Introduce un cd în aparat şi porneşte televizorul. Pe ecran se lăţeşte o meclă care cere pumni, palme şi un ras-

tuns sever. Cunoaşteţi tipu' ăsta de mutre, nu? Lăţoase, nerase şi cu un aer respingător. Pe deasupra, individu' mai poartă şi nişte ochelari rotunzi care îl fac să semene cu o bufniţă.

— Acesta e muşteriul nostru, precizează Jean. Isaac Melzer, profetul unei noi ere.

E-un boschetar, protestează Bălaiul. Noi nu ne ocupăm de scursuri.

— Ba e un tip cu e… e tari, îl contrazice francu. El se crede chiar frumos şi elegant. E înţolit de la cele mai faimoase case de modă.

Imaginea de pe ecran se pune în mişcare. Scenele prezintă o recepţie simandicoasă, unde tipi şi tipese se plimbă cu paharele în mână şi schimbă banalităţi. Probabil, e de la o ambasadă a unei ţări sud-americane, căci sălile sunt ornate în stil aztec sau mayaş. Aparatul de filmat se ţine scai de clien-tu nostru, Isaac Melzer. Acesta pare să se simtă ca peştele în apă. Circulă printre invitaţi cu dezinvoltură, târând de toartă o blonduţă cam frăgezică, ambalată într-o rochie roşie. Unii invitaţi îl salută respectuoşi, aproape dând din coadă. Alţii îl privesc la fel ca noi, cu nepăsare, semn că nu-l cunosc.

— Melzer e proprietarul trustului de presă *Super News*, ne lămureşte Jean.

— Şi ce învârte cu adevărat? îl întreb eu.

— Asta vrem să ştim şi noi, răspunde francu. Îl suspectez că fabrică profeţii contrare intereselor noastre.

— Mare scofală, mârâie Bălaiul. Să auzi tu profeţii făcute de producătorii de ţuică, brânză şi slană din România! Ai zice că Uniunea Europeană e un bau-bau care rupe parfumu de prunişoară de la guriţa însetatului. Pe deasupra, îl lasă şi flămând, că nu-i dă voie să taie porcu' în ogradă, nici să facă brânză cu mâinile nespălate.

— Nu-i vorbim de Melzer, îi aminteşte francu.

— E un peşte cam mărunt, obiectez eu.

— E cap de linie, Varaine, mă contrazice francu. Cine îl trage de sfori şi care e scopul acţiunilor?

— Oculţii?

— Exact. Guzganul primeşte ordine de peste ocean, încă nu ştim de la cine şi care e scopul final al diversiunilor sale.

— Te-a călcat pe vreo bătătură, presupun eu.

— Pe mai multe, bombăne Jean. De exemplu, a pus în circulaţie un studiu din care rezultă că Uniunea Europeană se va destrăma în următorii zece ani.

— L-am citit printr-o revistuţă. Parcă era al unui institut de profil.

— Aia e, amigo! Institutul respectiv nu există. Otrăvitorii de conştiinţe inventează instituţii şi somităţi în gura cărora îşi pun profeţiile, ca şi cum ar fi prognoze ştiinţifice.

Devine interesant.

Şi mai interesant e faptul că Melzer posedă o avere fabuloasă, ce nu putea fi câştigată din prăvălia lui de baliverne.

E subvenţionat?

Aşa cred. Se învârte prin cercurile pariziene de vreo doi ani. Înainte, a avut prăvălia în Elveţia.

Elveţia?

Ce te miră?

Păi, venind încoace, am fost scărmănaţi niţeluşi în Elveţia.

Cât de scărmănaţi?

Destul de Eu, cu un glonţ pe lângă inimă. În urmă, au rămas vreo şase cadavre, să aibă şi poliţia elveţiană cu ce-şi bate capul.

Aha. Înseamnă că eşti rănit.

Am fost. M-am vindecat cu metoda Varain.

Mă rog… Cum de-au pus ochii pe voi?

N-am habar. Agresorii posedau acte de şviţari pur sânge. Presupun că ne-a recunoscut vreun agent al unei organizaţii duşmănoase.

— Dezavantajele celebrităţii, Varaine. Sunteţi prea cunoscuţi.

— Asta e. Nu se mai poate face nimic.

— Ce-ai zice de-o operaţie plastică? Bălaiul explodează:

— Adică, să-mi dau eu faţada mea de băiat gigea la reşapat? Ce gânduri îţi umblă prin mansardă, bătrâne rumegător?

— E o măsură de protecţie, se scuză Jean. Dar, dacă ţineţi atât de mult la moacele voastre…

— Să ştii că ţin, îl asigură Bălaiul. Câteva zeci de iepe pe care le-am călărit în viaţa mea mă recunosc numai după meclă. Ce-ai vrea să fac? Să merg cu lămuritu, din casă-n casă, ca politrucii cu colectivizarea?

Nici chiar aşa.

— Nu, nenică. Băiatu’ nu-şi dă faţa la întors nici cu ordin de sus.

— Bine, bine, renunţă Jean la idee. Rămâneţi cu muia-nurile voastre cunoscute şi de vânzătorii de seminţe!

— Nu înţeleg ce căutăm noi în ecuaţia asta, îi spun eu. Vă puteţi descurca şi singuri, cu boschetaru ăsta.

— E-o bomboană greu de spart, îmi replică Jean şi schimbă imaginea pe televizor.

Acum, vedem o viloaie mare cât o zi de post, colorată în portocaliu de telenovele; dacă ştiţi la ce mă refer. Are trei etaje şi mansardă, toate numai în termopan şi cu aparate de aer condiţionat agăţate sub ferestre.

— Ăsta e bârlogu şobolanului, explică Jean. Parterul şi etajul întâi sunt folosite pentru agenţie. Etajul doi şi

mansarda servesc drept locuinţă.

— Şi?

Nu putem pătrunde nici ziua, nici noaptea. Am înfăţrat un ofiţer între angajaţii agenţiei, dar în zadar. Ziua, clădirea freamătă de angajaţi. Noaptea, doi body-guarzi stau închişi înăuntru.

Şi-aveţi nevoie de o fantomă?

Exact. Numai tu, Varaine, te-ai putea strecura în hogeacu tipului.

Floare la ureche. O facem.

Frâncu umple din nou paharele cu coniac. Încă n-a terminat. Şovăie, apoi recunoaşte:

— O fantomă ar fi şi mai bună. Tipu' a plantat camre video prin toată vila. Inclusiv în apartamentul său.

Mda, se-mpute carameaua, constat eu. Trebuie să facem un plan.

Infiltratul meu mi-a furnizat o schiţă detaliată a clădirii.

Pune-o pe masă! îl invit eu.

Jean scormoneşte prin birou şi extrage un dosărel galben. Îl frunzăreşte niţel, apoi mi-l împinge peste birou. Prin filme, pătrunderile secrete se fac la plesneală. În realitate, orice spai care se respectă intră în „obiectiv" pe baza unu plan foarte sigur. Nu trebuie să fii surprins de nimic şi nicio urmă nu trebuie să-ţi trădeze prezenţa. În această direcţie, „odioasa" Securitatea română era superioară oricărui serviciu secret din statele zise democratice. Ştie Jean de ce ne-a chemat tocmai pe noi.

Melzer are şi-un câine în apartament, îmi dă el o veste şi mai proastă decât precedentele.

Şi familia?

N-are soţie şi copii. Trăieşte cu câte o paraşută din mediul vipistelor. Nu le ţine mult, căci se plictiseşte.

A dracului pielea pe el de boschetar! înjură Bălaiul.

Se dă macho.

Cam aşa ceva.

Eu am apucat să studiez schiţele celor patru nivele. E de muncă, nu glumă.

Ne trebuie vreo patru ore de libertate deplină, concluzionez eu. Unde se concentrează imaginile video-camerelor?

La body-guarzii de jos. Tipii au un panou pe care urmăresc activitatea din întreaga glăcire.

Şi dacă se întrerupe curentul electric?

Au un generator şi trec pe avarie. Pretextul pentru generator? Aparatele de recepţie ale agenţiei trebuie să fie permanent în stare de funcţionare.

Încep să înţeleg de ce ne-ai chemat. Să facem imposibilul.

Îhî, recunoaşte frâncu. Voi spuneţi că imposibilul nu există pentru nobila breaslă.

Împing dosarul cu schiţe către Corday, să-şi facă şi el o părere. Eu îmi aprind un cui de coşciug şi cad pe gânduri. Citadela lui Melzer pare inabordabilă, dar noi nu cunoaştem expresia nu *se poate*. Ne-au interzis-o instructorii din Octogon, încă din primii ani de pregătire. Trebuie să pătrundem în bârlogul suspectului şi să-l cercetăm minuţios. Avea dreptate Jean: misiunea e cât se poate de îmbâcsită. Nu se poate însă să n-o rezolvăm. E în joc orgoliul nostru de cei mai mintoşi spai din estul Europei. Cuget pe îndelete cum ar trebui să neutralizăm camerele video şi câinele. Bineînţeles, în lipsa clientului din clădire. În fine, mă decid:

O fac pentru tine, frâncule. Tu dai un tehnic cu mintea brici şi eu îmi folosesc talentele paranormale.

Jean ridică paharul, mulţumit că trebuşoara începe să se lumineze. Ciocnim şi bem pentru victorie, fără sloganele obişnuite. De regulă, spaii, băieţi inteligenţi şi culţi, au

oroare de slogane. Preferă cuvinte simple şi clare, care să exprime cât mai corect realitatea.

Cum o faci? se arată fincu curios.

Uite cum, încep eu să-i explic. Tu-i bagi pe gât boschetarului o pocnitoare trăsnet. Nu mă interesează de unde faci rost de bambină, că ai toată Franţa la dispoziţie.

Se face, aprobă el. Tipa trebuie să-l priponească departe de casă, nu?

Preferabil, să-l care în vreo excursie la câteva sute de kilometri de Paris.

Încă n-am instruit curve, da o fac, mă asigură spaiu frâne.

Şi ce te dai aşa virgin? îi râde Bălaiul în nas. Află că eu am dirijat batalioane de târfe, în cele mai grozave cazuri şi-s mândru de asta. Dacă ştii cum să le iei, boarfele fac treabă bună şi-şi ţin boticu închis.

Atunci, o s-o instruieşti tu, îi pasează frâncu sarcina.

Aşa te vreau, amigo, se întinde lipoveanul satisfăcut. Dacă nu ţi-o plăcea cum se mişcă, să-mi spui mie cuţu.

În timp ce Melzer e plecat, eu şi cu tehnicul intrăm în stabiliment, continui eu expunerea planului.

Dacă pleacă… îşi expune Jean îndoiala.

Tu găseşte tipa şi dă-ne-o nouă, s-o instruim! îl îndemn eu. Pune şi-o echipă de filaj pe coada suspectului, să-i ştim mişcările!

Şi dacă nu muşcă momeala? se îndoieşte spaiu frâne din nou.

Lipoveanului îi sare muştaru:

Auzi, Franţ, nu mă înveţi tu pe mine să fac bombe din curve! în socialism, v-am rupt gâturile tuturor spailor cu paraşutele noastre. Las pe mine partea cu agăţatul! OK?

OK! spune Jean cam cu jumătate de gură.

Încă nu-i convins de reuşita infiltrării unei gagici în anturajul lui Melzer. Se vede că n-a studiat isprăvile

„odioasei” Securităţi române. Nici cel mai al dracului rechin advers n-a rezistat la „cărniţa” vie pusă de noi ca momeală. Avem state vechi în domeniul infiltrării bambinelor în sufleţelele oricăror masculi.

Pe noi ne cazezi într-un hotel mai răpciugos, prin marginea Cartierului Latin, pun eu condiţia. Nu cheltuim inutil mălaiul Republicii galice şi nu batem la ochi.

Asta se face acum, aprobă Jean şi-şi clopoţeşte secretara.

Mulătriţa apare mintenaş, ca împinsă de-un resort şi spaiu galic îi prezintă doleanţa noastră. Bambina îl asigură că va rezolva problema şi ne arată profundoru.

Ce-ar mai fi de discutat, Varain? întreabă Jean.

Potolu şi pileala, pe socoteala voastră, îl necăjeşte lipoveanul.

Chiar atât de sărăntoci nu sunteţi, ripostează frâncu.

Care vasăzică, mă chemi la sapă şi nu-mi dai raţia legiuită de palincă, slană, pită şi ceapă? se răţoieşte Bălaiul.

Da’ unde te trezeşti, monşer! Nici mama nu i-a dat lu’ tata ceva pe gratis. A trebuit s-o ia de nevastă.

Şi vrei să ne cununăm noi, butoi de samagonkă? întreabă Jean înveselit.

Chiar atât de modern n-am ajuns, da bănuiam eu că eşti pe invers. Prea faci caragaţă când mai scap şi eu la cărniţă caldă de muiere.

Eu sunt un tip moral, continuă frâncu pe acelaşi ton, uşor umoristic.

Şi e moral să mă pui să dorm în jurul unui tomberon în care ard hârtii, ca boschetarii? Nu înţelegi că-s sărac ca un greiere?

Bine, treacă de la mine! Cazarea, masa şi cheltuielile ocazionale vor fi susţinute din fondurile noastre.

Vezi că poţi, bătrâne Harpagon? Da ţi-ai propus să

faci economii pe spatele nostru.

Lipa! îi opresc eu debitul verbal

Ordin, piciule!

Nu mai cere nimic, că ne strici firma! Cer eu.

— OK!

Jean, mă întorc eu către frâne, ne trebuie un autoturism cu staţie de filaj pe el.

Vi-l dau.

Şi-un şofer care să cunoască bine Parisul!

Ni-l dai pe mucosu de fii-tu! pune lipoveanul condiţia.

Să-l înveţi tu prostii, replică Jean.

Dacă tu-l laşi să crească tălâmb?! ripostează Bălaiul. Măcar de la mine să prindă nişte reguli de supravieţuire în jungla asta parisiană.

O să meargă Lulu cu voi, acceptă frâncu. Măcar vă cunoaşte.

Cam asta e deocamdată, pun eu punct discuţiei.

Crezi c-o să iasă? mă întreabă Jean îngrijorat.

Este, da' de ce te frământi ca o mâţă care şi-a pierdut puii?

Galu ridică un deget către tavan:

Cineva de sus îmi bagă sula-n coaste, să rezolv problema cât mai rapid.

Aha! se luminează lipoveanul. Şi tu pui negrii la muncă, să iei partea leului din rezultat. Exploatatorule!

Tu eşti negrişorul ăla subdezvoltat şi exploatat?

Da cine altu'? Mă pui să scurm gunoiu în jurul unui tip indigest ca o grenadă şi mă ţii la regim de două coniacuri pe zi? Ăsta-i tratament pentru un spai de calibru meu?

Dacă rezolvăm problema, facem un chef monstru la Moulin Rouge, promite frâncu.

Ţi-a ieşit porumbelu din gură. Numai să nu uiţi, mână

strânsă!

Jean nu-i răspunde. Ne pompează voiniceşte mâinile, apoi deschide uşa. Noi ne arătăm dinţii, prietenoşi nevoie mare, faţă de mulătriţă. Ciocolatia răspunde în acelaşi mod şi ne urează drum bun. O luăm pe scări în jos, per pedes. Eu rumeg detaliile afacerii. Într-adevăr, bisnisu propus de franci e îmbâcsit cât se poate. Înapoi nu mai putem da, însă. E în joc orgoliul nostru de spai care fac şi pe dracu-n patru, să rezolve căzu.

NADĂ PENTRU MELZER

Hotelul în care ne-au cazat francii nu arată atât de regal pe cât îi spune numele, da noi nu suntem pretenţioşi. Ca români, chiar ne place zarva din jurul lui. Sub ferestrele noastre, în plină stradă, sunt aranjate câteva mese acoperite cu pânze albastre. Muzica variază între şansonetele franţuzeşti şi tangourile spaniole. V-aţi prins că e un talmeş-bal-meş fermecător? Da? Mai adăugaţi şi o faună boemă, care discută pasionat, râzând cu poftă şi aveţi imaginea stabilimentului în care tocmai ne aranjăm! Cămăruţele sunt cam strâmte iar baia are numai duş. Cum s-ar zice, hoţu de hotelier exploatează spaţiul cu maximum de profit. Să-i fie de bine!

M-am cazat între Corday şi Bălaiul, să-i pot auzi pe amândoi. Bănuiţi că intenţionez să-l ţin sub geană pe lipovean? N-aţi greşit. Motanul ăsta bătrâior a intrat în călduri, de cum am pătruns în Paris, exact ca şi Gât Golaş de Neulander, cunoscut dumneavoastră ca Petre Roman. A uitat că a sărit de cinzeci de ani şi freamătă ca o coardă bine întinsă. Faţă de noi, motivează că vrea să-şi vadă cei doi băieţi pe care-i are c-o franţuzoaică, Ninette. Posibil ca dorul de odrasle să-l emoţioneze oarecum, da nu atât de tare ca patima pentru pulpitele franţuzoaicelor. Bălaiul şi-a petrecut tinereţea ca ofiţer deplin conspirat în Paris, acumulând un munte de experienţe picante. Unele chiar foarte picante. Cel puţin trei duzini de iepe băştinaşe îl

strigă pe nume, în orice companie s-ar afla şi-s gata să iasă la un pahar cu el. Vi se pare cam mult? încă nu ştiţi tot. Chiar şi eu, care i-am fost secund câţiva ani, am nişte lacune în domeniu. În unele ocazii, lipoveanul poate fi al naibii de discret.

Cioc! Cioc! Cioc! Bălaiul împinge uşa şi se arată în întreaga-i splendoare. E ambalat în costumu de ginerică cumpărat din Geneva şi-a asortat o garoafă la butonieră. Pricep că a venit să-mi ceară raţia de libertate. Pe ziua în curs, nu se zăreşte nimic la orizont, însă ar putea apărea. Cu toate astea, sunt hotărât să-l las să-şi facă de cap măcar o noapte. La o adică, îl pot chema cu telefonul mobil.

Cântă! îl îndemn eu, să-l fierb puţin.

Piciule, mă duc să plătesc tributu celor doi golani pe care mi i-a trântit Ninette.

De-aia ţi-ai pus floare la butonieră?

A, nu. Asta e de şmecher. Nu vezi cum freamătă toţi bonjuriştii de pe aici? Adie a primăvară, a rochii scurte, a trandafiri…

Şi-a dansatoare dezbrăcate, îl completez eu, convins că nu greşesc o iotă.

Ai ceva împotriva lor?! se răscoală el ca un arici.

În niciun caz. Chiar îmi plac. Ţie de ce nu? Doar nu eşti eunuc.

Piciule, eşti un scumpic!

Ia-ţi mobilu cu tine şi tuleo!

şterge fără alte comentarii. Eu îmi aranjez în şifonier cele câteva zdrenţe cumpărate pe drum, căci altele n-am. Bagajele mi-au ars în pădurea elveţiană. Nu-i prima dată când o iau de la zero cu garderoba. Noroc că nu-s pretenţios şi nu mă îmbrac de la case de modă scumpe. Eleganţa nu înseamnă neapărat ţoale cu etichete simandicoase. Ştiu să fiu elegant prin asortare perfectă.

Asta fac acum, mă ambalez în haine potrivite cu seara ce se lasă peste târg. Mi-am pus un costum gri-fier, cu cămaşa albă şi cravată bleumarin. Eu cred că arăt bine şi nu-mi pasă ce cred alţii. Ăsta e tot şpilu în modă: să te doară în doamnele coate de ce cred şi spun ceilalţi. Îmi iau trendul negru şi ies din cameră, fără a o închide. Oricum, cine are chef să amuşine tot va intra în ea.

Indianul stă cu picioarele pe măsuţă, cu un pahar de whisky în mână şi priveşte emisiunea de ştiri la tembelizor. Îl poftesc să facem o talpă pe strase, să mirosim locurile şi oamenii. Îşi îndeasă pistolul în holster, apoi îşi trage sacoul. Ezită o clipă, apoi îşi ia şi scurta, căci serile de aprilie sunt încă reci. Ieşim în mulţime, ca doi tipi fără treabă. Pe bune, momentan, nici nu avem ceva de tras la şaibă. Ne plimbăm din pură plăcere. Obişnuinţa ne obligă să ne contrafilăm un timp, însă nimic suspect nu se arată la orizont. Înseamnă că scărmăneala din Elveţia a fost o acţiune izolată, a unor pizmaşi care nu ne-au mai luat urma.

După vreo oră, ne oprim la un mic restaurant şi înfulecăm o cină franţuzească. Trebuie să recunosc faptul că francii se pricem la făcut haleuri gustoase. Nu ştiu dacă şi sănătoase, da' n-am ajuns încă la vârsta la care îţi numeri E-urile şi colesterolu. În timp ce degustăm vinul uşor, telemăcănitoarea începe să facă scandal. *O fi rămas Bălaiul fără bani*, gândesc eu şi duc scula la ureche.

Varain, sună inconfundabila voce tabagică a lui Jean, ţi-am găsit marfa.

Băştinaşă?

Corcitură de rusoaică şi francez. Zici că-i o icoană blondă.

Să nu fie proastă!

Curvele pariziene nu sunt niciodată proaste, amice.

OK! Cum facem?

Mâine dimineaţă, vine Lulu şi vă aduce la o secţie de poliţie, să discutaţi cu ea. Îţi dai seama că n-o putem aduce în sediu.

Perfect! Alte veşti?

Clientu e în Cherbourg, cu coadă după el.

Sfântu Ochilă ne ocroteşte.

Doar nu vrei…

Afli tu mâine ce vreau. Noapte bună!

Distracţie faină!

Frumoasă urare, dar noi nu prea avem cu ce ne distra. Localul în care am intrat e cât de poate de decent. În jur, numai băbătii şi moşuleţi. Ne bem vinul în tăcere, apoi o luăm cătinel către hogeacu nostru. Sunt hotărât să dorm buştean, căci nu se ştie ce ne va aduce ziua de mâine.

*

Afară s-a luminat şi Soarele se pregăteşte să apară. Dincolo de peretele din stânga, în camera Bălaiului, se aud sforăituri de motor dereglat. Semn bun. S-a întors în hotel cel puţin de o oră, poate de două. Mai devreme, în niciun caz. Îmi cunosc eu muşteriul. Dinspre Corday nu se aude nimic. Silent Death doarme ca o pisică vigilentă, cu ochii întredeschişi. Mă servesc c-un ness din bar şi aprind prima papiroasă pe ziua în curs. Mă plimb prin cameră, pufăi ca o locomotivă şi gust din cafeluţa dulce-amăruie. Îmi fac tabietul.

Soarele s-a iţit printre blocurile de vis-à-vis. Gata cu lâncezeala. Mă spăl cu apă rece, mă rad şi mă echipez elegant. Doar merg la o discuţie cu o damă, nu? Gândiţi că asta nu are importanţă, deoarece oricum dama practică cea mai veche meserie din Lume şi e la mâna noastră? Cât vă înşelaţi, amicii mei! Marele secret în relaţia dintre un sticlete şi o curvă e respectul, fie el şi formal. Experienţa mea de viaţă îmi spune că toate târfele visează să fie

tratate cu un anumit respect. De îndată ce i-l acorzi, ai câştigat-o definitiv. E în stare să-şi rişte şi viaţa pentru tine. În timp ce gândesc acestea, imaginea unei prostituate cam urâţele dar bine făcută îmi apare în memorie. O vagă părere de rău mă încearcă. Tipa respectivă, Erica, a murit pentru mine, într-o casă din Malta. Nu-i dădusem şi nu-i promisesem nimic. Îi arătasem un pic de afecţiune şi respect. Atât. În schimb, şi-a sacrificat viaţa să mă salveze. Un suflet de femeie…

Indianul Corday mă întâmpină echipat, cu ţigara într-o mână şi cafeaua în cealaltă. Parcă am fi traşi la xerox, nu alta.

Mergem numai noi, îl informez eu. Lipoveanul e beat mangă.

OK! Dacă eram prea mulţi, o zăpăceam.

Ieşim în faţa hotelului şi aprindem ţigări, în aşteptarea lui Lulu. Acesta apare conducând ca un bezmetic. Într-o zi, o să i se înfunde, de-o să-l scoată pompierii de la descarcerări cu flexurile din maşină. Micul frâne ne întâmpină cu un rânjet complice:

Cum a fost noaptea?

Răcoroasă, îi răspund eu.

Adică, aţi stat în hotel?

Noi ne destrăbălăm prin reprezentanţi, îl lămuresc eu. Aşa am învăţat în societatea socialistă.

Aha. Înseamnă că lipoveanu-i pulbere.

Pe-aproape. Mână tărăboanţa asta?

Înfige piciorul în acceleraţie şi demarăm, cu cauciucurile sfârâind. Pornim într-o goană sălbatică prin Paris, da’ nu-i reproşez nimic lui Lulu. Nu ştie să conducă altfel. În fine, după vreo douăzeci de minute, oprim în faţa unei secţii de curcani galici. Lulu ne trece de poartă şi ne conduce către interior. Încearcă mai multe uşi, apoi răsuflă uşurat.

Asta e. Faceţi cunoştinţă cu domnişoara Sonya!

În birou, sunt două fotolii, o măsuţă şi o masă mare, cu două scaune înalte, ca de tortură. Dama în cauză stă pe unul din fotolii şi fumează gânditoare. Îşi ridică numai ochii la noi, să ne cântărească. E o bambină blondă cu un aer atât de serafic, încât l-ar păcăli şi pe regele misoginilor. Se îndură să se ridice, pentru prezentare. Îşi deşiră o pereche de picioare lunguţe bine, ambalate în blugi mulaţi pe corp. Nişte sâni obraznici îi înţeapă provocator bluziţa albă. Pare o puştoaică de liceu, care se joacă de-a femeia. Îi sărutăm politicos mâna întinsă şi ne prezentăm cu numele noastre franţuzite. Dami-cela zâmbeşte angelic şi observă:

Nu sunteţi francezi.

Interpol, se grăbeşte Lulu cu explicaţia.

N-am avut încă plăcerea, spuse ragazza. Am făcut ceva foarte grav?

Nu-i răspund la întrebare. O invit să ia loc şi mă aşez pe fotoliul din faţa ei. Aprind şi eu o ţigară, să fim pe poziţii de egalitate, apoi o anunţ simplu:

Vă propunem un bisnis onorabil.

Zâmbeşte neîncrezătoare. A cunoscut destui caralii, să nu dea o para găurită pe vorbele lor.

E o treabă serioasă, în care poliţia locală nu e implicată, îi scot eu pe franci din ecuaţie.

Tot nu ne crede. Atac frontal:

Domnişoară, treaba e simplă. Vă oferim cinci mii de euro pentru a priponi un tip.

Să-l dau în gât?

Să-l agăţaţi, fără să bănuiască nimic. Apoi, să-l determinaţi să meargă cu dumneavoastră unde vă spunem noi.

Deci, tot cu arestare se va lăsa.

În niciun caz. Vrem să-l plimbaţi undeva, să vedeţi cu

cine se întâlneşte.

Numai atât?

Restul e treaba dumneavoastră. Individul e generos, dar nu trebuie să bănuiască faptul că vă faceţi meseria.

Fetişcana îşi dezveleşte dinţii într-un zâmbet amuzat:

Dumneavoastră mă învăţaţi pe mine să fraieresc un bărbat? Mersi!

Nu e orice bărbat. E un tip foarte, bogat şi cu succes la femei.

Pentru cinci mii de euro, îl f „t de n-o să mai ştie cum îl cheamă, îşi dă tipa arama pe faţă.

Batem palma? îi întind eu mâna.

Bambina îmi prinde mâna cu vârfurile degetelor şi mi-o scutură. Încă mai zâmbeşte. Nu se aştepta la o asemenea întorsătură.

Domnişoară, aţi intrat într-o treabă foarte serioasă, încearcă Lulu să-şi dea importanţă.

Blondica îşi desface buziţele carmin într-un zâmbet şăgalnic:

Puişor, crezi că, dacă sunt curvă, sunt şi proastă? Voi face totul ca la carte.

Micul frâne înghite în sec. L-a lăsat fără replică. Eu scot cinci mii de euro, pregătiţi din timp şi-i înmânez, cu un zâmbet cald:

Poftiţi, domnişoară!

Plata înainte? ridică ea sprâncenele frumos arcuite. E vreun pervers periculos?

De regulă, se poartă foarte galant cu damele. V-am dat banii deoarece ştiu sigur c-o să faceţi treabă bună.

Ragazza ia mălaiul şi-l introduce în poşetuţă. Scoate o carte de vizită roz şi mi-o întinde cu două degete:

Sunt disponibilă la orice oră din zi sau din noapte.

Încântat să am o parteneră atât de fermecătoare.

Îmi faci curte? râde ea ştrengăreşte.

Vorbesc foarte serios. Între noi nu încape altceva decât bisnis.

Mi-am imaginat. N-o să vă dezamăgesc.

Mă ridic, îi sărut mânuşiţa, ca un nobil latino, apoi îmi las camarazii să săvârşească acelaşi ritual., Corday îşi înfige ochii săi ca smoala în privirile serafic-albastre ale da-micelei, şoptind:

A fost o plăcere…

Eşti gitan? îl întreabă tipa cu mult tupeu.

Indian piele roşie, îi răspunde Corday. Hoinar prin

Lume.

Şi mie mi-a făcut plăcere, susură madmoazela aproape serios.

t

Lulu pleacă s-o conducă afară. Noi rămânem cu măhorcile aprinse în mâini, privind-o cum păşeşte graţios către un taxi.

Categorie grea, comentează indianul.

Meseriaşă, îl aprob eu. Îi rupe gâtu' lui Melzer.

Dead sure, confirmă Corday

Eu studiez cartea de vizită rozalie pe care mi-a lăsat-o Sonya. Pe ea scrie, la profesie, actriţă de cabaret. Pun pariu turnul Eiffel contra un dolar devalorizat că e în stare mai mult de atât. Mă pricep eu la dame din această categorie. Scot telemobilul şi-l clopoţesc pe Jean. Îmi răspunde aproape imediat, semn că avea cârâitoarea la îndemână:

Ce părere îţi bagi, Varain?

Profesionistă. Ce-i scrie la dosărel?

Nimic grav. Damă de companie a unor traficanţi de arme şi stupefiante. N-o putem agăţa cu nimic.

Nici nu e cazul. Întâlnirea s-a finalizat cu o scenă

grande cu pupici.

Bravo, amigo!

Unde e clientu?

Încă în Cherbourg. Leneveşte c-o piţipoancă.

Mda. Pregăteşte-mi o machinetă mai micuţă; colorată ca o bombonică! O Toyota Yaris sau cam aşa ceva.

Doar nu vrei s-o scoţi la agăţat pe autostradă?:

Ba chiar asta o să fac. Nouă din zece masculi nu bănuiesc nimic, când e vorba de salvarea unei dame disperate, rămase în pană.

Am o bombonică roşie, la acoperire. Dacă zici tu, i-o dăm.

I-o dăm şi stăm cu ochii pe ea. Fă rost de-o hartă detaliată a traseului dintre Cherbourg şi Paris!

Om bătrân şi mă pui la plantat fufe pe autostradă?

Îhî. Ascultă şi tu de-un securist pervers, care a mai rupt multe gâturi de masculi macho!

În regulă. Când veniţi pe aici?

De îndată ce muşteriul nostru se pregăteşte să zboare către bătrânul Paris.

Nu vă destrăbălaţi prea tare!

Te-a pus cineva responsabil cu morala proletară? Află, amicul meu, că noi nu mai suntem comunişti! Ne-am întins la caşcavalu capitalist.

Închid şi-l privesc pe Corday. Suntem în acelaşi gând. Îi spunem *good bye*! micului frâne şi-o luăm la talpă prin târg. Ne mai clătim ochii cu frumuseţile naturii, mai vedem cine se interesează de fiinţele noastre. Păşim fără grabă, pe trotuarul înghesuit, printre parisienii gureşi. Adie un vânt de primăvară, de-ţi vine să-ţi laşi baltă toate interesele, vorba poetului. V-aţi prins că ne simţim teribil de bine? Chiar aşa este.

*

Orele prânzului se apropie cu paşi repezi. Ne înapoiem la hotel, să-l recuperăm pe lipovean. Îl găsim în cameră, cam umflat la faţă de somn şi cu privirea buimacă. Se drege cu vodcă şi tabac. Starea de mahmureală nul opreşte să protesteze:

Aţi plecat fără mine!

Dacă dormeai ca o valiză-n gară? îi replic eu.

Mă puteaţi trezi…

N-am eu sufletu' ăla, lipoşca. Ai dat iama prin puicuţele galice…

Faţa nerasă i se întinde într-un zâmbet cam strâmb, înseamnă că nu i-au mers toate din plin. O şi recunoaşte:

mai ţii minte pe Yvone de la *Cireşical*

Parcă.

Ei, bine, mândra s-a măritat. Să fi auzit ce tarantelă mi-a cântat, când am încercat şi eu, ca omu'…

Depinde ce-ai încercat.

Adică, tu nu ştii, mârâie el nemulţumit şi intră în baie.

Aprindem porţii de duhan şi-l aşteptăm să se trezească c-un duş. După vreun sfert de oră, îl recuperăm aproape treaz şi ne cărăbănim la un restaurant, să facem pace cu tiranii din stomacuri. Ne oprim chiar în localul de la parter, să vedem cum naiba se poate produce atâta zgomot într-un pătrăţel de restaurant. Spaţiul e cam strâmt, dar haleul este consumabil şi nu foarte scump. Ne facem plinul, apoi ne întindem la nişte sticloanţe de vin demisec şi foarte înşelător. Cum s-ar zice, profităm de o pauză de producţie. Gândiţi că noi şi producţia suntem paraleli? Ei, aş! Ce iese din mâinile noastre n-are moarte. Noi scriem pe viu adevărata istorie a spionajului mondial.

Dulcea trândăveală e întreruptă de chemarea lui Jean. Nu sună chiar a Marseilleză, dar e pe aproape. Spaiu galic ne anunţă, excitat la culme, că suspectul a pornit

către Paris. Mişcarea lui Melzer ne ia cam din volei, dar nu ezit niciun pic. Scot cărticica roz şi fac numărul. Sonya răspunde alintat, întrebând cine îi face plăcerea. Eu n-am de gând să-i fac altă plăcere decât să-i acord rolul principal în piesa pe care am scris-o pentru Melzer. Adică, nadă numai bună de înghiţit. Mă prezint cu numele meu, Varain, că sună destul de franţuzeşte şi-o întreb dacă e gata de acţiune.

E ca-n filmele cu spioni, gângureşte ea.

Aproximativ, o încurajez eu să gândească aventuros. De unde vă luăm?

Îmi ciripeşte o adresă. Îi precizez că trebuie să fie ambalată ca o conducătoare auto ghinionistă, apoi îl trag de semnal pe Lulu. Micu frâne mă asigură că va fi la noi în zece minute, mort sau copt. A simţit şi el mirosul prăzii, căci e surescitat ca un ogar. Plătim şi ieşim în faţa localului. E ora două fără ceva. Asta înseamnă că am putea executa infiltrarea pe la vreo cinci. O oră cât se poate de potrivită, gândesc eu.

Lulu apare pe două roţi, cu fluiere de caralii în urma sa. Îl doare în şpiţ de presării de stradă. Amenzile vor fi anulate la un anumit nivel. Ne urcăm în rablamentul său şi-i spun adresa la care locuieşte mamzele Sonya. Mucosu fluieră admirativ şi ne anunţă că locul e înţesat de tipi pricopsiţi. Mă rog, nu mi se părea mie că bambina noastră trăieşte de pe urma asistenţei sociale, dar n-o bănuiam că se-nvârte pe picior înalt. Rămâne de văzut cine sponsorizează luxul.

Ajungem la adresă şi oprim. E o viluţă englezească, de culoare crem, cu gemuleţe ovale şi rotunde. Foarte şic, mă înţelegeţi? Dulcineea îşi face apariţia, ambalată în blugi, pulover negru şi-o scurtă de piele. Pe mână, leagănă o poşetuţă mai mare decât cea purtată dimineaţă. O invit între Corday şi lipovean, să simtă miros de masacul. O întărât pentru vânătoarea la care va participa în curând.

Mă întorc cu faţa la ea şi încep s-o instruiesc:

Mergem vreo treizeci de kilometri pe autostrada către Cherbourg. Acolo, te aşteaptă o maşinuţă asortată cu persoana ta. Tu eşti în pană şi disperată.

Malacu e singur? întreabă ea.

Cu altă damă, dar nu ar trebui să fie vreo problemă. Te simţi inferioară cuiva?

Numai să oprească…

Depinde şi de tine. Vine seara şi tu eşti singurică, mică, neajutorată…

Tipa îşi priveşte unghiile de la mâna dreaptă şi pufneşte în râs. Se vede că nu ştie ce înseamnă să fii mic şi neajutorat. N-a trăit astfel de senzaţii, de când a descoperit valoarea „blăniţei" din zestrea naturală. Eu, însă, îmi fac datoria până la capăt:

E suficient să-i strecori o carte de vizită. Mai bine să te caute el, să nu aibă impresia că încerci să-i intri în suflet.

Aşa calculasem şi eu, mă asigură tipesa, semn că o duce mintea la rele.

Arunci cârligul, apoi aşteptăm.

N-o să aşteptaţi mult, spune ea sigură pe sine. Piţigoiul va veni la ciugulit seminţe din palmă.

Iar tu o să-l smulgi într-un weekend din viermuiala Parisului.

Şi unde să-l car?

Ai vreo sugestie?

Spania? Am un aranjament acolo.

Atunci, în Spania.

Pricep. Prepeliţa trebuie ademenită cât mai departe de cuibul cu ouă.

Aşa e. N-are rost să ne ascundem.

Pe timpul deplasării, vă ţin la curent cu mişcările lui?

Toate le înţelegi, ca o fată mare.

Am mai făcut din astea, pentru alţii.

OK! înseamnă că treaba va merge şnur.

Ieşim din Paris şi ne întindem pe direcţia Cherbourg. Bălaiul începe să fredoneze destul de tărişor:

Ai, lele şi iar lele.

Cum mă-mpingi tu în belele.

Ai, lele, lelişoară.

Râsu tău mă bagă-n boală…

Încă de când a văzut-o pe Sonya, am simţit cum îi cădeau plombele şi i se ridica nivelul de interes. Îl las să viseze în linişte, că mai mult nici n-are voie. Informatoarea de infiltrat e mai sacră decât o icoană. N-ai voie s-o atingi nici c-un gând mai păcătos. Asta e legea pe care am învăţat-o de la „odioşii securişti” care m-au instruit în Octogon. O lege care evită orice dureri de cap. Se ştie exact cine e şeful şi cine, executanta. Dacă ai luneca puţin, paraşuta ar putea să-ţi facă figura. Din această cauză, relaţia dintre ofiţer şi agentă rămâne rece ca un iceberg.

În sfârşit, apare gaşca noastră. Jean pufăie lângă un Peugeot gri, iar în faţa acestuia stă machineta comandată de mine. Exact cum am vrut: roşie ca sângele proaspăt şi micuţă ca pentru o damicelă de tipul Sonyei. Dacă era mai mare, ar fi putut-o bănui c-a plecat la agăţat cu autoturismul. Chestia asta se practică intens în Europa centrală, de prostituate oleacă mai înstărite.

Coborâm şi ne întindem la sfat. Şoferul lui Jean ne serveşte nişte cafele în pahare de plastic. Stăm în vânticel, bem zeama maronie, fumăm şi punem la punct detaliile. Până la momentul X, mai avem aproape o oră. Suficient timp ca Sonya să cunoască maşina şi să intre în rolul de ghinionistă. Jean îi dă cheile, actele şi pontu pentru care maşina nu funcţionează. O instruieşte pentru ambele variante. Dacă Melzer o ia la remorcă, trebuie să rămână

la un anumit atelier, unde aşteaptă băieţii noştri. Dacă o saltă numai pe ea, maşina va fi luată în timpul nopţii, de filorii noştri.

Ora şaisprezece şi douăzeci şi opt de minute. Filorii ne anunţă prin staţie că Melzer e la vreo douăzeci de kilometri de noi. O lăsăm pe Sonya pe cont propriu şi-o ştergem pe un drum lateral, către o fermă. Iau binoclul lui Jean şi mă ascund într-un hăţiş, la câteva sute de metri de proaspăta agentă. Vreau să văd cu ochii mei cât de artistic acţionează. Bambina ridică capota şi se murdăreşte niţel pe năsuc. Nu prea mult, să nu-şi strice faţada. După asta, începe să se învârtă în jurul maşinii, fără a da importanţă automobiliştilor care o claxonează. Ştie ea la ce maşină trebuie să facă semnul disperării. I-am descris perfect maşina lui Melzer.

Maybachu lui Melzer apare de după curbă. Trag un fluierat, *just în case* şi duc binoclul la ochi. Feţişoara artistei noastre s-a strâmbat de disperare. Chiar i-a apărut şi-o lacrimă pe obraz. Mare artistă, amicii mei. *Să mai crezi în sinceritatea femeilor*, gândesc eu şi urmăresc scena cu interes. Sonya îşi agită braţele. Maybachu o depăşeşte şi-mi face inima să tresalte. Opreşte la vreo sută de metri şi se întoarce în marşarier. Începe *comedia*, gândesc eu şi urmăresc evoluţia.

Numai Melzer a coborât. Mut binoclul pe maşinoiu lui şi studiez dama din dreapta. E o brunetă apetisantă, cu părul lung. N-aş lepăda-o nici măcar eu, un tip excesiv de serios în materie de dame. *Acum să te văd*, *păpuşă*! mă adresez eu în gând Sonyei şi-mi mut binoclul pe ea.

Bambina noastră e măreaţă. Pune atât suflet în explicarea ghinionului, încât părul bogat i se mişcă în toate părţile, ca o coamă. Şi-a scos geaca de piele, să poată admira „malacu” bidoanele-i din dotare. Sunt perfecte, dacă vreţi să mă credeţi. Se apleacă asupra motorului, prezentântându-i lui Melzer un profundor care bate la scor

de maidan toate oafele de la *playboy*. Ce mai încolo, încoace? Sonya îşi prezintă marfa cu toată măiestria de care e în stare. Mă declar mulţumit de achiziţie şi-mi spun că merita mai mult de cinci mii de euro.

Urmează o partidă de parlamentare, în care Sonya neagă vehement. În fine, trânteşte capota pe motor şi închide uşa machinetei. S-a lăsat convinsă să meargă cu Melzer. Acu-i acu. Blonda noastră contra brunei din Maybach. Să *te văd*, *puştime*! îi şoptesc eu micuţei paraşute şi mă retrag până la maşina francilor. Maybachu se urneşte din loc şi porneşte către Paris. Noi ne batem palmele de fericire. Prima fază a infiltrării a reuşit. În cinstea ei, Jean scoate o glajă de spirtos din portbagaj. O sugem până îşi dă duhul, apoi aruncăm Cadavru în şanţ. Putem pleca înapoi la Paris, să aşteptăm evoluţia evenimentelor.

Pe drum, aproape de Paris, telemobilul meu clipo – (oşte. Îl duc la ureche, cu un pic de emoţie. Rostesc un neu-iiu alo, da.

Domnule Varain, m-a dus până acasă, gângureşte porumbiţa noastră.

Frumos.

Mi-a cerut şi telefonul, fără să observe boarfa aia <.11 e era cu el.

Bine, fetiţo. Acum aştepţi.

Beţi ceva cu mine, pentru succes? îşi întinde damicela mreaja.

Poate, cu altă ocazie, o pasez eu, s-o ţin la distanţa legală.

Sunteţi supărat pe mine? se fandoseşte ea.

Sunt foarte mulţumit de tine. Acum, nani şi pregătirea pentru următoarea mutare!

Vise plăcute! îmi urează ea cu subînţeles.

Cine a spus că femeia îl judecă şi pe dracu’ şi-l scoate

dator avea dreptate. Copilita asta se simte călare pe situaţie şi întinde coarda. Îl sun pe Jean şi-l pun la curent cu evoluţia evenimentelor.

Vezi, Varain? se umflă galu în pene. Marfă!

Nu m-am îndoit niciodată de talentele puicuţelor galice.

Motanule! Parcă nu ştiu ce făceai cu Bălaiul, când eraţi acoperiţi în Paris?

Nu ştii, îi replic eu rece. Caralii voştri nu ne-au mirosit niciodată pe picior greşit.

Ba v-am lăsat să vă faceţi de cap, să vă erodez ideologia, îmi deconspiră el o manevră perversă.

Codoşule! îl gratulez eu şi închid.

Încotro? întreabă Lulu de la volan.

La Crazy Horse, comandă Bălaiul. Acolo, mai sunt încă respectat ca mascul.

Îi fac pe plac, căci mi-e milă de bătrâneţea care îi bate la uşă. În curând, lipoveanul va fi un bunicuţ jovial, care va trăi din amintiri. Încalţe să fie nişte amintiri acătării.

NE PREGĂTIM DE PĂTRUNDERE

La Crazy Horse dansează nişte iepe zdravene şi lăptoase ca nişte juniei elveţiene. Moda bambinelor nemâncate şi filiforme a început să cedeze în vestul Europei, sub presiunea evenimentelor. Se pare că mai multe fotomodele anorexice au dat ochii peste cap *orice and forever*. Ne aşezăm toţi patru la o masă, să vedem spectacolul şi să băgăm ceva la jgheaburi. Eu şi indianul, calmi ca nişte lorzi situaţi deasupra slăbiciunilor omeneşti. Bălaiul şi Lulu se ling pe buze ca nişte feline pofticioase la vederea cărniţei fremătânde. La ei, fiecare zi e o luptă pentru acapararea femelelor în călduri.

Comandăm haleală şi pileală din belşug, că doar am obţinut o primă victorie. Lângă masa noastră, o damă de

vreo treizeci de ani mănâncă singură şi gânditoare. După haine, pare o stewardesă de linie, lucru ce-i explică singurătatea. Nu e culmea frumuseţii, dar are o figură interesantă, cu doi ochi mari şi negri ca tainele nezise. Bălaiul încearcă să intre în vorbă cu ea, însă tipesa îl tratează de parcă ar fi o mobilă vorbitoare. Adică, se preface că nu-i aude remarcile. Se vede că aşteaptă pe cineva.

Ţi s-a defectat trombonul, nene, observă Lulu maliţios.

Lipoveanul smumegă de furie. Chiar să nu-i răspundă nici la o vorbuliţă nevinovată? La apariţia unei gitănci cu flori, capătă un nou avânt. Alege pe îndelete un trandafir roşu-vişiniu şi-l pune delicat în faţa damei. Aceasta se opreşte din mâncat.

Ia trandafirul şi-l miroase cu vădită plăcere. În fine, ridică ochii către blondul nostru amic şi-i şopteşte liniştită:

Mersi! Nu era cazul să te osteneşti.

Pentru un loc în inima dumneavoastră… începe Bălaiul caterinca.

Sunt o franţuzoaică satisfăcută, îi taie dona debitul verbal.

Şi niciun loc, cât de mic…

Nimic. Am un soţ blânduţ ca un pisoi şi-un amant focos ca un armăsar. Unde să mai încapi şi tu, tataie?

L-a trosnit în orgoliul său de don Juan. E prima damă care i-a zis tataie. Începutul fiind făcut, n-ar fi exclus să audă moşule, bătrâne sau chiar ramolitule. Bălaiul se strânge de durere ca o broască ţestoasă în carapace. N-are un crâng de spini să-şi ascundă ruşinea. Încearcă să iasă la suprafaţă cu o glumiţă:

Măcar am aflat ce înseamnă franţuzoaica satisfăcută. Femeia nu-i răspunde la provocare. Îşi reia mâncarea la fel de liniştită şi gânditoare. Noi. Înfulecăm veseli de

întâmplare. Doar nu ne-a zis nouă că suntem tataie. Bălaiul, bosumflat, urmăreşte spectacolul de pe ring. Are ce vedea. Multă carne goală, abia învelită în paiete strălucitoare, se zbuciumă în dansuri provocatoare. Francii se pricep să folosească magnific materia asta primă de care dispun din belşug. De aici şi ideea că sunt cam uşuratici. Adevărul nud e că numai franţuzoaicele sunt uşuratice şi arzoaice foc. Francii sunt cam nasoi, guralivi şi zgârciţi. Excepţiile întăresc regula.

Ne întindem la vorbă până după miezul nopţii. După asta, mulţumiţi, o luăm cărei poteca spre hotel. Nu pun pariu că şi Bălaiul e mulţumit. Apelativu tataie l-a rănit adânc.

Uite aşa se întâmplă celor care sar multe garduri. Le mai intră şi câte un par în profundor.

*

Dimineaţa se arată veselă ca o ţărăncuţă care a primit o cerere în căsătorie de la flăcăul iubit. Soarele luminează puternic şi o grămadă de flori multicolore se răsfaţă în faţa cortului de vis-à-vis. Florăreasa franţuzoaică seamănă cu ţi-găncuşele noastre. Adică, are fustă largă şi gura bogată. Asta admir eu, de la fereastra camerei, în timp ce mă delectez c-o cafea şi nelipsita ţigară. M-am trezit bine dispus cum n-am mai fost de multă vreme. Posibil să fi visat ceva frumos, dar nu-mi amintesc nimic. Momentan, atmosfera parisiană mă încântă şi mai mult.

Telemobilul începe să cânte. Arunc o privire la ceas. Ora opt fără ceva. Cine să fie atât de devreme? mă întreb eu şi-l deschid. Drăcoaica aia mică şi blondă îmi susură în receptor:

Domnule Varain, v-aţi trezit?

Desigur. Mă miră că v-aţi trezit dumneavoastră.

Sunt matinală, de felul meu. Vă gândiţi la mine?

Dumneavoastră ce credeţi?

Sunt o investiţie, raţionează ea. În mod normal, ar trebui să vă gândiţi.

Aţi găsit răspunsul.

Colegul dumneavoastră indian e însurat? Poftim poveste! gândesc eu. Sămânţa de interes semănată de Corday începe să încolţească.

Nu-i însurat, răspund eu. Nicio faţă palidă nu-l ia de bărbat.

Mie mi se pare un tip interesant.

Chiar este interesant, pledez eu pentru Corday.

Şi-i tot atât de scorţos ca dumneavoastră?

Tot. Noi lucrăm după nişte reguli foarte rigide.

Păcat! V-am sunat să vă aud glasul.

Nu mai spune!

Simt că prind curaj când îl aud. Am nevoie de curaj.

De ce?

Masculul în braţele căruia m-aţi aruncat are ceva de şarpe. Ceva care mă înfioară.

Dumneavoastră dominaţi în acest joc, domnişoară. Nu trebuie să tremuraţi în faţa lui.

Am vrut să mă asigur…

În regulă. Vă susţinem, din nevăzut.

Mersi! Sunteţi buni cu mine.

Doar eşti investiţia noastră, nu?

Închide şi eu rămân nelămurit ce naiba a urmărit actriţa asta cu telefonul. Strivesc chiştocul în scrumieră şi mă afund în baie, să mă fac băiat frumos. Pe la opt şi jumătate, bat în uşa indianului. Corday e echipat şi gata de zbor. Îl anunţ pe un ton banal:

Sonya a pus ochii pe tine.

Cum aşa?

M-a sunat dis de dimineaţă, să mă întrebe dacă eşti însurat.

Un zâmbet fin apare pe figura-i bronzată:

Varaine, mai ai de învăţat despre femei. Puştoaica e obişnuită să trăiască în umbra unor bărbaţi puternici. Caută protecţie.

— Oare?

Curvelor le este indiferent dacă bărbaţii pe care-i încalecă sunt însuraţi sau ba. Ea se vrea ocrotită de un bărbat liber, pe care să-l considere numai al ei.

Ocroteşte-o! îl îndemn eu mai în glumă, mai în serios. Cel puţin pe durata misiunii.

De-aia i-am şi lăsat un cârlig, mă lămureşte el. Mergem?

Ieşim şi batem la uşa lipoveanului. Ne răspunde cu o voce hodorogită. Intrăm şi-l găsim tuşind de mama focului şi cu nasul curgând ca o fântâniţă. A răcit, în aerul înşelător al primăverii. Bombăne nemulţumit:

Madama aia mi-a zis tataie şi-am răcit cobză, de am nevoie de prişniţe. Sunt într-o pasă proastă ori m-am boşorogit cu adevărat?

Tu o să fii un crai şi la optzeci de ani, îl încurajez eu. Rămâi la pat, să scapi de gripă! Noi coborâm şi-ţi aducem medicamente.

Spai răcit, mârâie el nemulţumit. Am ajuns de râsu curcilor.

Îl lăsăm lamentându-se şi coborâm. Mergem la prima farmacie şi cumpărăm tot ce ne recomandă fermecătoarea pentru răceală. Ne întoarcem şi-l supunem pe lipovean unui ritual de exorcizare mai rău decât ăla aplicat de popa Coro-geanu asupra măicuţei Irina. Amicu’ nostru se face roşu ca un rac fiert. Transpiraţia îi curge gârlă, însă tuşeşte mai larg, cu expectoraţii. Îl înfofolim bine în pături şi-i poruncim să se facă bine. Înainte de a-l părăsi, ne roagă să-i punem o sticloanţă de whisky la îndemână, ca întăritor. O facem şi pe asta, că lui niciun soi de alcool nu-i

face rău.

Iar pornesc numai cu indianul prin târg. Plimbarea noastră nu durează mul, căci Jean ne trimite un ţignal, să ne prezentăm la sediul curcanilor galici. Luăm un taxi şi-i facem pe plac. Aşteptăm la poartă până ce coboară secretara mulătriţă, să ne introducă în stabiliment. E o damă interesantă. Zâmbeşte tot timpul, de parcă lumea ar fi plină de fericire, ba încă ar da şi pe afară de atât bine. Se vede că toate treburile-i merg din plin ori e bine dresată, să-şi arate fasolea tuturor.

Marele frâne ne aşteaptă în picioare, cu „havana" aprinsă în gură şi înconjurat de un nor de fum gri-albăstrui. Amicul nostru e preocupat de ceva. Asta citesc eu pe mutra lui alungită, cu nasu cât un ardei capia.

Shoot! îl îndemn eu, de îndată ce trecem de ritualu scuturatului labelor.

Melzer s-a interesat la cabaret despre Sonya, ne anunţă el pe un ton dezumflat.

Şi-a aflat că nu-i Maria Fecioara, încep eu să râd.

Nu-i nimic de râs, Varain, bombăne el. Suspectu' e suspicios.

Normal să fie, la câte plăcinte sângeroase pregăteşte. A aflat ceva periculos despre dama noastră?

Destule nasoale. A trimis un detectiv particular care le-a tras de limbă până şi pe femeile de serviciu.

Şi? Dacă voia o fată mare, se adresa la grădiniţă sau la şcoala elementară. Mai mult decât faptul că Sonya e o aventurieră, nu putea afla.

Şi dacă renunţă la ea?

Tu ai renunţa? îl pun eu la încercare.

Ei, asta-i! După ce mă faci codoş, mai vrei să ştii dacă m-aş înfrupta din agenţa voastră?

Jean a fost corect în exprimare: agenta Sonya e a noastră, deoarece noi am recrutat-o şi am plătit-o. Îl

calmez binişor:

Eu am încredere în talentele informatoarei noastre. Hai să aşteptăm!

Până ne trece păru prin pălărie?

— Două zile. Dacă Melzer nu mişcă, găsim altă variantă.

OK! acceptă el fără inimă. Uite o fiţuică interesantă pentru caz.

Îmi întinde o coală printată. O studiez fugitiv şi constat că e o redare a unei discuţii telefonice. Obiectivul nostru discută cu un oarecare John Dickson din State. Îi spune că a hrănit păsărelele cu hrana trimisă şi Dickson îl asigură că vremea regatului se apropie. În mod vădit, e vorba de mesaje convenţionale. De pildă, păsărelele aţi putea fi dumneavoastră, consumatorii de ştiri iar hrana, informaţiile de intoxicare şi manipulare servite pe tavă, prin mass media. Cât priveşte regatu, n-am habar ce ar putea fi. De când mă ştiu, moşia unchiului Sam a fost republică federală şi nici nu dă semne c-ar interesa-o monarhia.

Ce zici? mă îmboldeşte frâncu.

John Dickson nu-mi spune nimic. În rest, gargară cu pioneze. Nimic consistent.

Se vede că mişcă ceva necurat?

Asta fără doar şi poate. Îi scrie pe mutră că e infractor.

Bine. Voiam să mă asigur că nu bat câmpii.

Jean scoate coniacul de la locul lui şi comandă nişte Cafele. Ne întindem la pălăvrăgeală, în lipsă de altceva mai bun

*

*

Gerul se smiorcăie din nişte nori plumburii. O burniţă pişărcoasă cade pe stradă, cu stropi mici şi deşi. Oamenii

trec zgribuliţi şi grăbiţi. Aţi înţeles că e o atmosferă în care poţi medita la cele veşnice, dacă nu ai voce, să fredonezi *Deschide*, *gropare*, *mormântu*!? Nici în sufletul meu nu-i urmă de Soare. Au trecut două zile şi Melzer n-a dat niciun semn că l-ar interesa pisicuţa noastră. Scârbos motan, parol! Va trebui să găsim altă metodă de a-l scoate pentru câteva ore din bârlogu său. Exact cu treaba asta îmi frec neuronii, în faţa unei cafele şi cu ţigara aprinsă, în ciuda reclamelor anti-fumat. Indianul tace ca un sfinx iar Bălaiul, mult mai întremat, se plimbă prin cameră înjurând încetişor.

În această situaţie naşparlie, telemobilul începe să facă scandal. Precis e frâncu Jean, cu lamentările sale. Deschid scula vorbalniţă şi-o duc fără chef la clăpăuga dreaptă, rostind plictisit:

Varain. Care îmi întrerupi meditaţia?

Eu sunt, Sonya, ciripeşte păsărică şi o scânteie de Soare se aprinde în inima mea neagră. Mi-a trimis un coş cu flori şi-o invitaţie la cină.

Bravo!

Mă gândesc să-l joc puţin.

Nu e cazul. V-a aflat biografia, de la primu’ biberon şi până la ultimul amant.

Ce vorbiţi?

A pus un detectiv particular să vă investigheze activitatea şi-a aflat cam multe. Vedeţi cum jucaţi, să nu-l scăpaţi din cârlig!

Da, rosteşte tipa gânditoare, regulile jocului se schimbă.

Mizez pe dumneavoastră, domnişoară.

Aş vrea s-o pot face şi eu. În fine, mai vorbim diseară. Îmi închide telemăcănitoarea. Era cam dezumflată şi asta nu-mi place. Dacă trogloditu de Melzer i-a trimis flori şi-a invitat-o la cină, înseamnă că nu-i totul pierdut, raţionez eu

îmi informez camarazii cu mersul afacerii, apoi îi împing o sârmă lui Jean.

Spaiu celto-gal e indispus de parcă l-ar durea dinţii, îl îndemn amical:

Şterge-ţi lacrimile, bătrâne caraliu! Rechinul a înghiţit nada.

Serios? tresare el.

Îl pun la curent cu cele aflate. Tipu' începe să dea dintr-o coadă invizibilă. E chiar mai optimist decât mine, ceea ce nu-i poate strica. Ne sfătuim cam ce măsuri de verificare să luăm la locul cinei, apoi ne despărţim veseli ca doi cintezoi care au păpat sămânţă de cana bis.

Frâncu-şi teme scaunul de boss, constată Bălaiul.

Păcatu' tuturor funcţionarilor, confirm eu. Mai bine de noi că nu ciugulim parale din mâna nici unui marţafoi guvernamental.

Şi diseară mergem să-i ţinem tira gagicuţei?

Verificăm dacă nu ne trădează.

Pe noi, pentru maimuţoiu ăla?

Înfăţişarea masculilor e scoasă din joc. Banii contează.

Şi voi nu i-aţi dat decât cinci bătrâne.

Dacă-i dădeam mai mult, intra la bănuieli. Trebuie să ne creadă nişte amărâţi de funcţionari Interpol, cu finanţe limitate.

Mda. Nu-i exclus să cânte şi pe cealaltă parte a străzii.

Numai dacă Melzer bănuieşte ceva şi iese cu mulţi parai.

Dacă trădează, îi sucesc gâtu'.

Ai văzut-o cum arată, lipa. I-ai ciuguli poveşti din palmă. *She* s-a *dangerous woman*.

Depindem de-o puicuţă, se enervează lipoveanul.

State tranquilo! Chiar dacă trădează, nu ne strică ploile. Melzer are destule pe conştiinţă pentru o ţâră de Interpol.

Da ratăm pătrunderea în hogeacu lui.

N-o ratăm. Dacă aş fi sută-n sută sigur de damă, aş pătrunde cât stau la cină şi-n buduaru ei.

Scârboasă aşteptare! Şi ploaia asta enervantă! Mă duc să mă luminez cu nişte cocârţ.

Nu te lumina prea tare, că avem treabă! îl îndemn eu. Bălaiul pleacă să se lumineze sau cam aşa ceva. Eu îmi afund nasu într-o carte pe care am cumpărat-o anume să-mi omor plictisu – *Suflet de schimb*. E un SF scris de un frâne şi-s curios cât îl duce mintea. Din primele pagini, rezultă că nu-l prea duce. Extratereştrii imaginaţi de el sunt mici şi portocalii ca nişte dovlecei. Vă daţi seama că, între ei, micuţu Boc e un uriaş? în orice caz, citesc înainte. Fac un exerciţiu de voinţă, pe care l-am deprins în adolescenţă. Cât de proastă ar fi cartea, o duc până la capăt, să văd ce naiba a vrut să spună mâzgăliciu care a compus-o. Dumneavoastră, amicii mei cititori, nu faceţi la fel?

*

* *

Seara plouă şi mai nasol, de nu-ţi vine să arunci un câine afară. Noi nu facem parte dintre vietăţile de care să-ţi fie milă, căci suntem spai. Adică, în limbaju de lemn al pseudo-intelectualilor, „odioşi securişti-terorişti”, demni de a fi puşi în frigare şi-n ocne, cu lanţuri de picioare. Mă rog, aţi auzit dumneavoastră tot tacâmu, din boticurile unor ciripitori şi politruci reşapaţi. Ca atare, ploaie sau furtună, noi ne pregătim să ieşim pe urmele Sonyei.

Madmoazela m-a sunat în urmă cu vreo oră. Era veselă şi sprinţară ca o veveriţă care a descoperit rezerva de alune a unui gură gaşcă. Semn sigur că a gândit un plan

de ameţit tălâmbu şi se simţea în formă. Mi-a ciripit locul cinei iar eu i-am recomandat, aproape imperios, să nu-l primească pe Melzer în pat chiar din prima seară. Bambina a râs înveselită şi m-a întrebat cine şi pe cine învaţă cum trebuie să K poarte o curvă stilată. Niciun fel de reţinere sau de ocoliş verbal, înţelegeţi? Chiar aşa a spus despre ea: curvă stilată. Are fata asta nişte maniere de te lasă cu guriţa căscată ca la dentist.

Lipoveanul e afumat, dar încă folosibil, aşa că-l luăm cu noi. Ne urcăm toţi trei în rablamentu micuţului frâne şi ajungem la locu faptei. Un microbuz de interceptări stă vis-à-vis de restaurantu în care Sonya se va întâlni cu Melzer. Pe scrie că e al unei firme de produse lactate. Are pictat un cap de damă care haleşte fericită dintr-un borcănel de iaurt cu un ştiu de enzime în el. Asta îmi aminteşte că-n socialism măcar iaurtu era ieftin. Acum, dacă te apuci de-o cură de slăbire, te costă mai mult decât dacă ai potoli normal. Ciudată răsturnare de situaţie.

Părăsim machina noastră şi ne întoarcem în dubita interceptorilor. E cald, umed şi fum ca într-o crâşmă din Ferentari. Urecheaţii sunt însă mulţumiţi. Au reuşit să strecoare o „ploşniţă” în vaza de flori de pe masa la care Melzer o aşteaptă pe bambină. Audiţia e excelentă şi deloc riscantă. Luăm loc pe bancheta rezervată vizitatorilor şi aprindem papiroasele. E mult de aşteptat, da ne-am învăţat cu stilu ăsta de viaţă. Gândiţi că e o viaţă de câine? Parcă v-aş da dreptate, da’ ne mângâiem şi noi că facem o meserie interesantă.

În fine, vine informatoarea noastră, într-un taxi de lux. Coboară ca o regină şi noi punem binoclurile pe ea.

Măiculiţă care faci chiftele! şopteşte lipoveanul transpus. E leşinătoare.

Ragazza blondă coboară, cu trenciul descheiat. Pe dedesubt, poartă o rochiţă bleumarin cam de mărimea unui furou ceva mai scurt. De la tocuri şi până la amigdale,

se întind nişte jamboane categoria pericol mortal. Părul îi este aranjat într-o coamă savantă, care îi scoate în evidenţă figura ingenuă. Încep să cred că am tras lozu câştigător.

Gata spectacolu! bombăne Jean. Urechiuşele la muncă!

Punem pachetele cu ţigări alături şi ne servim cu cafea din termos. Vom petrece o seară palpitantă.

E trecut de miezul nopţii. Isaac Melzer a condus bambină la cuibuşor şi-a plecat cu coada între picioare. Sonya i-a permis un singur *kiss* de noapte bună, pe obraz. Are tupeu fetiţa, nu? Partea bună că, din discuţiile purtate cu Melzer, vreo trei ore, nu rezultă să ne traducă. S-o fi apucat şi ea să facă un ban muncit ori se teme de poliţie. Drept care, mulţumiţi de infiltrarea deplin reuşită, ne înfundăm într-o bombă parisiană, să ne destrăbălăm oleacă. Telefonul sună şi eu mă trag mai către uşă, să aud cât de cât. Sonya raportează cuminte ca un soldăţel:

Misiune îndeplinită, domnule Varain.

Să auzim! o îndemn eu să concretizeze.

În weekend, mergem în Spania, la mătuşa mea.

Chiar ai o mătuşă acolo?

Da. A fost damă bine, dar acum e ieşită din afaceri. I s-au deteriorat mijloacele de producţie.

Riscul meseriei. Măcar are din ce trăi?

Mai mult decât destul. Meseria noastră poate fi extrem de rentabilă.

Bine, domnişoară. Vă felicit!

Sunteţi rece ca un iceberg. Chiar nu reuşiţi niciodată să vă apropiaţi de persoanele cu care lucraţi?

Dacă sunt femei frumoase, nu. Evităm compli-i; iliile, încă din start.

Mersi pentru francheţe! Noapte bună.

Cred şi eu că va fi o noapte bună. Nişte ritmuri latine

îndrăcite zguduie localul şi-un roi de fustiţe multicolore a umplut ringul de dans. Chestia asta îmi place mai mult decât cărnurile alea dezbrăcate care se contorsionează în rigurile din barurile de striptease. Mă întorc lângă amici, hotărât să mă relaxez complet. Bisnisu nostru evoluează excelent.

*

*

E vineri după amiază şi mă mănâncă mâna dreaptă. Ziceţi c-o să iau bani? De unde naiba, că noi lucrăm de amorul artei? Stau în biroul lui Jean şi mă întreţin, prin uşa deschisă, cu mulătriţa cea veselă. Frâncu a plecat la departamentul tehnic, să-mi aducă marele specialist în vrăjit camere video. Cu această ocazie, aflu că secretărica ciocolatie e chiar veselă din fire. Tac'su a fost harap şi-a şters-o la sânu lui Alah, de multă vreme, lăsând-o în grija unei mame franţuzoaice. A reuşit în carieră cum nici nu visa şi are un logodnic funcţionar de bancă. Cum s-ar zice, a atins idealul clasei de mijloc. *Pricepeţi că fericirea se produce când priveşti numai pragu de jos şi te bucuri ce sus ai ajuns*? Vă sfătuiesc să procedaţi la fel! Ce rost are să vă faceţi sânge rău, văzând cum se scaldă în parale ăia din clasa de sus? Oricum, nu trăiesc dublu şi nu vor lua cu ei niciun sfanţ, când dona moarte îi va chema la ultimu' apel.

Jean apare împreună cu un piticuţ ambalat în ţoale cam ponosite şi cu o cravată strâmbă la gât. Mi-l prezintă ca domnu' Paul, tartoru sculelor de spionat video şi audio. Piticuţu zâmbeşte stânjenit şi-şi trage nasu atins de guturai. Eu nu-mi fac o părere deocamdată, căci ştiu povestea lui Făt

Frumos. Cel mai răpciugos cal e cel care haleşte jăratec. De ce ar face Paul excepţie de la regula amintită?

Închidem uşa biroului şi scoatem schemele pe masă. Jean îşi plantează în bot un ciomag de mahorcă şi-i dă foc, să ne asfixieze lent. Eu nu mă las mai prejos şi dau foc unei

ken-tane. Bietu’ Paul îşi smiorcăie nasu şi rabdă ca un martir.

Aici e tabloul de control general, pun eu pixul pe centrala de supraveghere de la parter. Două gorile se beno-clează mereu în el. Eu le adorm şi tu încremeneşti sistemu pentru vreo patru ore.

Se va observa la derularea videocasetelor, argumentează piticuţu”.

Nu le dăm motiv să le deruleze.

Mai sigur, dacă le meşteresc eu, după ce vă faceţi lucrarea. O să-mi ia vreo jumătate de oră.

În regulă, amice. Cum se întunecă, pătrundem. Ţi-e frică?

De ce? Am mai intrat de zeci de ori, chiar şi la tipi mai coioşi.

Mic, mic, da băţos tipu’. Îmi place. Îl îndemn pe Jean să ne toarne un întăritor sufletesc şi continui explicaţiile. Nu ştim chiar toate capcanele din bârlogu suspectului, aşa că o să lucrăm cu grijă, ca pe ouă.

*

Ora şaptesprezece şi treizeci şi ceva de minute. Filorii luanunţă că obiectivu nostru a săltat puicuţa din cuib. Început promiţător. Îi urez Sonyei, în gând, drum bun şi mă întind la cafeluţă şi ţigară. Iar îmi amintesc de legislaţia anti-fumat şi mă întreb cine dracu’s capsomanii din UE care se leagă de tabietu nostru nevinovat. Mai bine s-ar pune cu toroipanele pe poponari şi lesbiene, că s-a cangrenat Europa din cauza lor. Nu sunteţi de aceeaşi părere cu mine?

Bălaiul şi Corday apar cam înfriguraţi, c-au stat în stradă, cu filorii. Spaiu celto-galic îi întremează cu nişte stacane de coniac, apoi începe să se plimbe prin birou, scoţând un nor de fum în urma sa. E nerăbdător ca un tătic la uşa salonului de naşteri. Se cunoaşte că nu şi-a tocit

încă nervii în lungi şi periculoase acţiuni, ca noi. Eu nu simt urmă de emoţie. Mi-am stabilizat planul în cap, până la ultimul detaliu şi mă relaxez psihic. Experienţa de spai neconvenţional m-a învăţat că *un tip rece şi detaşat iese din orice încurcătură cu zâmbetu pe buze*.

Ora optsprezece şi şapte minute. Filorii ne anunţă că Maybachu lui Melzer a ieşit din Paris, pe direcţia Orléans. *It is all right, my friends*. Ragazza noastră îl cară, într-adevăr, în Spania. Îl promit în gând o recompensă şi-l iau la puricat pe Paul. Mă asigur că posedă în geanta diplomat tot ce ne-ar putea trebui: minicameră de filmat, aparat de copiat cd-uri, spray pentru adormit javrele… Mă rog, tot ce i-am scris eu lui Jean pe listă. Mă conving că nu vom avea nicio pană pe timpul operaţiunii şi mă relaxez complet. Îmi pun picioarele pe o măsuţă şi trag din pipă ca un yankeu leneş. Operaţiunea se anunţă destul de uşurică.

Ora nouăsprezece şi treizeci. Înserarea se lasă binişor peste târgul Parisului. Tălpaşii aruncaţi pe coada cuplului Melzer-Sonya ne-au anunţat că au trecut de Bourges. Chiar dacă, prin absurd, s-ar întoarce, tot nu ne-ar surprinde. Îmi palmele şi adresez o rugă sfinţilor Ochilă, Nasuilă şi Urechilă, patronii breslei noastre. Desigur, aceşti sfinţişori binecuvântează şi-mi promit un succes teribil. Bălaiul, apropiat de cele păcătoase, fredonează, pentru a-şi abate gândurile negre:

Sub balcon eu ţi-am cântat o serenadă, Dar al dracului să fiu dacă-ţi mai cânt, Mi-ngheţaseră picioarde-n zăpadă, Mucii mi-atârnau şiroi pân’ la pământ.

Dară tu priveai hoţeşte prin perdele şi râdeai de-amoru meu neostoit. Dar-ar dracu’ peste tine bube rele şi s-ajungi la mine ca să-ţi dau cu flit!

Marele frâne se opreşte din plimbare şi-i aruncă o privire. Bălaiul se preface că nu-l vede şi continuă mai cu foc:

Să te văd cerşind în faţă la biserici, Zgribulită ca un

puişor de cuc…

— E un cântec de luptă? se interesează spaiu celto-gal.

— Desigur, îi confirm eu presupunerea. Bălaiul se pugăteşte psihologic pentru această acţiune importantă. Pune le>i sufletu', înţelegi?

Cinste lui! îl laudă Jean. Îmi place că ia în serios o în iha ca asta.

Mă abţin să nu pufnesc în râs. Bălaiul şi seriozitatea mai două chestiuni paralele. N-au nicio şansă să se întâlue iscă nici la infinit.

— Gata! decretez eu în limba franceză. Toţi, pe cai! Mergem să belim ursu din pădure.

Coborâm şi ne ambarcăm în trei maşini. Două, cu filori, care ne vor asigura pătrunderea şi una în care, alături de amici, l-am înghesuit şi pe micuţu geniu tehnic. Pornim drept către şandramaua lui Melzer. El cu Sonya or fi ajuns aproape de graniţa spaniolă. Chiar dacă s-ar întoarce, nu ne mai poate strica planul. Îl găurim până-n măsele.

Din trecere, observăm că gorilele sunt în cuşca lor, cu ochii pe monitoare. Restul holului e în penumbră, lucru ce mă încântă. Coborâm la vreo sută de metri de stabiliment şi aşteptăm să se împrăştie filorii. Observ că printre ei e şi un tip ambalat în uniformă de poliţai de stradă. Verişorii frânei au început să înveţe de la noi că, în oala acoperită, nu intră muşte. Îl îndemn pe Paul să facem paşi şi-i explic din mers:

— Vom trece prin zid, fără să-l spargem, aproape de colţ. După asta, ne tupilăm după birouri şi-i dilesc pe cei doi body-garzi.

— Şi cum trecem prin zid?

— Te iau eu sub aripă. E o chestie paranormală.

Îşi smârcâie nasu înfundat, dar nu comentează,

înseamnă că-i şi destul de înţelept. Am ajuns la colţul din nord al clădirii. Numai treizeci şi ceva de centimetri de zid ne despart de hol. Îmi fac curaj şi-l prind pe Paul de după umeri. Vââjjj! Senzaţia de rău în stomac e ceva mai mică. Aterizăm după biroul de informaţii din colţul holului. Încă mai păstrează parfumu damei care a lucrat acolo până în urmă cu câteva ore. Micuţu Paul îşi revine rapid şi şopteşte apreciativ:

— Valabil, nene!

Eu mi-am fixat privirea pe cele două gorile. Sunt nişte gorile conştiincioase şi inculte. Unu măcar nu răsfoieşte vreo carte ori vreo revistă. Se chiombesc în monitoare de parcă acolo s-ar juca soarta Lumii. Ce naiba să vadă? Numai camere, fără suflare de om în ele. Nici măcar pit bullul lui Melzer nu se zăreşte. S-o fi ascuns şi potaia pe undeva, de ochii electronici. Ascult atent. Afară, nu se aude niciun zgomot, înseamnă că putem acţiona. Am intrat în pâine.

FABRICA DE PROFEŢII

Primul gorilor de lângă mine e un tip cu fălci late şi maxilare proeminente. Mestecă gumă şi se benoclează ca un obsedat în monitor. Celălalt, un tip de statură medie, fumează alene, tot cu ochii-n monitor. V-am spus eu că-s nişte gorile conştiincioase. Eu mi-am luat o poziţie bună, cu ochii în tâmpla fălcosului. Îmi verific stocu de energie şi-l găsesc mai mult decât suficient.

— Acum, o să-i adorm, îi şoptesc eu piticuţului companion.

Tipu’ mă studiază ca pe un exponat interesant, dintr-un muzeu în aer liber. E curios cum o să-i vrăjesc pe tipii ăia să pună geană pe geană. Vede el acum. Goriloiu cu ţigara s-a ridicat de pe scaun şi se dezmeticeşte. Moment favorabil, gândesc eu. Fulgerul psihic porneşte imediat din fruntea mea. Îl simt cum se înfige în dovleacu pizmaşului. ăla se clatină ca un popic lovit de bilă şi se prăbuşeşte în

partea opusă. Colegul său mestecă înainte gumă cu privirea pe ecran. Nici măcar n-a simţit schimbarea.

Altu' la rând! îmi poruncesc eu şi-mi înfig privirile în căpăţâna lombrozianului. Are o tâmplă lată, tunsă perie, parcă pentru a mă ajuta. Al doilea fulger psi pleacă dintre ochii mei şi tipu' bagă nasu în pupitru. Nici pâs! n-a scos.

— Rândul tău, îl îndemn eu pe Paul.

Piticuţu se şopârleşte iute până lângă cei doi gorilor şi-i adulmecă.

— Mai neclintiţi decât morţii, mă anunţă el.

OK! Ies din ascunzătoare şi mă apropii de tehnician. Ai este s-a întins pe burtă sub centrala de supraveghere şi eştereşte ceva. Valiza diplomat stă larg deschisă, cu toate şi uleie de spărgător în ea. O împing mai sub centrală, apoi îi n. i; pe cei doi adormiţi la dos, să nu fie observaţi din stradă. Itm schimb gândul şi-i pun pe scaune, cu capetele pe pupitru. I t. u i vreun gabor curios va arunca o privire, o să creadă că au aţipit în mod natural.

— Gata, mă anunţă Paul. Putem intra.

Iau sprayu pentru adormit câini, să-l am la îndemână. Aş putea plesni javra lui Melzer şi psihic, dar aceasta I foarte scârbos. Presupune un contact psi între creieru meu, de om luminat, cu un creier rudimentar, plin de instincte bestiale. V-aţi prins că nu trebuie să vă puneţi niciodată mintea i îl animalele? Nici măcar cu cele două picioare, care cuvântă şi fac cargaţă în paralamente? OK! Ştiam eu că sunteţi inteligenţi.

Deschidem uşa şi pornim pe scări în sus. Parterul şi Btajul întâi nu ne interesează neam. Le-a mirosit agentu acoperit al francilor şi n-a găsit nimic interesant. Noi trebuie să cercetăm îndeaproape bârlogu propriu-zis al ipochimenului de Melzer. Adică, două apartamente de vreo trei sute de metri fiecare. Vi se pare mult? Nu e, amicii mei. Dacă vă hăgaţi nasurile prin viloaiele clădite de

mârlanii de tranziţie din România, veţi descoperi spaţii şi mai largi. Vă întrebaţi ce fac în ele? Păi, îşi macină singurătatea şi, din când în când, îşi mai pun câte un juvăţ de gât, cum aţi auzit prin presă.

Încă de pe scări, auzim mârâielile câinelui. E dresat să sfâşie orice necunoscut şi de aia nu latră. Îşi pregăteşte colţii pentru cărniţa noastră. Am aruncat o pasă psi în cercetare, să-i identific poziţia. N-am niciun chef să fim luaţi prin surprindere de o potaie sângeroasă. Ăştia din rasa lui halesc şi oameni. Îl găsesc rapid. Ne aşteaptă chiar lângă uşă, cu botu' larg deschis. Îl informez pe Paul cam ce „bucurii" ne aşteaptă şi pregătesc sprayu oferit de franci. Tipii l-au garantat sută-n sută. Sper că ştiau ce făceau.

Am ajuns în faţa uşii din lemn masiv, de culoare deschisă. Javra mârâie încetişor. Aşteaptă să deschidem, să ne înşface. Eu lipesc ştuţul buteliei de gaura cheii şi apăs. Maglavaisu din interior începe să fâsâie şi să împrăştie un miros respingător. Potaia scheaună disperată. A luat-o-n nas. Auzim nişte zvârcolituri, apoi se lasă liniştea. Pit bullu s-a predat cu arme şi bagaje. Deschidem uşa şi-l studiem. E lat şi cu botu' căscat. Aşa va rămâne câteva ore. Pornesc ministaţia şi-l anunţ pe Jean că am ajuns în bârlogu suspectului. Ne urează baftă şi închide.

Aprindem lanternele şi începem să studiem terenul. După holul în care ne aştepta câinele, urmează un living de aproape o sută de metri pătraţi. Către fereastră, are un soi de bucătărie americană iar în colţul opus, un bar foarte sofisticat, îmi scot scurta şi-o pun pe un scaun, apoi îl îndemn pe piticuţu tehnic să procedeze la fel. E un prim semn că te simţi stăpân şi relaxat. Aşa mă învăţau pe mine maeştrii Octogonului când intram în hogeacurile unor pizmaşi: să lucrez ca şi cum aş fi la mine acasă. Dacă scotoceşti cu frica de a fi surprins în cârcă, poţi scăpa detalii importante. Asta nu înseamnă că n-am fost surprins

niciodată. Vă puteţi imagina ce sentimente încercam în timp ce suspectu' răsucea cheia în yală? Aşa mi-am călit nervii: în pericole extreme, evitate cu inteligenţă.

Împărţim livingul în două şi-l luăm la puricat. Eu, pe o parte, frâncu, pe cealaltă. N-am prea mari bătăi decap, deoarece suspectul şi-a mobilat livingul cu piese masive, din lemn natural. Trec în fugă de la una la alta şi constat că nu merită atenţia noastră. Mă opresc la bar, îl studiez şi-l întreb pe Paul:

— Simţi nevoia unui întăritor?

— Îhî. Mi s-au contractat muşchii de emoţie, îi torn un ţoi de vodcă Smirnoff şi i-l întind:

— Dintr-o duşcă! O să-ţi vină să cânţi şi să dansezi kazaciok.

Micuţu suge ţoiu în timp ce eu gândesc următoarea mişcare. Mă întreb, de pe poziţia lui Melzer, unde aş dosi chestii compromiţătoare. Un singur răspuns îmi umblă prin minte: în birou ori într-un seif ascuns. Îi iau ţoiu piticuţului, îl clătesc şi-i şterg amprentele. După asta, îl pun la loc, în stativ. Micuţu mă urmăreşte curios. Se vede că a fost crescut la şcoală în care încăpea şi neglijenţa, cam ca toţi spaii şi contraspaii vestici.

— După mine! îl îndemn eu şi pun raza lanternei în podea.

Trecem pe lângă două dormitoare largi, mobilate modern şi ne băgăm nasurile prin băi. Nimic suspect. O luăm pe liolişorul dinspre răsărit şi ajungem la biroul pizmaşului. 11 amplasat cu faţa la sud iar peretele dinspre est e făcut integral din termopan. Mă apropii de geam şi constat că dă într-o uite interioară, după care urmează altă clădire, de pe altă Intradă. Aprind lumina, fără ezitare şi-l îndemn pe francez:

— Amuşină! Aici ar trebui să găsim comoara.

Eu arunc o privire din uşă, să-mi fac o imagine.

Biroul are vreo patruzeci de metri şi e mobilat sobru. Lângă geam, e o măsuţă înconjurată de patru fotolii largi, din piele. Biroul e din lemn masiv, însă lucrat în stil modern. În spatele lui, un scaun ergonomie şi peretele acoperit cu o pictură mărişoară. O reprezintă pe zeiţa Diana la vânătoare, în culori prea deschise, să nu fie o copie. În continuarea biroului, până în perete, o bibliotecă nu prea bogată. Câteva cărţi zac aruncate pe un raft iar restul e ocupat de clasoare, ca la un cuib de conţopişti. Dacă e să le luăm la mână, ne apucă boala lui Calache. Micuţu frâne şi-a băgat deja nasu în ele, dar nu-i garantez niciun succes. Dacă Melzer are ceva de ascuns, atunci a ascuns, n-a pus la vedere.

Mă plimb agale prin birou şi-mi frec neuronii, să producă pentru haleala pe care le-am dat-o. Din când în când, lansez câte o pasă psi, în speranţa că îngeraşu veghetor îmi va vinde un pont. În fine, iluminat, arunc o privire sub tablou. Uşile unui fişet barosan se arată simplu, ca la inspecţie. Dau jos tabloul şi-l chem pe piticuţ:

— Aici, Paul! Să-ţi văd talentu.

— Seiful posedă încuietoare electronică, aşa că nu poate fi păcălit cu scule obişnuite. Micuţu spărgător pune un stetoscop pe el şi începe să lanseze semnale dintr-un dispozitiv de-al lui. Mie-mi arde buza de-o ţigară, da’ nu pot încălca ritualul unei pătrunderi secrete. Nicio urmă nu trebuie să rămână după noi. Paul s-a concentrat pe fişet, făcându-se şi mai mic. Pe stradă se aude încă trafic intens, deşi zgomotele sunt estompate de ziduri şi termopane. E încă devreme şi avem destul timp să ne lămurim din ce bisnisuri îşi câştigă suspectu’ nostru pitacu.

— Deschis! mă anunţă Paul triumfător.

Trage una din uşiţe, în mod demonstrativ. De la prima privire, constat că seiful e comandă specială, deoarece e foarte îngust. Să tot aibă cincisprezece centimetri în adâncime, l-rîncu se întinde să pună lăbuţele

pe marfa din interior, dar îl opresc:

— Numai eu lucrez în interior. Tot ce atingem, trebuie pus la loc, în aceeaşi poziţie. Tu filmezi!

— S-a făcut! acceptă el rolul de subordonat.

Pentru început, arunc o privire generală asupra fişetului. Are cam unu pe doi metri şi nu pare să fie aranjat într-o ordine deosebită. Asta nu înseamnă mare lucru. Fiecare individ are propria ordine. De regulă, dezordonaţii îşi amintesc cu proczie unde pun un lucru.

— Începem de sus în jos, îl anunţ eu pe Paul, să filmeze.

Primul document e o agendă de telefoane destul de grosuţă. O copiem filă cu filă, apoi o pun exact în poziţia în care am găsit-o. În dreapta ei, găsim două cutii din lemn sculptat, cu un praf de culoare albă. Probabil, droguri. Le lăsăm la locul lor şi continuăm. Urmează patru cd-uri fără nicio specificaţie. Le copiem la aparatul nostru şi le repunem pe poziţie.

Pe al doilea raft, cel mai la îndemână, găsim un dosar gros, cu pagini printate, în limba engleză. Îl răsfoiesc atent, citind fugitiv. Nările încep să-mi tremure ca la prepelicarii care au simţit prada. Deschid ministaţia şi-i spun direct spaiului frâne:

— Jean, am găsit fabrica de profeţii.

— Probează tot! mă îndeamnă trâncu.

Pun dosarul pe birou şi-l îndemn pe Paul să filmeze. Eu mut paginile, el le fotocopiază. O muncă de rutină, dar are şi ea rostul ei. După ce vom studia cele câteva sute de pagini, vom şti exact ce urmăresc pizmaşu şi şefii săi. Nu pricep însă de ce naiba o fi printat Melzer paginile. Le-ar fi putut citi foarte bine pe calculator. Sublinierile făcute cu marker galben mă duc cu gândul că a vrut să prelucreze materialul. E un tip de modă veche, spre norocul nostru. Ăştia mai tineri se mulţumesc să-şi fluture rapid ochii pe

ecranul monitorului, reţinând numai ce se nimereşte.

Filmatul cărţoiului ne ia aproape jumătate de oră. Îl punem la loc şi luăm următorul document. Acesta e un album de fotografii şi extrase din jurnale, mai masiv decât dosarul anterior. Mă prind imediat la ce foloseşte: înregistrează *feed-backul*. V-aţi prins cum funcţionează treaba? Tipii aruncă în public o informaţie de manipulare, zisă şi gulgută, în argoul nostru. După aceasta, aşteaptă la gaură, să vadă rezultatul. Când acesta apare, în poziţii mass media, demonstraţii stradale sau în alt mod, îl înregistrează în album, să vadă ce efecte a produs gulguta lor. Lucrează meticulos, atât pentru un autocontrol, cât şi pentru a prezenta şefilor rezultatele acţiunilor lor de manipulare şi intoxicare informativă. Am găsit exact clientu pe care îl căutam. Adică, un cap de reţea, care aruncă gulgute şi urmăreşte rezultatele lor. Melzer nu e un simplu agent ocult. E un soi de rezident activ, care merită efortul nostru

A mai trecut vreo jumătate de oră. Am filmat şi clasorul cu fotografii şi extrase din presă. Facem o pauză de respiraţie. Intrăm într-o baie şi tragem câte o ţigară, ca liceenii. Ne asigurăm că n-am lăsat nicio urmă şi ne întoarcem la munca noastră.

Următorul raft conţine un pistol cu surdină, dotat cu două încărcătoare. Alături de el, un teanc de şurikene ascuţite ca briciul. Nu mi-l imaginam deloc pe Melzer în poziţie de ninja, aruncând steluţe otrăvite în ţinte vii. Realitatea mă contrazice. Lângă steluţele-şuriken, sunt două sticluţe cu o substanţă verde. N-am nici cel mai mic dubiu că e o otravă puternică. Ca atare, nici nu le deschid. Urmează o cutiuţă plată, din piele neagră, cu margini aurite. O deschid cu grijă şi descopăr un medalion aşezat cu grijă pe o catifea bleumarin. În mod vădit, e din aur pur. E compus dintr-o stea în şase colţuri, în interiorul căruia sunt doi şerpi cu cozile încolăcite. Pe fiecare vârf al stelei,

e gravată câte o literă. N-am habar ce ar putea să însemne. O pun la loc, căci nu e un obiect incriminatoriu.

Pe ultimul rând de jos, găsesc o broşură legată. (onţine un cifru relativ simplu, însă greu de urmărit. În timp ce-i răsfoim paginile, constatăm că se schimbă în fiecare zi a anului. Deci, indivizii nu se mulţumesc cu un limbaj convenţional, aşa cum am ascultat în discuţia cu John Dickson. Lucrează cu cifruri, exact ca spionii clasici. Aceasta îmi întăreşte credinţa că suntem pe urmele unui rechin important.

— Niciun fel de bani sau obiecte preţioase, observă Paul.

— La ce i-ar folosi? îl întreb eu. Melzer deţine în mod oticial o avere. Cine i-ar putea controla toate conturile din i. nă şi străinătate?

— Noi, de pildă.

— Da, noi va trebui să scormonim niţeluş prin secretul buncăr, închidem! hotărăsc eu.

Tehnicul se apucă de meşterit la broasca electronică l-ai eu mă plimb agale prin birou. E clar că mi-am ghicit bine muşteriul. Nu se complică cu lucruri inutile. Păstrează strictul secret necesar la îndemână iar restul îl ţine la vedere. Poziţia de proprietar de agenţie de ştiri îi permite să stocheze orice informaţii pofteşte chelia sa. Dacă n-ar fi fost cifrul, în aparenţă nevinovat, am putea spune că am pătruns în seiful unui jurnalist mai curios din fire. Cine opreşte pe un jurnalist să culeagă cele mai ciudate zvonuri şi să le urmărească efectele din diferite medii sociale? Nobody, amicii mei.

— Gata, mă anunţă piticuţu tehnic.

— Ne cărăbănim, îl anunţ eu.

— Nu mai luăm la puricat şi etajul următor?

— La ce bun? Plăcintele erau aici. Altele nu mai sunt, nici să le cauţi cu lumânarea.

Îşi strânge sculele în geanta diplomat, atent să nu uite măcar un şurubel. Eu pun la loc tabloul şi-l privesc din diferite unghiuri, să mă asigur că a ajuns exact în poziţia iniţială.

— Mergem? întreabă Paul.

Arunc o privire la ceas. Nici nu ştiu când au trecut aproape trei ore.

— Mergem, îl aprob eu şi o iau înainte.

Trecem pe lângă potaia leşinată şi coborâm scările. Lumina din hol e mai palidă iar traficul stradal, mult mai redus. Îl anunţ pe Jean că am coborât şi vom meşteri camerele de supraveghere. După aceasta, mă sprijin de-un perete, cu braţele încrucişate şi-l las pe Paul să-şi facă meseria. Piticuţu moşmondeşte la pupitru vreo jumătate de oră, aşa cum mi-a şi spus dinainte. După aceasta, mă anunţă că nici dracu' în persoană n-ar putea dibui c-am trecut pe-acolo. E rândul meu.

Pun urechea pe spatele goriloiului care doarme către margine. Respiră destul de liniştit, dar nu va face ochi fără intervenţia mea. Îi poruncesc să se trezească peste cinci minute, apoi îl prelucrez şi pe celălalt. După aceasta, îl iau pe Paul şi ne apropiem de colţul prin care am intrat. Mă interesez la filori dacă e curat pe stradă şi facem saltul pe trotuar. Pornim înapoi, către maşina cu care am venit. Urcăm în ea şi p luăm către cuibul curcanilor galici, să deşertăm marfa.

*

În biroul lui Jean e vânzoleală mare. Pe lângă noi trei, s-au mai înghesuit Lulu, Paul şi doi şefi de echipă de filaj. Toţi, să guste din bucuria victoriei. Deocamdată, gustăm din coniac, în timp ce Jean pune sub cheie prada noastră. E ora unu fără câteva minute.

— Ai zis că ne duci la Moulin Rouge, îi aminteşte Bălaiul spaiului celto-gal.

— La ora asta? se burzuluieşte frâncu şi-şi aprinde un ciomag de tabac. Mergem noi într-o zi.

— Tu eşti în stare să ne tragi clapa, zgârie-brânză.

— Pe tine nici n-o să te iau, butoi fără fund, îi replică li, meu. Eşti în stare să mă faci de râs în public.

— Eu, mă? se răţoieşte Bălaiul, autoindicându-se cu degetul. N-ai tu faţă de ce crâşme simandicoase a frecventat Blândelu. La Moulin Rouge, aveam masa mea, cu tot cu (Linie de companie.

Mie-mi spui? rânjeşte frâncu. Cine crezi că-ţi oferea damele, să te tragă de limbă, când erai muci de beat?

Bălaiul stă o clipă, ca lovit în moalele capului, apoi ne ia de martori:

— Uite cine se dădea fecioară, care n-a lucrat în viaţa lui cu paraşute!

— Erau filoare de-ale mele, umflatule, îl lămureşte Jean.

— Şi unde le ascunzi acu, când suntem amici?

— Păi, s-au măritat şi ele, au mai îmbătrânit…

— Potlogarule! Ascunzi cărniţă fragedă de noi, să nu ne întindem la ea.

— Pune-ţi pofta-n cui! îl îndeamnă frâncu. Dacă, vrei cărniţă mergătoare, ieşi şi agaţă-ţi! Eu nu mai furnizez aşa ceva.

Discuţia se aprinde pe măsură ce sticla cu tărie se goleşte. Eu n-am niciun chef să ies la o bombă, în această noapte. Muşchii suprasolicitaţi de emoţia reprimată au început să mă doară, de parcă aş avea febră musculară. Ca atare, îi propun spaiului frâne să ne vedem mâine dimineaţă, pentru analiza şi evaluarea materialelor culese din bârlogu lui Mel-zer. Jean aprobă, căci şi pe el a început să-l ajungă oboseala. Îl înşfăcăm pe Lulu de chică şi-l scoatem afară, să ne conducă la hotel. Chiar şi somnoros, conduce tot îndrăcit. Pustiu ăsta n-o să moară în patu lui,

parol!

La hotel, în timp ce mă pregătesc să mă ambalez în scutece, sună telemobilu. O fi uitat frâncu să-mi spună ceva, gândesc eu şi deschid scula scandalagioaică.

V-am trezit din somn? ciripeşte informatoarea noastră.

Nu, Sonya. Citeam ceva interesant, o mint eu.

Totul e în regulă?

La mine, da. La tine?

Malacu doarme buştean. Să vă dau detalii cum a adormit?

Nu e cazul. Mai bine, culcă-te şi tu!

— Bine. Ne vedem când mă întorc în Paris? Negaţia îmi vine pe limbă, dar experienţa de viaţă mă opreşte s-o exteriorizez. Nu se ştie când vom mai avea nevoie de serviciile acestei femeiuste. Ca atare, nu trebuie aruncată la gunoi, ca o lămâie stoarsă. Îi răspund amabil:

— Oricând doriţi, domnişoară.

— Vă caut eu.

— Minunat.

— Noapte bună, domnule conspirator! Bănuieşte ceva, dar nu reuşeşte să ne prindă de coadă.

E şi greu de presupus că nişte superspai fac ce facem noi acum, în Paris. Asta e situaţia, însă. Nu se mai poartă mantia şi pumnalul. Spionajul modern implică şi diverse tactici de diversiune, manipulare şi intoxicare informativă. Mă întind liniştit în pat şi trag obloanele.

*

E o dimineaţă veselă, dar Jean ne primeşte grav, de pgrcă ar fi înghiţit un munte de tămâie. Se vede că, în timpul nopţii, şoricuţii săi au ronţăit materialele culese de la Melzer şi ni fi descoperit ceva important. Îmi aprind un tabaciok şi-l las să-şi joace rolu de mare secretos. Tipu’ aşteaptă să ne muiem mufele în cafeluţe, apoi începe

spiciu:

Amicii mei, am nimerit peste o conspiraţie mondială, cu obiective foarte perverse.

— Vor să şterpelească hârtia igienică din toate toaletele franceze? se interesează Bălaiul pe un ton aparent serios.

— Pregătesc o răsturnare politico-religioasă de mari proporţii, replică spaiu frâne. Infiltrează deja guverne…

— Pe-al nostru n-a reuşit să-l infiltreze nici măcar doña Raţiune, îi explică lipoveanul. Crezi că ei au mai mult spor?

— Nu e nimic de glumit, îi pune Jean botniţa. Am dat peste o ramură a Ocultei care lucrează pe tărâm politico-reli-gios. Au rescris deja istoria Lumii şi acum o răspândesc, pentru a produce anumite efecte.

— Fii concret! îl îndemn eu.

Jean Dupois îşi aprinde o nouă havană, apoi mângâie teancul de foi din faţa sa.

— E o organizaţie mondială, şopteşte el cu importanţă în glas. S-a întins în economie, politică şi religie.

— Cam ca masoneria, apreciez eu.

— Mai secretă. E o organizaţie a elitelor bogate care vor să facă toate jocurile Lumii moderne.

— Şi care e porţia noastră din această salată? întreb eu, căci mă gândesc să plec acasă.

— Varain, nu te grăbi! încă n-ai auzit grozăvia.

— Vor război mondial?

— Deocamdată, vor să împartă din nou Omenirea în tabere contradictorii. Nu le place deloc climatul de pace care s-a instaurat la nivel mondial, după destrămarea lagărului socialist.

no

— Pacea înseamnă stagnare în anumite ramuri economice, recunosc eu.

— Nu numai. Pacea înseamnă şi scăderea influenţei puterii oculte în favoarea celei vizibile, democratice. Conspiratorii se simt încorsetaţi de legislaţiile naţionale.

— Cine sunt ei? îl somez eu să ne lumineze partea dversă.

— Ei îşi spun apostolii sfârşitului, dar mă îndoiesc de faptul că visează şi la sfârşitul lor.

— Şi au ca simbol o stea în şase colţuri, cu doi şerpi încolăciţi în interior? îmi cade mie fisa.

— Exact. Din aceste documente, bate Jean cu palma pe hârtii, rezultă că au înaintat destul de serios, în multe omenii.

— Ne-atinge şi pe noi? încerc eu din nou să ne delimităm de gaşca unor duşi cu pluta, cum îi bănuiesc pe „apostolii sfârşitului”.

Şi pe noi, confirmă Jean. Vor să destrame Uniunea Europeană, în următorii zece – cinsprezece ani. În acest scop, vor produce regres economic şi disensiuni între statele membre.

— Începe să fie serios, agreez eu. Cântă mai departe!

— Un punct din planul lor prevede izolarea Rusiei şi determinarea unui regres accentuat al Chinei.

— Nu-i treaba noastră.

— Ba este, mă contrazice Jean. Vor să ne învrăjbească Hnoi, europenii, cu ruşii.

— Nici aşa relaţiile noastre nu sunt excelente, din i tuza extinderii NATO.

— Iar „apostolii” vor să le strice şi mai mult, încât ruşii’s. i i idice mâinile şi să le deschidă porţile către bogăţiile lor.

— La paştele cailor.

— Varain, uiţi că majoritatea mujicilor sunt religioşi?

De ce crezi că oculţii au găsit tocmai acum osemintele familiei lui Hristos?

— Aia e o şmecherie ieftină, frâncule. S-au inspirat din traficul cu moaşte practicat de greci şi de catolici. Îţi dai seama câte milioane de creştini vor vizita Israelul, în fiecare an, să atingă moaştele? E un gheşeft profitabil.

— Şi cu un anumit scop politic, mă completează frâncu. Locul unde se află moaştele lui Hristos nu mai poate fi ameninţat de nimeni, fără o reacţie violentă a populaţiilor creştine. „Apostolii sfârşitului" visează să coalizeze jumătatea creştină din Omenire în jurul ciolanelor alea. Unde se află ele, acolo e ţara sfântă şi poporul ales, înţelegi?

— Vor să-i ţină în şah pe iranieni, cu ameninţarea întregii creştinătăţi?

— Exact. Au planificat cultivarea unei fervori religioase în jurul moaştelor lui Hristos. Contează în special pe europenii din est care încă nu s-au lămurit câte parale face religia şi pe catolicii sud-americani.

— Mişcări inteligente, apreciez eu neutru. Popii din Răsărit sunt în ofensivă.

— Mai rămâne să le bage pe gât chestia cu moaştele lui Hristos. Oculţii au măsluit trebuşoara asta vreo două decenii.

— Am văzut cum au acţionat: clasic. Au scos la înaintare false somităţi, să nu le poată nimeni contrazice în plan ştiinţific. Acum, mai trebuie să aprindă masele de ignoranţi cu miracolele care se întâmplă celor care vizitează moaştele din Ierusalim. Vor determina un exod către Israel.

— Parcă le-ai citit planul, mă felicită Jean. Asta scrie aici. Să pătrundă cu miracolele în mase, cu ajutorul cultelor religioase de orice fel. Vor fabrica câteva secte noi, mai K iive decât religia creştină tradiţională.

— Dar popimea se va opune, râd eu. Le strică toate jocurile de până acum şi le ia smântână de pe oalele lor.

— Au prevăzut şi frământările din rândul cultului creştin, mă asigură Jean. Le vor potoli şi-i vor manipula pe preoţi exact în direcţiile de care v-am spus. Şi asta este numai una din acţiunile în derulare de pe agenda „apostolilor sfârşitului”.

— Bălaiul a făcut o mutră acră, de-ai zice c-a băut oţet. Bombăne nemulţumit:

— Mă umple greaţa numai la ideea că ne vom confrunta cu popotamii.

— Nicio problemă, îl liniştesc eu. Noi ne strângem bagajele şi plecăm acasă.

— Nu puteţi, mă contrazice Jean. N-am închis cazul.

— Ia-l pe Isaac Melzer sub geană şi du-te pe fir! îl îndemn eu. Noi ţi-am făcut intrarea.

— Melzer e un simplu executant, Varain. Cloaca cea periculoasă e în State.

— Şi?

— Mă gândeam că aţi putea pune umărul să descâlcim iţele afacerii.

— Adică, sare Bălaiul, noi să ne târâm pe moşia lu’ Sam, în căutarea naşparliilor, iar tu să stai frumuşel pe fotoliu? Ce interesant gândeşti, cocoşelule!

— Noi nu suntem prea agreaţi în State, bombăne Jean.

— Pe noi, însă, ne iubesc teribil, îi spune lipoveanul. De îndată ce ne-ar mirosi, ne-ar caza la un hotel de maximă securitate, pe cheltuiala federalilor. Poate că lu’ Corday i-ar oferi şi-un scăunel electrificat, doar din pură distracţie. No, amice, eu nu mai calc prin SUA.

Eu cuget rapid la întorsătura pe care a luat-o bisnisu. Cremene ne-a lăsat o săptămână în Franţa, să dăm o mână de ajutor, din amiciţie. Statele Unite, însă, sunt o altă

mâncare de peşte. Nu prea avem motive să credem că americanii ne iubesc, ba dimpotrivă. De-a lungul timpului, le-am stricat mai multe afaceri gata coapte. Nu din răutate, ori pentru că nu ne-ar place yankeii. Aşa s-a întâmplat şi pace. N-am fost pe aceeaşi parte a baricadei. În plus, din câte ştiu, Oculta e bine înfiptă în teritoriul american. Chiar şi organele de stat o servesc în mod indirect, ca să nu mai spun de politicienii propulsaţi de oligarhi în diferite funcţii.

— Ce spui, Varain? mă somează francu.

— Trebuie să vorbesc cu Cremene. Fără aprobarea lui, nu ne mişcăm dincolo de Ocean.

Jean îmi întinde telefonul. Îl refuz cu mâna întinsă:

— Cremene ar putea accepta numai dacă vede tot ce ai tu.

— Să trec prin fax astea?! se revoltă francu. Ne-am putea deconspira înainte de a ne apropia de marele boss.

— Le ducem noi, cu avionul.

— Şi mă lăsaţi cu fundu-n baltă.

— Ce mai contează câteva zile? Dacă şeful aprobă, în trei zile, suntem pe cai, către State.

— Şi dacă nu aprobă?

— Îl prinzi pe Melzer de „coaste” şi-l strângi bine. Trebuie să scuipe ceva interesant.

— Păcat de caz! se scarpină Jean cu furie în cap. Aşa I era nu-ţi cade sub nas în fiecare zi.

— E interesant, dar nu-i de competenţa noastră, pun eu punctul pe i.

— Pe termen lung, e de competenţa tuturor serviciilor iccrete.

Cam are dreptate, dar cine mai are timp să gândească pe termen lung, când situaţia operativă se schimbă de la o zi la alta? Noi, românii, avem durerile noastre nevindecate. Nu suntem blestemaţi să plătim toate

oalele sparte de mai marii Lumii. Am făcut destule pentru Umanitate. Trebuie să ne mai vedem şi de ale noastre. Cu astea în gând, repet avertismentul:

Nu plecăm, fără aprobarea lui Cremene şi fără conexiuni sigure în SUA.

— Credeam că aveţi deja relaţii amicale cu yankeii. Râd cam mânzeşte:

— Am schimbat frăţiorii mai mari din Răsărit cu *big hrothers* din Apus. Nicio scofală. Tot sub ocupaţie se cheamă că suntem.

— Soarta naţiunilor mici.

— Acum, suntem europeni şi-ar trebui să ne priviţi altfel, îl corectez eu.

— Dovediţi că sunteţi europeni! mă pune el la ambiţie.

— Pregăteşte documentele pentru Cremene! Noi luăm primul avion către Bucureşti.

Nu mai încearcă să argumenteze nimic. Îmi promite că va face o selecţie interesantă din documente, până pe la prânz. E clar că a cedat. Noi ne ridicăm şi-l anunţăm că vom pleca de îndată ce vom primi materialele.

UNCHIU’ SAM LENEVEŞTE

Amicii mei cititori, vă amintiţi imaginea tradiţională a unchiului Sam americanu”? Un tip între două vârste, cu chelie şi burtică, fluturând o bărbiţă rară şi-un drapel înstelat? V-aţi amintit? între timp, imaginea lui s-a alterat vizibil. Burtica s-a transformat în câtamai burdihanu, de-i crapă redingota şi nădragii în dungi, iar în loc de drapel fâlfâie un teanc de parai verzişori, cunoscuţi îndeobşte ca dolari. Tipu’ gâfâie de prea multă slănină şi stresu vieţii de zi cu zi îl omoară. Din această cauză, am hotărât să nu-l stresăm c-o cerere de viză, ci ne-am plăsmuit nişte paşapoarte faine, de-ai jura că sunt americane. Iliuţă Orozan, tehnicul nostru, a migălit îndelung la ele. Le-a

umplut de vize şi ştampile care probează că suntem nişte oneşti oameni de afaceri merigani. Oneşti chiar suntem, iar afacerile noastre din State nu-s deloc neglijabile. Mergem să vedem ce făină se macină la moara lui John Dickson, amicu' lui Isaac Melzer.

Momentan, suntem într-un turbo-jet care trebuie să ne care până la New York. Drumu-i lung, aşa că mi-am luat măsuri de relaxare. M-am descălţat şi m-am întins ca un boier moldovean care trândăveşte în pauza dintre două haleuri. Indianul Corday, tuns şi cu o mustaţă care trebuie să-i schimbe înfăţişarea, e la fel de cuminte ca mine. Numai Bălaiul se întreţine cu nişte „păpuşici zburătoare", cum li se mai spune stevardeselor. Le-a convins să-i toarne pe săturate şi-n compensaţie le spune bancuri deocheate. Stevardiţele iiechează ca nişte mânzoace în călduri, în timp ce majoritatea pasagerilor soilesc cu sforăituri.

Am tras un pui de somn şi, în lipsă de ceva mai bun, mu afund în altul. Visez mult şi frumos. Mă visez din nou adolescent plin de speranţe şi idealuri, printre puştoaicele care îmi gâdilau inima la vremea respectivă. Visez liber ca un şoim în zbor. Pe atunci, nu ştiam ce înseamnă durere şi înfrângere. Toate porţile viselor îmi erau deschise larg, să mă avânt până în înaltu Cerului. Mă rog, ştiţi dumneavoastră cam ce visează adolescenţii normali. Ziceţi că adolescenţii din vremea noastră nu mai visează la fel? Şi vi se pare normal? Nu, amicii mei, un adolescent fără vise e ca un vultur fără aripi. *Toate cuceririle omeneşti încep de la vise*.

O zgâlţâitură mă trezeşte. Casc ochii pe hublou. Sub noi, se vede oceanul. Către vest, la orizont, se zăreşte o linie vagă de pământ. Ne apropiem de United States of America. Ţara tuturor posibilităţilor, cum au declarat-o ei cu mândrie mai mult sau mai puţin întemeiată. Că uneori posibilităţile respective se reduc la posibilitatea de a încasa un glonţ în devlă, de la vreun psihopat, nu-i niciun

secret. Mai ai posibilitatea să dormi pe stradă, în pur stil democratic, cum s-a impus şi la noi. Dacă te împinge aghiuţă să-ţi bagi nasu într-un cartier de negrişori, ai posibilitatea s-o iei pe coajă şi să rămâi fără portmoneu, fără ţoale şi fără speranţa de a le căpăta înapoi. Vedeţi ce multiple posibilităţi prezintă moşia unchiului Sam? Şi încă nu vi le-am spus pe toate…

Aterizăm în bune condiţii şi ne înşiruim pentru controlul paşapoartelor. Sticleţii yankei de frontieră sunt aşa cum i-aţi văzut prin filme: capsomani. Te studiază cu ochi impasibili, de peşte mort şi uită să zâmbească amabil când îi saluţi.

O infuzie de politeţe latină nu le-ar strica deloc. Trecem de moacele lor acre şi ne recuperăm bagajele. Un singur om ne aşteaptă la terminal – rezidentul Munteanu. E cam bătrâior pentru nobila meserie, dar prezintă maxim de încredere. Toată viaţa lui a spionat, deplin acoperit, în SUA şi Canada. Are o biografie beton şi cetăţenie dublă – americană şi canadiană. Convenabil, nu? Dacă se-mpute macaroana pe o parte a frontierei, trece pe cealaltă.

Ne îmbrăţişăm călduros cu bătrânul rezident, să simtă oleacă din aerul românesc. În situaţia lui, oricât de mare ar fi dorul de plaiurile natale, nu are voie să calce prin România. Îl întreb de fiică-sa, Ramona. Aflu că s-a măritat în Canada şi a făcut doi băieţi. Cum s-ar zice, e bunic. Îmbătrâneşte Octogonul, gândesc eu. În vreo zece – cinsprezece ani, toţi vom fi nişte bunici, mai tinerei sau mai boşorogi. Cine să ducă steagul nostru mai departe? mă întreb eu cu tristeţe. Generaţiile tinere nu-s interesate de viaţa de sacrificiu. Capitalismu sălbatic le-a înfipt în creiere obsesia pentru bani, sex şi poziţii sociale cât mai înalte. Nobila noastră breaslă se cam duce de râpă.

Rezidentul Munteanu ne conduce în târgu New York-ului şi ne plantează într-un apartament semicentral, cu patru camere. Pe masa din sufragerie, la vedere, zac

aruncate mai multe scule de interceptare şi-un lansator psihotronic. Sunt procurate de la piaţa liberă, ne explică Munteanu, aşa că n-are de ce să le ascundă. În timp ce noi ne spălăm, bătrânul descântă nişte cafele în bucătărie, să ne trezească. Schimbarea de fus orar ne-a cam dat ameţeli de cap şi trebuie s-o învingem.

În fine, suntem gata de raport. Ne aprindem cuiele de i oşcilig şi apucăm ceştile de cafea. Munteanu începe destul de reticent:

— Clientu pe care mi l-aţi indicat, John Dickson, e o ICtllă mare.

— Noi nu ne ocupăm de caracudă, îi amintesc eu.

— E mare şi bine înfipt în cercul puterii americane, i ontinuă rezidentul. S-a îmbogăţit din furnizarea unor echipamente către armata americană, în ultimele războaie. Iugoslavia, Afganistan, Golf şi Irak, adică.

— Intră în schema noastră, îl încurajez eu să continue.

— Are şi afaceri cu petrol, mai ales din import. Ca orice bogătaş care se respectă, şi-a cumpărat o fermă de câteva sute de hectare în sud.

— Când? mă reped eu la informaţie.

Munteanu închide ochii, verifică ceva în gând şi-mi răspunde:

— În iunie 2004. Ferma e aşezată pe Rio Gande, în New Mexico. E un peisaj splendid acolo.

Ştiu, c-am fost prin zonă. Cultivă ceva?

— Sursele mele nu cunosc. N-am trimis pe nimeni la faţa locului.

Îmi întâlneşte privirea dezaprobatoare şi se scuză:

Varain, suntem prea mici pentru un război atât de mare. John Dickson are un imperiu financiar şi de relaţii. Noi suntem patru…

— Ştiu exact cum stăm, îl opresc eu. Ai reuşit să

pătrunzi măcar la telefonul de la birou?

— Nici n-am îndrăznit, Varain. Firma de detectivi particulari cu care am lucrat prezintă garanţii limitate, ca orice altă firmă de profil, de altfel.

Va trebui să facem totul cu mâna noastră. Munteanu mă priveşte neîncrezător:

— Varain, sediul lui Dickson din New York e o adevărată citadelă, întinsă pe mai multe etaje ale unui zgârie-nori. Nici agenţii federali n-ar îndrăzni.

— Noi trebuie să îndrăznim, deoarece nu avem încotro. Sfântu Duh nu mai ajută spionii.

— N-ai cum pătrunde acolo.

— Vom pătrunde, îl contrazice Corday liniştit. Eu şi cu

Varain.

— Exact, îl susţin eu. Şi vom planta o ploşniţă în telefonul principal, să înţelegem cât de cât ce învârte suspectul.

— Dickson se învârte în cercurile celor mai mari mahări din State, protestează Munteanu. Dacă ne miros, aruncă poliţia federală pe urmele noastre.

Îndrăzneţii învinge, îi amintesc eu un principiu al breslei noastre. Intrăm!

— Nu garantez nimic.

— Nici nu mai trebuie să garantezi. Preiau conducerea operaţiei. Gata de acţiune? îi întreb eu pe ceilalţi doi.

— Gata, confirmă indianul.

— Să iau un gât de tărie şi-s gata, anunţă lipoveanul.

— OK! Luăm un breakfast şi plecăm să studiem bârlogul marelui boss!

Ne mutăm la masa de lângă bucătărie. Scoatem din frigider diverse conserve şi încropim un mic dejun. Îl stropim cu cafea şi-l afumăm cu ţigări, să ne ţină până

după amiază. După asta, ne ridicăm hotărâţi să-i rupem gâtu' lui John Dickson.

Clădirile imense din New York impun un respect vecin cu divinaţia peizanilor de tipul nostru, veniţi din estul Europei. Civilizaţia chirpicului armat natural, cu paie, se confruntă cu civilizaţia structurilor de oţel, beton şi sticlă. Dacă izbuteşti să depăşeşti complexu de inferioritate, poţi păşi înainte, ca un învingător. Asta facem noi acum: depăşim complexul chirpicului. În concret, căscăm gura la clădirea cu zeci de etaje în care se află bârlogu lui Dickson. Corday e mai destins, căci a trăit mulţi ani în State şi s-a adaptat la viaţa trepidantă.

Ne luăm inima în dinţi şi urcăm până la etajul doisprezece, de unde începe imperiul clientului nostru. Constatăm că etajul e blindat cu uşi şmechere, cu deschidere electronică şi păzit de gorile ambalate în uniforme de lorzi. Şi la etajele superioare, situaţia se prezintă la fel. Asta nu înseamnă că ne dăm bătuţi. Plecăm liniştiţi la un restaurant, să ne luăm prânzul. Haleala americană nu e atât de gustoasă ca a noastră, dar nu protestăm. Doar avem acte de sitizăni americani, ce naiba!

După prânz, ne mai fâlfâim prin oraş câteva ore, punând la punct un plan. La ora cinci fără un sfert după amiază, suntem din nou în faţa uşilor de la etajul doisprezece. Am mirosit că marea sculă, Dickson, are biroul pe acest palier. Într-adevăr, gorilele sunt în stare de alertă. Pe la cinci fără câteva minute, un grup compact se apropie de uşă.

Ala e Dickson, ni-l indică Munteanu.

Tipu' e încadrat de patru indivizi musculoşi, înţoliţi festiv şi cu pistoalele aproape la vedere. Aşa pază mai au doar demnitarii de rang înalt. Suspectu' îmi produce aversiune de la prima vedere. E un tip uscăţiv, cu un rânjet binevoitor întins pe faţă, cam ca al lui Johny-trei-mandate, cunoscut dumneavoastră sub numele de Ion Iliescu. Viaţa

m-a învăţat că inşii cu astfel de zâmbete sunt în stare de cele mai mari măgării. Mă contrazice cineva? Vreau probe, amicii mei. Ziceţi că Johny-trei-mandate nu e chiar rău? Atunci, de ce nu-l puneţi în ciorbă, să dea gust?

Mahărul trece cu suita sa şi noi rămânem pe loc. În urma sa, se revarsă un fluviu de trăgători la şaibă, de ambele sexe. Mustăria lui Dickson funcţionează cu mai mult de o mie de şoricuţi de birou. Ne amestecăm printre ei şi coborâm împreună. La ieşirea din clădire, mă reîntâlnesc cu amicii.

Lovit! anunţ eu mândru şi prezint o cartelă de acces, pe care am şterpelit-o din pochitu unui birocrat neglijent.

Şi eu! ridică Corday încă o cartelă. Pot jura că lucrez aici, de mulţi ani.

Vezi că se poate? îl încurajez eu pe Munteanu.

Şi ce folos? ridică el din umeri. Veţi pătrunde în interior, dar vă vor descoperi. Chiar dacă nu vă descoperă, cum să intraţi în biroul lui Dickson în plină zi?

Mai vedem noi, spun eu plin de încredere. Hai să sărbătorim evenimentul!

Luăm nişte potol ambalat, plin de colesterol, după unele păreri şi două sticle de vin. Lipoveanul îşi asigură raţia de tărie separat, căci el nu bea vin decât la ocazii slăbănoage. Nu-l simte la măsele, zice el. Ne întoarcem în apartamentul nostru conspirativ şi punem de-un haleu cu pileală. Beau şi cu, căci sunt mulţumit de prima zi de muncă în târgu ăsta sufocant. Am făcut un pas mărişor, gândesc eu. Restul vor vrui de la sine.

Încheiem parangelia pe la miezul nopţii şi ne re-ngem la culcare. Datorită schimbării de fus orar, somnu nu se lipeşte de mine nici cu ordinu procuraturii. Ca atare, mă perpelesc între cearşafuri şi-mi imaginez cum vom da gaură în hogeacu lui Dickson. E o treabă a dracului de riscantă, pe onoarea mea.

*

*

Ora opt şi jumătate dimineaţa. Eu şi Corday am mâncat zdravăn, să ne ajungă pentru mai mult timp. Momentan, aşteptăm în faţa clădirii, să se adune angajaţii lui Dickson. Fiecare avem câte o geantă diplomat în care am îngrămădit potol, apă şi ţigări, cât să ne ajungă până mâine dimineaţă. Munteanu ne-a echipat cu nişte ministaţii prin care putem comunica între noi şi cu amicii rămaşi afară.

Ora nouă fără câteva minute. Începe aventura. Dacă păgubaşii au reclamat dispariţia cartelelor, va ieşi un hai naşparliu de tot. Ne amestecăm printre funcţionari şi ajungem la uşa electronică. E larg deschisă, dar un gorilor de pază supraveghează pontarea electronică. Emoţia încearcă să-mi tacă fiţe, însă îi dau un brânci cât colo. În definitiv, am făcut cu chestii mai riscante decât să intru într-o prăvălie a unui pizmaş. Bag cartela în aparat, fără a-mi arăta mutra şi trec mai departe. Nimeni nu-mi dă cea mai mică atenţie. Sunt îmbrăcat într-un costum bleumarin cu dungi fine, la fel de elegant ca majoritatea funcţionarilor.

Puhoiul de oameni mă poartă pe un hol imens, de unde se despart sumedenie de holuri mai mici. Din mers, îl întreb pe Corday cum stă. A trecut şi el de cerberu de la poartă şi se fâţâie prin mulţime. Amândoi căutăm un bârlog în care să ne ascundem în timpul zilei. V-aţi prins că vrem să dăm gaură la cuibuşoru lui Dickson în timpul nopţii? OK! Asta vrem să facem. Pe timpul zilei, însă, trebuie să ne ascundem undeva, deoarece n-avem un loc de muncă şi am putea atrage atenţia pazei, dacă am umbla fleaura pe holuri.

Observ că personalul de întreţinere se retrage. Au făcut curăţenie în ultimele două ore şi acum îşi pun la oficii aparatele de aspirat, spălat şi lustruit. Iată un loc în care

nu va mai umbla nimeni până mâine dimineaţă, constat eu şi-l anunţ pe Corday. Indianul aprobă din tot sufletul. Ceva mai bun nici c-am putea găsi. Ca atare, mă postez în spatele unui negrotei îmbrăcat în salopetă bleu, inscripţionată cu galben. Îl urmăresc până la oficiul în care îşi „parchează” aspiratorul-spălător şi mă opresc puţin mai încolo. Coloratu se mişcă fără grabă. Împinge uşa oficiului, intră şi o închide după el. Sper să nu se apuce de meditaţie, căci angajaţii se pierd prin birouri şi risc să rămân singur în tot holul.

Ora nouă punct. A dracului societate de consum cu exploatarea ei! Toţi angajaţii au intrat în birouri, ca purtaţi de duhuri. Numai eu şi Corday stăm faţă în faţă şi discutăm, aparent dezinvolţi. Pe cinstite, ne mănâncă picioarele s-o roim din hol, însă niciun oficiu nu e liber. Personalul de serviciu întârzie cu părăsirea locurilor de muncă. În gând, îi comand negroteiului din spatele uşii în faţa căreia stăm să iasă cât mai urgent. Desigur, comanda nu e tocmai academică. Ieşi, dracului, cioară! spun eu în gând. Cioara se încăpăţânează să nu iasă, iar pe tot holul suntem numai noi doi şi gorilele din pază. Ne prefacem că discutăm aprins o problemă, să ne justificăm cumva prezenţa în afara birourilor.

Au trecut zece minute de la începerea programului şi nigeru n-a părăsit oficiul. Noroc de faptul că personalul a început să circule de colo, colo, cu probleme de serviciu. Ne schimbăm poziţia, cât mai departe de uşa de acces şi ne prefacem la fel de angrenaţi în dezbateri. Mă sfiesc să vă reproduc ce-i la gura noastră împotriva mocofanilor de la curăţenie care nu se dau duşi.

A trecut mai mult de un sfert de oră. O ţaţă grasă ca o balenă părăseşte unul din oficii, însă prin jur sunt multe persoane. Observăm că n-a închis coşmelia în care îşi păstrează materialele de curăţenie şi începem să ne apropiem pe nesimţite de ea. Corday ajunge cu spatele

lângă uşa oficiului. O încearcă şi aceasta se deschide. Indianul se topeşte în spatele uşii. Nu mai am timp de întârziat. Mă strecor după el. Corday răsuceşte cheia în broască şi mă anunţă:

E ceva mai bine decât într-o celulă de puşcărie.

Oficiul e cam de trei pe trei metri. În cuier, stau ţoalele de protecţie ale matracucii care tocmai ne-a făcut bucuria şi s-a uşchit. Maşina de măturat şi lustruit e chiar lângă uşă. Un stativ cu detergenţi, perii şi alte marafeturi ocupă peretele din fund. În rest, pustiu. Nimic pe care să ne aşezăm oasele. Vă imaginaţi ce idei ar umbla prin dovleceii unora care ne-ar găsi în această gaură de şoareci?

Împingem aparatul de aspirat şi măturat până către perete şi ne aşezăm pe el. Durerea mare e că nici nu vom putea fuma decât puţin şi cu rândul, să nu iasă fum din coteţ. De frecventat toaleta, nici vorbă. Nu putem părăsi locul până ce nu se termină programul. Ca atare, ne înarmăm cu o doză de nesimţire şi începem să tăcem cu simţ de răspundere. Discuţiile ar putea fi auzite în hol şi noi nu vrem să atragem atenţia în niciun fel.

După o jumătate de oră, cineva încearcă să intre. Apasă clanţa din viteză şi o cheamă pe Molly. Probabil, e vorba de grăsana care şi-a făcut pomană cu noi, ştergând-o de la locul de muncă mai devreme. Noi tăcem chitic şi tipu' nu insistă. Am trecut cu bine de primul hop. V-am spus eu că îndrăzneţii învinge. Mă sprijin cu spatele de perete şi încep să cuget la chestiuni mişto, să uit că sunt prizonier într-o cuşcă. Indianul e impasibil ca o statuie. Are antrenament la omorât timpul. Şi orele încep să treacă.

La prânz, deschidem gentile diplomat şi luăm prânzul pe genunchi. Bem şi nişte suc, apoi aprindem o singură ţigară. O facem poştă, încercând să scoatem cât mai puţin fum din ea. Partea bună e că mai avem numai vreo trei ore de pârnaie benevolă. Îmi fixez privirea pe cadranul

ceasului şi mă joc de-a urmărit acele. Secundarul se mişcă destul de sprinţar, dar minutaru se târăşte ca un pensionar român care vine de la mitingu foamei. Nu i-aţi văzut cum se mişcă? Poate că ar trebui să-i vedeţi că şi dumneavoastră veţi ajunge pensionari.

Încă vreo oră până la terminarea programului. Încerc să ghicesc cum reuşesc unii să trândăvească cât e ziulica de mare şi nu reuşesc. Probabil, se nasc cu o genă în minus ori în plus faţă de noi, oamenii activi. Până şi indianul a început să numere minutele care ne despart de o relativă libertate.

În fine, începe murmurul general. Şoricuţii de birou se pregătesc să plece pe la casele lor. Ne înviorăm ca doi of ari care au simţit vânatul. Tropotul picioarelor care se îndreaptă către ieşire ne pare o simfonie încântătoare. Aprin-di în o pipă şi-o fumăm în doi, ceva mai relaxaţi. Liniştea se lisă încetul cu încetul. Se aud numai tălpile moi ale gorilelor i. un verifică birourile părăsite. Încă nu putem ieşi, dar pe Minţim deja intraţi în acţiune.

Formez o mică şuviţă psi şi-o trimit în cercetare. Constat că gorilele, în număr de două, s-au aşezat la taifas pe nişte fotolii din capătul opus al holului. Au aprins papiroasele şi trag voioşi, în ciuda interdicţiei de a fuma la serviciu, înseamnă că e timpul să ne descărcăm şi noi. Ne strecurăm afară, apoi, într-o toaletă de bărbaţi. La o adică, ne putem ascunde rapid, în vreo cabină. Pentru început, scoatem termosul cu cafea, aprindem ţigările şi ne delectăm boiereşte. Cei care fumaţi ştiţi ce plăcere teribilă simţi când tragi mahorcă în piept, fără grijă.

Umbrele serii încep să se simtă şi în interior. Numai luminile de veghe mai funcţionează. Atmosfera mă îndeamnă la acţiune, dar doña Raţiune, o tipă foarte înţeleaptă, mă trage de mânecă. Nu se poate ca toată hardughia lui Dickson să nu posede niciun fel de sistem de alarmare. Mă sfătuiesc cu indianul şi decidem să ne

mişcăm ca umbrele. Adică, să pătrundem în biroul suspectului prin salt. L-am identificat deja. E cam pe la jumătatea etajului, cu două flori ornamentale imense la intrare. Nici faptu că-i plac florile nu-mi spune mare lucru. Am cunoscut un iubitor de flori care şi-a făcut nevasta şniţele, c-un satâr.

Prindem un moment în care gorilele sunt neatente şi ne strecurăm în spatele ghivecelor cu flori. Nu mai avem nevoie de salt, căci uşa de la secretariat este deschisă. Se vede că sediile de firme nu prea sunt atacate, de vreme ce nimeni nu închide nimic. La drept vorbind, nici nu e nimic de luat din ele. Doar calculatoare şi hârţoage. Cine să se bucure la ele?

Am pătruns într-un soi de secretariat cu şase mese pline de scule electronice. Numai una, cea de lângă uşă, are şi telefoane. Înseamnă că aici lucrează secretara propriu-zisă. Îmi trag mănuşile chirurgicale pe mâini, să nu las nicio amprentă şi încerc uşa biroului. Aceasta este închisă, semn că şi toleranţa are nişte limite. Fac un raţionament rapid şi decid că, pentru a evita vreun senzor de alarmă, se impune un salt prin zid. Ca atare, îl invit pe Corday lângă mine şi trecem dincolo de uşă, îmbrăţişaţi ca nişte siamezi.

Biroul lui Dickson e mare cât o discotecă. Îl studiem fugitiv, căci nu intenţionăm să-l puricăm la amănunt. O masă de consiliu e înconjurată de câteva scaune foarte elegante. Nu prezintă interes. Pe biroul suspectului, un singur telefon fix, de culoare roşie. Îl iau şi-i plantez o „ploşniţă” confecţionată de mâna lui Orozan. Nici tata spionilor n-o poate descoperi, cu cele mai sofisticate scule anti-microfon. Calculatorul a rămas pornit şi clipoceşte uşor, ca o mâţă obosită. Asta îmi dă o idee la care nu gândisem anterior.

Indios, mă adresez eu lui Corday, nu crezi c-ar trebui să periem bârlogu ăsta mai profund?

Avem o noapte la dispoziţie, aprobă el, dar nu pare să ascundă nimic.

Să vedem totuşi.

Împărţim biroul în două şi-l luăm la puricat. Interesant e faptul că tipul nu foloseşte fişet, ci un simplu dulap de lemn sculptat. N-are nimic de ascuns sau are o ascunzătoare în altă parte? Decid să apelez la intuiţie şi, ca atare, mă opresc din scormonit. Îmi pun mâinile la spate şi încep să mă plimb prin cameră ca un burghez fără griji. Biroul din lemn masiv, cu faţă de piele imprimată, mă atrage ca un magnet. Îl iau la cercetat, trăgând sertar după sertar. Găsesc un număr mic de obiecte, semn că suspectu' nu prea se dă în vânt după muncă umanizată. Şi-a clădit un imperiu, a pus oameni de încredere în punctele cheie şi înaintează în virtutea inerţiei. Probabil, el intervine numai când e rostu de înşfăcat vreo halcă din contractele cu stătu. Cam ca şi la noi, nu?

Sertarele lunecă silenţios pe role şi mie-mi umblă gândul la şmecherii descoperite la alte birouri de acelaşi tip. Clic! face neuronu cel deştept şi-o iau de la capăt. Măsor adâncimea sertarelor trase din ochi şi mă opresc la unul care e mai strâmt. Îl trag complet afară şi descopăr ascunzătoarea.

Aici, indios! îl chem eu pe Corday, cu minicamera de filmat.

Primul lucru care îmi sare în ochi e steau în şase colţuri cu şerpii încolăciţi. E tot din aur, ca şi a lui Melzer, însă colţurile sunt bătute în diamante iar ochii şerpilor sunt confecţionaţi din rubine. Se vede că avem de a face cu un tip situat pe o poziţie mai înaltă în ierarhia „apostolilor sfârşitului". Pun jucăria pe birou şi încep să verific celelalte obiecte din dublul fund al sertarului. O agendă electronică ne ia vreo jumătate de oră s-o copiem şi nici măcar nu e în clar. Majoritatea persoanelor figurează cu numele de botez sau cu porecle. Se vede că-s tipii din

înalta societate din care Dickson ciupeşte gologanii.

CD-ul care urmează ne dă oleacă de bătaie de cap. N-avem sculă de copiat, aşa că-l punem direct în calculator. La început, face nazuri şi cere parolă. Indianul îl tromboneşte cu tot soiul de subterfugii şi pe ecran apare o hartă a Statelor Unite. Anumite zone sunt haşurate cu linii roşii şi inscripţionate cu litere. Mă prind rapid că e vorba de proprietăţile „apostolilor”, deoarece un mare petec haşurat se întinde de-a lungul fluviului Rio Grande, mai la sud de Santa Fé.

Au acaparat ceva teritorii, comentează Corday.

Îhî, aprob eu. Unchiu’ Sam nu e deloc atent.

Unchiul Sam doarme pe el, mormăie Corday. E prea lenevit să se prindă că gangsterii cu gulere albe îi împart moşia.

Le spunem ceva federalilor?

Indianul filmează harta, apoi îmi răspunde:

Dacă pică şi ei cu ceva la schimb, îi luminăm.

Vedem noi mai târziu dacă ne convine să facem tărăboi în jurul acestei împărţiri, decid eu şi introduc următorul cd în aparat.

Pe ecran încep să ruleze un soi de fişe de cadre, cu fotografii lipite în colţul stâng. Prima la rând e o damicelă bruneţică, cu o claie de păr creţ, în dreptul căreia scrie Lucia Navaro. Citim pagina şi aflăm că donşoara şi-a luat masteratul în psihologie la Washington, a lucrat într-un laborator al CIA, e divorţată şi n-are copii sau rude apropiate. În continuare, îi sunt descrise însuşirile de personalitate aşa cum rezultă dintr-o testare serioasă. Filmăm tot şi trecem mai departe. În decurs de vreo oră şi jumătate, citim şi filmăm vreo sută de astfel de fişe. Majoritatea sunt ale unor tineri sub optsprezece ani, de ambele sexe şi din toate rasele trăitoare pe teritoriul SUA.

E o cartotecă de agenţi, presupune Corday.

Toţi au însuşiri psihice de excepţie, rostesc eu gânditor. Poate că tipu' e interesat de agenţi paranormali.

Găsim unul în carne şi oase şi ne lămurim.

Mai greu să-i găsim, Johny, îl contrazic eu. Niciunul nu are adresă.

Mda. Va trebui să intru în evidenţele poliţiei locale.

Nu acum, căci nu avem timp, îl amân eu. După ce ieşim de aici.

Indianul aruncă o privire la ceas şi o umbră de mirare îi apare pe figura-i smeadă. Deja, e trecut de miezul nopţii. Şi noi care credeam că vom rezolva problema în zece minute!

Următorul cd cuprinde o hartă a Lumii. Din loc în loc, e marcată cu puncte negre şi inscripţii cifrate. Probabil, sunt bazele ori agenţii lor de influenţă. N-avem cum să devenim siguri, deoarece ne lipseşte cifrul. Punem cd-ul la loc şi luăm ultima piesă din sertar – câteva foi scrise de mână, în limba engleză. Le filmăm, apoi începem să le citim. E un soi de raport al unui individ subordonat, în care Dickson e informat despre evoluţia unor subiecţi umani. Nu seamănă a pârâ, ci a raport ştiinţific. Părerea că Dickson se ocupă de fabricarea unor paranormali mi se întăreşte.

Bălaiul mă apelează prin cască şi mă întreabă dacă mai frecăm mult mentolul în interior. Îl asigur că ne va vedea faţadele destul de curând şi aranjez la loc sertarul secret. Ieşim din birou aşa cum am intrat, prin salt. Pentru început, ne oprim într-un W.C. Şi tragem din papiroase pe săturate. N-am fumat mai mult de patru ore, pricepeţi? în timp ce pufăim, analizăm variantele de retragere. Dacă rămânem până dimineaţă, riscăm să ne găsească personalul de curăţenie. Mai sfânt ni se pare să ne furişăm pe sub ochii paznicilor.

Ora unu şi câteva minute. Aruncăm o ocheadă afară.

Un gorilor se plimbă pe hol, cu mâinile prinse în centură.

Celălalt trage la aghioase în fotoliu, lângă uşa de intrare. Mintenaş, ideea îmi vine şi-o aplic fără să stau pe gânduri. Aştept ca gorila plimbăreaţă să ajungă în dreptul nostru şi-i trântesc un fulger psi în tâmpla stângă. Tipu' se moaie ca o jucărie de cârpă şi lunecă spre podea. Indianul sare şi-l prinde, să nu facă zgomot. Îl întinde pe podeaua de marmură şi-mi face semn s-o roim.

Din mers, îl ating pe goriloiul adormit la căpăţână. Nu prea tare, să nu-l adorm pentru vecie. După aceasta, deschidem uşa cu cartelele şi ieşim mai nevinovaţi ca nişte prunci. Coborâm pe scări, să nu alarmăm paznicul de la intrarea principală. Când ajungem lângă el, constatăm că e adâncit în lectura unei revistuţe colorate. Trecem tiptil de ghereta lui şi ne strecurăm în parcare. Uşile de la maşină se deschid în întâmpinarea noastră. Ne aruncăm pe bancheta din spate şi eu ordon:

Direct acasă! Mâine, pe la nouă, trebuie să ne întoarcem, să tragem cu urechea.

O să ne treacă os prin os, bombăne Bălaiul. Mai bine punem nişte detectivi să tragă cu timpanu în locu nostru.

Nu mai implicăm pe nimeni! i-o retez eu. Dickson e prea important să riscăm o deconspirare.

Munteanu demarează şi ia direcţia casei conspirative în care ne-am aciuat. Eu mă simt relativ mulţumit. Pentru prima zi, nu e deloc rău. Să vedem ce ne aduce viitorul.

UN INSTITUT CIUDAT

Am apucat câteva ore de somn şi am băut nişte cafele ţapene, să fâlfâie cordu, nu alta. Ne-am luat provizii şi la noi, căci ziua e lungă şi nu se ştie ce iepuri vor ţâşni din tarlaua lui Dickson. Acum, stăm relativ relaxaţi, într-o dubită închiriată şi tragem cu urechile la discuţiile pizmaşilor. Ploşniţa plantată de noi în telefonu suspectului se aude perfect, probă că lliuţă Orozan, tehnicu nostru, e

un as în materie. Deocamdată, clientu nostru primeşte rapoarte din partea unor şefi de departamente. O chestiune tare plicticoasă, pe care o compensăm trăgând vârtos din ţigări. Yankeii folosesc dialectul lor cam repezit, fapt pentru care ascultarea la cască o face John Corday. Doar e la el acasă şi călare pe situaţie, nu?

Orele se târăsc încet, ca gândurile unui parlamentar îmbuibat, care şi-a făcut deja şmenurile şi şi-a luat şpăgile de rigoare. Bălaiul, niţel „afectat" de pileală, fredonează încetişor frânturi din marea epopee a aventurierilor din Estul sălbatic:

Afară-i vară indiană. Mioara pune murături, Sătul de viaţa de cătană, Petrică intră în călduri.

Şi-adună iute nişte ţoale şi le îndeasă în ţuhal.

E gata să o ia la gioale Din cuibuşoru conjugal.

Ce faci acolo, măi gitane? L-ntreabă soaţa drăgăstos, Să ştii c-am mirosit, motane. Că ieşi pe uşa de din dos.

Păi, ce să fac, Mioară dragă, Hali-ţi-aş banii din poznar? O damicelă gură-fragă M-aşteaptă colo, în bazar.

Mă duc cu ea în lumea largă, Să-mi cânte zilnic de amor. Tu ai ajuns cam boşoroagă şi-mi strici imaginea-n popor.

urlătoare de manele M-o ridica din nou pe val. Îţi las purcoiu de lovele, Să nu te-ntinzi la caşcaval.

Nu cred că discuţia dintre Petrică Gât Golaş şi coana Mioara a fost chiar atât de civilizată, îl întrerup eu.

Păi, cine a zis c-a fost? întreabă lipoveanul. Pe timpul parlamentarilor, coana Mioara i-a pus cratiţele în cap, iar gitanu Petre Roman-Neulander i-a învineţit un ochi. Da faţă de public, s-au prefăcut că sunt oameni civilizaţi, nu şătrari, cum le e sămânţa.

Aşa mai merge. Şi Gât Golaş şi-a luat remorcă nouă…

E cam cârpită pe ici, pe colo, da, la anii săi, pare fragedă ca o zambilică. Şi e sensibilă mititica. Aşa am auzit

Aşa? Au dat kilometraju la zero şi-au început o idilă ca-n poveştile lui Ispirescu. Şi vor trăi fericiţi, ca tusea şi junghiu, până…

Până ce Petrică va descoperi că trebuie să pape lortu cu amicii. Mult nu l-o ţine vâna nici pe el, că are nişte ani în cocoaşă. E mai puriu decât mine cu vreo zece ani.

Da’ se dă cocoş tânăr.

Îhî. Îşi rânjeşte fasolea la toţi, de parcă ar fi fericit mangositu.

Şi nu-i?

Poate Silvica manelista să-l mai scoată din puţina cu melancolie în care a căzut după ce-a fost minerit, apoi, jefuit piratereşte, de Băsu.

Dickson discută c-un consilier de la Casa Albă, ne anunţă Corday şoptit. E vorba de furnituri pentru Irak.

A! se bucură lipoveanul, Gică a lu’ Buş nu se astâmpără. Mai are de pompat nişte ţiţei irakian, pe neve, în petrolierele americane.

Dreptul hoţului mai tare, comentez eu filosofic. I-a încălecat pe irakieni şi-i jumuleşte până la ultimul baril.

În numele pacificării, multe măgării se fac.

Da şi mulţi yankei crapă ca nişte câini. Nu-l văd deloc bine pe Buş la următoarele alegeri.

Nici n-ai de ce. Bush şi-a îndeplinit misiunea trasată de Ocultă. Acum se poate retrage în plan secund, în Consiliul Ocult Suprem.

Iar se lasă liniştea. Scoatem sandvişurile şi ne potolim foamea. Nervişorii ne cam zgâlţâie, datorită sedentarismului, dar nu avem ce face. Spionajul e o muncă fină, de lungă răbdare. Uneori, poţi sta călare pe-un suspect şi-o lună, fără ca tipu’ să mişte ceva strâmb.

Ora cinci după amiază ne prinde în aceeaşi poziţie – *stand by*. A nu se confunda *stand by* cu stătu capră, cum au făcut unii politicieni români. Dickson iese din

stabiliment, înconjurat de gorile, ca un president. Noi ne retragem ambasada, cu coada între picioare. N-am prins nimic interesant toată ziua. Trecem pe la un market şi ne aprovizionăm cu haleală, cafea şi ţigări, după care o luăm către casă. Bălaiul începe prelucrarea finuţ:

Piciule, e atât de devreme.

Îhî, aprob eu, care l-am citit, avem timp berechet să ne facem plinu de somn.

Ne-am putea relaxa câteva minute într-un local ca ăla, îmi arată el o reclamă mare cât un perete de bloc.

Arunc o privire la reclamă. E fainã, nimic de zis. Prezintă o bambină cu nişte ugere babane, acoperite superficial cu drapelu american. De la bikini în jos, se întind nişte jamboane lunguţe, încălţate în cizme de cowboy. Mă îndoiesc că te poţi relaxa, dacă încapi în maşina asta sexy, gândesc eu şi refuz:

— Ne odihnim. Nu uita că suntem ilegali pe moşia lui Sam! Dacă atragem atenţia cu ceva, ne înşfacă agenţii federali.

— Înţeleg. M-aş putea duce numai eu, să studiez terenul.

Te mănâncă rău, Bălaiule? îl reped eu. Cuminte, băieţaş! După ce terminăm misiunea, îţi promit o noapte de pomină.

— Podu mi-e plin de promisiuni neonorate, bombăne el nemulţumit.

Îi place sau nu, tot ca noi face. Intrăm în apartamentul conspirativ şi ne dezmorţim oasele. După aceasta, punem de-o cină haiducească, cu semipreparate americane şi ne îndopăm bine. În fine, ca nişte burghezi cuminţi, ne proptim la televizor, cu paharele de pileală în mâini. Rând pe rând, ne retragem la odihnă, în dormitoare. Eu, ultimul, să fiu sigur că Bălaiul nu se strecoară afară pe şestache, aşa cum a mai făcut în alte ocazii.

*

Suntem cam dezumflaţi şi fără chef de viaţă. De trei zile, mirosim hogeacu lui Dickson şi nimic suspect n-a apărut la orizont. N-avem niciun fir de care să tragem, să ne ducă spre bisnisurile sale oculte. Vreţi să ştiţi cam ce „strigăte de luptă” îmi umblă prin cerebel, în aceste momente? Mai bine nu le spun, să nu roşiţi.

Ne-am întins mustăria sub clădirea lui Dickson şi fumăm ca turcii. Corday ascultă microfonul din telefonul suspectului, cu căştile pe urechi. Dacă nici azi nu iese nimic interesant, trebuie să gândim o combinaţie de activat obiectivu. Adică, trebuie să-l facem pe suspect să acţioneze cumva pe domeniul care ne interesează – otrăvirea conştiinţelor cu informaţii false.

Pssst! ne atenţionează indianul. Tipul a primit un telefon important.

Imediat, luăm poziţia prepelicarilor la pândă. Corday ascultă concentrat, şoptindu-ne ce aude:

Îl caută unu Werman de la Institut. Dickson şi-a invitat secretara afară din birou, să nu audă discuţia. Werman îl anunţă că, noaptea trecută, a fost o încercare de evadare din Institut. Au murit doi tipi din ultimul lot. Dickson îi spune să ia măsuri severe imediat, căci el nu poate veni săptămâna asta. Werman îl asigură c-a întărit măsurile de securitate şi nu se va mai întâmpla niciun pocinog. Discuţia se încheie.

Am rămas cu gâturile întinse către indian, ca nişte pui către cloşcă. Informaţia, deşi scurtă, e interesantă. Nu ştim însă ce-i Institutul. Probabil, vreo organizaţie de-a lor. Evadare şi morţi, însă? Pare ceva de domeniul poliţiei şi amicu’ nostru n-are niciun bisnis de acest fel.

Indianul continuă:

Dickson l-a sunat pe un tip Hamond. Îi reproşează că doi inşi din ultimul lot au încălcat jurământul. Hamond se

scuză şi promite că, pe viitor, va fi mai atent cu selecţia. Dickson îi spune lui Hamond să se pregătească să meargă cu el la Institut, miercurea viitoare. Hamond îi răspunde că îi face plăcere să revadă New Mexico...

Îmi vine să urlu de bucurie, dar îmi încleştez fălcile şi pumnii. Am prins firul de care avem nevoie. Nu ştim încă ce e Institutul, dar suntem siguri că e în New Mexico. Adică, la ferma lui Dickson. Putem să ne luăm sculele şi să ne cărăbănim. Bisnisu păcătos al suspectului nu se desfăşoară în New York, ci mai departe, către sud. Nu mai stau pe gânduri nicio clipă. Dau ordin de retragere către apartamentul nostru. Trebuie să i-o luăm înainte lui Dickson. Până miercuri mai sunt şase zile. Suficient să mirosim Institutul său pe toate părţile.

*

Avionul care ne-a adus la Santa Fé era plin de latino-americani. Dacă albii din State nu se hotărăsc să se înmulţească mai rapid, în următoarele decenii, creolii şi negroteii vor lua locul tradiţionalilor yankei. Migraţia albă dinspre Europa e destul de slabă, comparativ cu necesarul de populaţie al imperiului lui Sam. În schimb, ăia mici, mulţi şi galbeni se strecoară pe nesimţite în State, punând bazele unei viitoare republici ceainize. Ziceţi că aşa ceva nu se poate? Mai discutăm peste vreun secol şi ceva.

Am tras la un hotel cu specific latino, să ne simţim ca la noi acasă. Asta, în primul rând. În al doilea rând, gaborii de pe aici nu-şi prea bagă nasurile în afacerile unor vântură-lume din astfel de hoteluri. Ştiu ei că gangsterii rasaţi preferă hoteluri de lux, cu piscine, cazinouri şi alte posibilităţi de furtişaguri. Momentan, îmi aşez lucrurile în dulap, întrebându-mă cam ce să îmbrac, să nu bat la ochi printre băştinaşi. Mă hotărăsc pentru blugi, cămaşă şi geacă, cum am văzut că poartă majoritatea târgoveţilor de pe aici. Ca atare, îl mobilizez pe lipovean şi plecăm să ne înnoim. Corday s-a dus să închirieze o maşină de teren,

căci e cel mai american la înfăţişare şi vorbă.

O bună parte din damele locale poartă încă fuste lungi, stil mexican. Doar cele mai tinere îşi fâţâie poponeţurile ambalate în blugi şi fuste mini. Mă rog, lumea de aici pare fermecătoare, mai ales pentru amicu' meu Bălaiul. Din fire, s-a născut cu o inimă mai zburdalnică, înţelegeţi? Vizităm câteva magazine şi cumpărăm tot ce ne trebuie pentru o expediţie de câteva zile. Nu uit să-i cumpăr lui Corday biscuiţi şi cafea, piesele lui de rezistenţă în orice loc s-ar găsi. Lipoveanul îşi face parte de o duzină de sticloanţe cu diverse licori, asupra căreia eu, ca un şef inteligent, închid ochii. Lasă-l să se bucure, căci nu ştim ce ne va aduce ziua de mâine.

Ne întoarcem la hotel şi-l găsim pe indian în parcare. A ales un Land Cruisser solid ca o rusoaică în plină tinereţe. Din fabricaţie, are şi două canistre de vreo patruzeci de litri în dotare. Buuun, că nu ştim cât vom hălădui prin munţii Siera Blanca. Avem harta aproximativă a domeniului lui Dickson din zonă, însă vom bâjbâi ceva timp până ce-l vom nimeri pe teren. Îl trimitem şi pe Corday să se echipeze de expediţie. Noi doi urcăm în camere, să ne autohtonizăm. Abia după ce mă pun la ţol băştinaş, constat că nu ne-am luat pălării ca majoritatea masculilor de pe aici. Nu-i bai. O asemenea podoabă m-ar încurca în mişcări, deoarece nu obişnuiesc să port pe cap decât un fes ori o căciuliţă de lână, pe timp de iarnă.

Am luat prânzul în avion, aşa că n-am ce face. Îmi mestec un martini şi ies cu el pe balcon, să admir panorama oraşului. În această poziţie, mă găseşte Corday. Indianul a procurat o hartă mare a statului New Mexico, cu planurile principalelor localităţi. O desfacem grăbiţi şi răsuflu uşurat. Teritoriul văzut în harta lui Dickson apare punctat pe hartă, ca toate marile proprietăţi private. E pe malul drept al fluviului Rio Grande, ceva mai la sud de Albuquerque. Cum s-ar spune, la o aruncătură de băţ de

graniţa mexicană. În caz de necesitate, putem trece frontiera prin vama cucului, spre a ne pierde în Mexic.

Mulţumit de situaţie, decretez seara ce vine perioadă de relache. Ca atare, ne punem la ţol cultural, cu costum, cămaşă şi cravată şi ieşim în oraş, să vedem ce ne oferă. Târgu e destul de generos cu ofertele. Tentaţiile ne încearcă la tot pasul, însă cu merg înainte, să găsesc ce n-am mai văzut nicăieri. Până la urmă, ne oprim la o crâşmă cu aspect rustic, în care servesc nişte puicuţe ambalate în costume de cowboy. Desigur, majoritatea costumului lipseşte de pe ele, aşa că putem admira *fresh meet*, cum se obişnuieşte în toate speluncile din State. De aici a pornit moda dansatoarelor goale, a stripteuselor şi-a striperilor care pompează adrenalină în vinele damelor trecute de patruzeci de ani.

Mâncăm ţărăneşte, friptură de vacă şi bem numai whisky, deoarece tequila e a dracului de înşelătoare. Atmosfera se încinge odată cu lăsarea nopţii. Flăcăii locali chiuie ca la horă şi bat podelele cu cizmele lor potcovite. Nici damele nu se lasă mai jos, fluturându-şi jupele pe sub nasurile consumatorilor. Ce mai încolo, încoace? E un talmeş-balmeş fermecător. Îl las pe Corday şi Bălaiul să-şi încerce norocul la pescuit şi mă retrag la hotel, pentru meditaţie. Simt eu că pe timpul acestei misiuni voi avea nevoie de forţe paranormale sporite. Ca atare, mi le conserv cât pot mai bine.

*

Dimineaţa e senină dar răcoroasă. Fac câteva mişcări de înviorare în faţa geamului deschis, apoi, un duş rece. Mă echipez ca la pompieri, căci am impresia că am întârziat. Corday e deja la maşină, încărcând bagajele. Îl găsesc pe lipovean în cameră, pe jumătate îmbrăcat. Se drege după chiolhanu de aseară, cu vodcă amestecată cu zeamă de lămâie. Îi dau brânci să se grăbească şi cobor la recepţie. O anunţ pe señorita ciocolatie că vom lipsi vreo

trei zile şi-i plătesc în avans, să nu ne elibereze camerele. După asta, îmi ocup locul din dreapta şoferului, cum îmi place mie să călătoresc. Tradiţional, e locul body-guardului, dar mie nu-mi place să mă tăvălesc pe bancheta din spate, ca un şef. O face însă Bălaiul. Îşi întinde suta de kile pe perne şi-l roagă pe Corday:

Indios, conduci tu măcar juma de drum? Prin capul meu ciripesc nişte grauri.

— OK! acceptă indianul. Tu duci rucsacul cu alimente, când o luăm pe jos.

Sadicule!

Corday sare la volan şi demarează. Starea mea de spirit se schimbă imediat. Am pus nasu în urmă şi am făcut primul pas. Nu se poate să nu scoatem noi ceva acătării din trebuşoara asta.

Ieşim din Santa Fé şi o apucăm către sud. Bălaiul picoteşte serios. Înseamnă că astă noapte a împins vagoane, a spart lemne sau a intrat în „fabrica” vreunei paraşute locale, ceea ce e aproape tot aia. Corday arată destul de odihnit, semn că s-a retras la timp din joc. Eu mi-am întins harta pe genunchi şi calculez distanţa până la ferma lui Dickson. Avem de alergat mai mult de o jumătate de zi. După aia, mai vedem noi ce ne scoate în calc donşoara Fortuna.

Munţii împăduriţi aleargă în jurul nostru. Din când în când, ne intersectăm cu câte un tir ce vine din sud. Nimic nu arată că suntem nişte spai plecaţi la vânătoare. E o atmosferă atât de paşnică, încât îmi vine să aţipesc. După vreo oră de goană, dăm de un baraj de poliţie. Oprim cuminţi şi aşteptăm lămuriri. Stigleţii yankei ne fac vânt imediat. Se vede că nu corespundem semnalmentelor celor căutaţi de ei.

Mai către unsprezece, lipoveanul se trezeşte din mahmureală. Se interesează unde am ajuns, apoi începe să-şi exerseze vocea dogită de pileală şi mahorcă:

Nea Nelu este furios şi-l vrea de-ndat pe Băsu jos:
Auzi măgaru ce-a scornit, Să controleze de-s smintit!

Acest teribil marinar Mă freacă zilnic c-un dosar, îl şi visez prin somnul greu, De parcă-i căpcăun sau zmeu.

Mă-mpinge zdravăn spre pripon, şoptindu-mi: Haraşo, Ion, Mai fă un pas către bulău, Că-n lanţuri este locu tău!

M-apucă spleenu când îl văd Pe căpitanu' Val Prăpăd.
Conduce ţara ca un zbir, Mă otrăveşte cu sictir

Pe mine. Marele Ion, Stăpân de turmă şi baron.

Care am conclus un straşnic şou (show – spectacol)
În care eu, ca un erou

M-am confruntat cu securişti Cumpliţi la moace, terorişti şi l-am înfrânt pe dictator, Urcând călare pe popor.

Pe plebe, lipa, îl corectez eu. Ilici Iliescu nu are noţiunea de popor.

Da' are noţiunea de pârnaie, rânjeşte Bălaiul. Îl trec sudori reci numai când primeşte citaţia de la procuror. El, care se credea mai presus de Dumnezeu, să fie anchetat ca un borfaş de rând? îi crapă fierea-n el de ciudă. Şi toate relele pornesc de la Băs piratu care nu vrea să respecte regulile impuse de mafia politico-economică.

Da şi corabia piratului Băsu a început să ia apă.

Dacă s-au pus cu tunurile pe ea toţi mafioţii? Eu zic că scapă şi şterge puntea cu oligarhii mafioţi.

Scapă şi mai ia un mandat, fac eu un pronostic. Corday încetineşte, apoi opreşte. Suntem în faţa unui motel pentru camionagii, printre mastodonţi de zeci de mii de tone. Coborâm şi intrăm în bojdeucă, să băgăm ceva la ramazan. Localu arată cam ca o cantină socialistă, cu mese la linie şi feţe de masă imprimate în pătrăţele colorate. Pe ei, însă, n-are cine să-i critice că-s comunişti şi retrograzi.

Luăm nişte scaune sub fund şi comandăm un breack-fast consistent. O ţaţă cam latifundiară ne aruncă farfuriile

de plastic în faţă şi mormăie un soi de poftă bună! ori stav-ar în gât! Nu punem la inimă atmosfea, ci băgăm în noi cu voioşie *ham and egs*. La urmă, gustăm câte o cană de cafea subţirică şi o afumăm cu nişte papiroase. Putem spune că am făcut pace cu tiranii din stomacuri până după amiază.

Ne întoarcem la machină şi demarăm către sud. După calculul meu, mai avem vreo trei sute de kilometri până la ferma lui Dickson. Mă întind comod şi deschid fereastra, să mă bată vântul de primăvară. Bălaiul reia poveştile din ţara lui Papură Vodă, să nu-şi iasă din mână:

Seara dulce se aşterne ca un murmur de caval, Băs piratu picoteşte în palatu-i de pe deal şi visează că vaporu-i mândru lunecă spre larg, Fluturând portocaliul pe-o fărâmă de catarg.

Dar politice orătănii căţărate pe-un butoi Vin spre el în fuga mare, ca să-l lase far un e… Însuşi Felix Motănelu, cu pumnalu între dinţi, Miorlăie ca o sirenă pe purcoiu de arginţi.

Strâmbu Geoană se strofoacă pe butoiu cel rotund şi livrează bazaconii de un tembelism profund. Cu canistra într-o mână, şade Dinu zis Ţiţei, Susţinut de o gaşcă largă de pungaşi şi de mişei.

Tăriceanu-abia se ţine de butoiu ruginit, Fluturând în mâna dreaptă un cuţit de jugănit. Ah! îşi spune Băsu-n barbă, am visat ca din voiaj, Să-mi procur o geacă nouă şi-o căsuţă cu etaj.

Da bandiţii fără scrupul mă-nconjoară-ncrâncenaţi, M-au lăsat fără Lenuţa, fără barcă şi piraţi.

Unde-s visele viteze de-ai urca în ţepi pe toţi, Când în juru-mi se îndeasă caracudă şi netoţi?

Bietu’ pirat! murmur cu cu compasiune în glas. Până şi pe Lenuţa?

A fost cea mai perversă lovitură, piciule, mă

lămureşte Bălaiul. L-au lăsat fără partenera de discuţii metafizice.

Să fi fost metafizice? mă îndoiesc eu, poate întemeiat.

Aşa se spune la cordeală mai recent, piciule. Da noi am rămas nişte ţărani neinstruiţi.

Şi-atâţia mafioţi împotriva unui pirat singuratic…

Dacă nu şi-a adunat un echipaj de piraţi fioroşi? Ia să fi avut pe lângă el nişte halitori de carne de om. Îl mai ataca cineva? Ai?

Greu de răspuns. Îndelungata încleştare între Băs piratu şi mafia oligarhică a slăbit ambele tabere. E suficient să crape mustăria într-un singur loc şi totul se duce de râpă. Care, însă, va cădea primul? Las această întrebare pentru minţi mai luminate şi mă concentrez pe hartă. În curând, vom întâlni podul peste Rio Grande. De acolo, către sud, vom merge pe un drum secundar, paralel cu râul. Încă vreo oră şi ne atingem obiectivul, calculez eu şi-l informez pe indian despre pod. Acesta dă din cap că a înţeles şi accelerează. Maşina vâjâie ca o săgeată pe autostrada aproape goală.

*

Ora trei şi câteva minute, după amiază. Către stânga drumului secundar, se întinde un drum bine asfaltat, străjuit de o barieră. O placă ne avertizează că e vorba de o proprietate privată, fapt pentru care vom fi târâţi în justiţie, dacă o încălcăm. Când suntem în misiune, noi n-avem niciun fel de texte cu doña Justiţia, aşa că îndepărtăm bariera şi intrăm pe teritoriul lui Dickson. Suntem înconjuraţi de pădure montană, pe ambele părţi, iar în stânga curge Rio Grande. Peisajul e încântător, da' noi n-am bătut atâta drum să căscăm gurile la frumuseţile naturii. Accelerăm pe drumul nou şi ţinem felinarele larg deschise, să nu fim surprinşi de nimic.

După vreun sfert de oră, dăm din nou de o barieră.

De data aceasta, completează un gard des, din sârmă ghimpată. Plăcuţa de avertizare ne anunţă că, dacă trecem bariera, vom îmbulina-o la 380 de volţi. Ţinem un scurt sfat de război şi decidem că trebuie s-o luăm per pedes. Ca urmare, ascundem maşina într-un boschet şi-o mascăm cu crengi abia înfrunzite. După aceasta, ne săltăm rucsacurile cu provizii în cârcă şi trecem pe sub barieră. N-am zărit încă suflare de om, da considerăm că e mai sănătos să mergem pe poteca paralelă cu drumul. E chiar pe creasta care desparte drumul de Rio Grande. Păşim voiniceşte, căci suntem odihniţi şi sătui de mers în maşină.

După vreo zece kilometri, auzim lătrat de câini. Verific direcţia din care bate vântul şi constat că e împotriva noastră. Deci, potăile nu ne-au simţit pe noi. Înseamnă că au alţi muşterii. Către stânga noastră, se înalţă un pisc, ca un fel de santinelă pe malul râului. Îl escaladăm şi, prin pădure, zărim pereţii unei clădiri, la vreo cinci kilometri, către vest. Îmi scot binoclul şi mă apuc de studiat terenul bucată cu bucată.

Dacă asta e fermă, eu sunt popă catolic, murmur eu, cu ochii la clădiri.

La vreo cinci kilometri de noi, pădurea a fost rărită zdravăn. O clădire în formă de U, cu trei etaje, îşi prezintă faţada. E aproape nouă şi construită în stil modern. Nici urmă de ocoale ori staule pentru animale. Numai un platou întins ca o farfurie, în faţa clădirii. Pe latura dinspre noi, stau, ca la paradă, două elicoptere şi câteva autoturisme de teren. Deşi e încă lumină din plin, nici urmă de om pe platou sau prin faţa clădirilor. E ceva ciudat cu Institutul ăsta, gândesc eu şi-i dau binoclul lui Corday.

Indianul studiază îndelung clădirea, apoi remarcă:

Parcă e o cazarmă. Nici măcar perimetrul de siguranţă nu-i lipseşte.

Dar niciun om?

Probabil, sunt ocupaţi cu treburile lor. Să mâncăm şi

mai vedem!

Ora şase şi jumătate. Am înghiţit conţinutul unor conserve şi suntem mulţumiţi din acest punct de vedere. Ne sâcâie însă faptul că stăm ca viţeii la poartă nouă, în faţa unei clădiri ce pare părăsită. Nici măcar câinii nu se mai aud. Nervişorii ne îndeamnă să plecăm în explorare, însă doña Raţiune ne ţine pe loc. N-are niciun rost să ne aruncăm cu capetele înainte, în gura lupului.

O sirenă sună prelung, o singură dată. Duc imediat binoclul la ochi, să văd ce efect a produs. Uşile clădirii de pe latura din fund se deschid larg şi mai multe persoane ies în grabă, ca la alarmă. Toate sunt ambalate în uniforme gălbui pătate cu maron şi au capetele descoperite.

Ăştia sunt recruţii, gândesc eu cu voce tare. Tinerii se adună grăbiţi într-o formaţie aproape militărească. Îi pot studia în linişte, căci stau ca statuile. Sunt băieţi şi fete, cam de aceeaşi vârstă, în jur de douăzeci de ani. Recunosc câteva figuri dintre cele văzute în fişele lui Dickson şi interesul meu creşte ca laptele dat în fiert. În sfârşit, voi afla ce face suspectul cu materialul uman.

În faţa grupului de tineri, vine un tip înalt şi slab. Le vorbeşte vreo cinci minute, dar nu aud nimic din cele spuse. Tinerii îl ascultă cu feţe impasibile. Ce n-aş da să am un microfon, să pot auzi spiciu! în fine, tipu' termină de vorbit şi tinerii pleacă în ordine către clădirea din stânga. Şi iar e pustiu pe platou. Avea dreptate indianul: clădirea pare a fi o cazarmă. La ce naiba i-ar trebui unui magnat ca John Dickson aşa ceva? Doar nu se joacă de-a rebelu care pregăteşte trupe de secesiune?

Ne apropiem? întreabă lipoveanul.

Încă nu. Mai mult ca sigur, construcţia asta e păzită cumva.

Înaintăm pâş, pâş, să nu ne simtă, pledează el.

Încă nu! mă opun eu. Aşteptăm să cadă întunericul.

Să-mi scot ochii prin mărăcini?

Preferi să ţi-i scoată ăia?

Tace. Ştie el că am intuiţii grozave. Dacă am spus că nu ne mişcăm, înseamnă că aşa trebuie. Eu îmi frec neuronii să găsesc răspuns la o întrebare sâcâitoare: Ce naiba face Dickson cu cei vreo două sute de tineri? Uniformele militare nu sunt completate de prezenţa armamentului, aşa că nici vorbă să-i facă războinici. Disciplina cu care se mişcă pledează însă pentru ceva similar. O singură soluţie să aflu răspuns la întrebare. Trebuie să pătrundem în Institut.

AICI E IADUL

Seara s-a lăsat peste pădure. O salbă eliptică de lumini înconjoară Institutul iar platoul este luminat ca ziua. De sus, de unde privim noi, clădirea pare să fie un complex hotelier ascuns în pădure. Ne-am săturat să-l admirăm de departe. Ca atare, ne-am făcut preparativele pentru pătrundere, luând în calcul cele mai nasoale posibilităţi. Ne-am dat cu spray împotriva câinilor, de mirosim a usturoi ca nişte cârnaţi. Bălaiul s-a mâzgălit un pic pe faţă, să nu-i mai strălucească. Ne-am legat bine rucsacurile de trupuri, să nu ne incomodeze la târât.

Gata? întreb eu.

Gata, confirmă amicii mei.

Coborâm piscul şi traversăm şoseaua. Pădurea din faţa noastră, mixtă, de conifere şi foioase, e afundată în întuneric. Mă plasez cap de şir, deoarece văd prin întuneric mai bine decât camarazii mei. Înaintăm aplecaţi, pe sub crengile copacilor, pe direcţia luminii. După vreun kilometru, întâlnim primul rând de lumini. Ne oprim şi studiem terenul.

La mai puţin de zece metri în faţa noastră, se întinde un gard des, din plasă cu ochiuri, înalt de cel puţin doi metri. Nici nu mai trebuie să scrie pe el că e electrificat.

Câteva păsărele moarte zac din loc în loc, prinse în ochiuri. Către stânga noastră, la mai puţin de o sută de metri, se zăreşte şoseaua. Aceasta este barată de o poartă din drugi de fier, cu ţepuşe în vârf. În stânga porţii, în faţa unei gherete de metal, stau la parole doi tipi. Ambii sunt echipaţi în uniforme kaki şi au arme automate pe umeri. Trebuşoara începe să se lămurească. Dacă Institutul nu e cazarmă, atunci seamănă foarte bine cu o puşcărie. Îmi amintesc şi discuţia dintre Werman şi Dickson, în care primul îl informa de o evadare.

În timp ce noi ne bunghim la sistemul de pază, dincolo de gard trece un tip cu un câine în lesă. E îmbrăcat în uniformă, la fel ca şi cei de la poartă şi duce un pistol mitralieră la umăr. Respiraţia mi se opreşte pe tot timpul cât trece pe lângă noi. Dacă javra ne miroase, s-a dus pe copcă toată acţiunea noastră. Potaia, însă, nu dă niciun semn că ne-ar fi simţit prezenţa. Avantaj noi şi chimicalele pentru acoperit mirosurile.

În dreapta şi stânga noastră, se înalţă stâlpi pe care luminează becuri puternice. Studiez modul în care lumina cade pe pământ şi aleg conul de umbră dintre doi stâlpi. Mă târăsc până la punctul ochit şi încep să sap cu grijă pe sub gard. Pământul e reavăn, aşa că fac rapid o gaură suficient de largă încât să treacă şi Bălaiul. Îi fac proba, strecurându-mă dincolo de gard, apoi îmi invit tovarăşii de aventură:

Unul câte unul! Atenţie să nu vă faceţi jumări!

Îl aştept să treacă de gardul electrificat, apoi traversăm fâşia pe care patrulează indivizii cu câini. Din câteva salturi, ajungem la marginea pădurii. În faţa noastră se întinde platoul luminat şi cele două elicoptere. Oricât îmi frec mintea, nu reuşesc să identific măcar un loc mai ferit, în care ne-am putea ascunde.

Urcăm într-un elicopter, propune Corday. Poate nu zboară noaptea.

Decât nimic, mai bine ceva, îl aprob eu şi pornesc târâş către primul aparat.

Ajuns în umbra elicopterului, îi încerc uşa. E deschisă. Sar înăuntru şi-l ajut pe lipovean să se caţere lângă mine. După aceasta, arunc o privire în jur, să mă acomodez cu situaţia. Suntem într-un elicopter militar, înzestrat cu două mitraliere. Pe podeaua din spate, zace o plasă confecţionată din sfoară groasă, pe care sunt prinse bile de metal. N-am habar la ce foloseşte. Îmi scot rucsacul, îl pun alături şi şoptesc:

Dacă nu facem zgomot, putem rămâne toată noaptea aici.

Îmi răspunde un gâlgâit. Lipoveanul a început să se întremeze cu trotil.

Voi mă păziţi iar eu sondez clădirile! le ordon eu. Să nu faceţi zgomot în timp ce sunt în transă!

OK! îmi răspunde indianul.

Trec în scaunul pilotului, să am în faţă clădirea în care au dispărut tinerii. Închid ochii şi-mi verific stocul de energie. Mă simt mai în formă decât de obicei. Se vede că aerul tare, de munte, mi-a priit. Lansez o pasă subţire, de cercetare, direct către peretele clădirii din faţă.

La prima încercare, vizualizez o cameră de vreo douăzeci de metri pătraţi. Conţine patru paturi de o persoană, pe care dorm patru fete. Uniformele militare le sunt aşezate frumos, la picioarele paturilor. În cameră mai e un dulap de tip şifonier şi o bibliotecă înţesată cu cărţi. Le parcurg fugitiv cotoarele şi constat că toate sunt de medicină. Nu prea se potrivesc cu cele văzute până acum, însă nu-i timpul să trag concluzii. Îmi retrag spaiul psihic şi mă odihnesc.

După vreo zece minute, trimit din nou o şuviţă psi către clădirea din faţă. De data aceasta, am vizat etajul. Descopăr un dormitor la fel cu cel de la parter, în care

dorm patru băieţi. M-am lămurit. Clădirea din faţa noastră adăposteşte dormitoarele clienţilor lui Dickson. Încă nu ştiu ce fac muşterii respectivi, dar am la dispoziţie o noapte întreagă. Îmi retrag spaiul psihic şi-mi informez camarazii, pe şoptite, despre cele descoperite. În continuare, trag o ţigară ascunsă în pumn şi gândesc la următoarea mutare.

Iau la rând clădirea din dreapta, îmi anunţ eu camarazii. Nu mă deranjaţi nici cu un sunet!

Din prima lansare a spaiului psihic, constat că încăperile din clădirea din dreapta sunt păzite ca la închisoare. Pe hol, circulă nişte gorilor în civil, cu pistoale la cingătoare. Pe dreapta şi stânga holului, sunt un soi de apartamente, cu vizete la uşile de intrare. Iar mă duce gândul la închisoare. Mă concentrez însă pe spaiul psihic introdus în clădire, în primul apartament, un bătrân cu părul alb stă, cu faţa în palme, în faţa unei mese pe care fumegă o ţigară, într-o scrumieră. Împing spaiul psihic mai departe, trecând de dependinţe.

Apartamentul următor e mobilat aproximativ la fel. Un bărbat între două vârste, numai în pijama, citeşte ceva dintr-o carte. Pe televizorul pornit, rulează un film western. Trec la următorul apartament şi tresar. Femeia creolă care plânge în genunchi îmi este cunoscută. Îmi aduc aminte chiar şi numele ei din fişă – Lucia Navaro. E căzută cu faţa către peretele prin care vizualizez eu şi hototeşte în toată legea. E un plâns de disperare, nu o glumiţă. Îmi vine o idee şi-mi retrag spaiul psihic.

Mă uit la ceas. Nouă şi treizeci şi şapte de minute. O oră la care poţi deranja oamenii. Nu mai stau pe gânduri. Formez numărul lui Munteanu din New York şi-l las să sune. Când îmi răspunde, îi şoptesc:

Nu pot vorbi tare. Mă auzi?

Da. Ce s-a întâmplat, Varain?

Ai început să verifici lista?

Început. Rezultatele sunt cam descurajatoare.

Prima de pe listă, Lucia Navaro, îţi spune ceva?

Probabil, e moartă. A dispărut de la domiciliu de vreo doi ani.

Atât am vrut să ştiu. Mulţumesc! îl închid şi-mi anunţ amicii:

Aici e un fel de închisoare pentru persoane răpite. Trebuie să aflăm ce fac cu ele.

Şi eu aş vrea să zac lat, într-o crâşmă mexicană, mârâie Bălaiul. Crezi că se poate?

Imposibilul există numai pentru ignoranţi şi laşi, îi amintesc eu.

Atunci, eu sunt ignorantu. Nu-mi trece prin scăfârlie cum am putea să ne mişcăm prin fortăreaţa asta luminată ca ziua.

Gândeşte, că de-aia ţi-a lăsat stătu mintea! îl îndemn eu. Indios, ai vreo idee?

Încă nu. Mai bine sondează tu, să vedem în ce cacao am intrat!

OK! accept eu. Voi tăceţi ca morţii!

Mă concentrez şi-mi trimit din nou spaiul psihic în clădirea din dreapta. După câteva minute de vizionare, nu mai am niciun dubiu. Persoanele care locuiesc în apartamente nu sunt libere. Pe fiecare etaj, păzesc câte doi gorilor, care se plimbă pe holurile din faţa apartamentelor. Pot şi privi în apartamente, prin vizetele de la uşi. Deci, avem de a face cu nişte ostatici supravegheaţi mai ceva ca la Securitate. Tinerii nu sunt însă păziţi, mă trage de atenţie îngeraşu veghetor. De ce? N-am răspuns la întrebare, aşa că-mi retrag spaiul psi şi mai aprind un cui de coşciug. Trag mahorcă cu sete în piept şi gândesc profund. O singură concluzie logică: numai ostaticii mi-ar putea spune ce se petrece în acest institut. Termin ţigara şi decid:

Trebuie să văd şi ce se ascunde în al treilea corp al clădirii! Nu va dura mult.

Timp avem, spune indianul. Până la apariţia Soarelui, sunt mai mult de şase ore.

Ne lămurim noi, îi îndemn eu să gândească pozitiv. Nu poate fi mai al dracului decât în alte părţi.

Îmi iau o poziţie comodă şi lansez spiritul în cercetare. Clădirea mă întâmpină goală şi mută. Trec prin pereţi, de la o cameră la alta şi mă minunez. Toate încăperile sunt înzestrate cu aparate moderne, fapt ce ar justifica denumirea de institut. Verific atent toate cele trei niveluri, apoi mă retrag obosit. Deschid ochii şi-mi anunţ camarazii:

Clădirea din fund conţine laboratoare. E goală şi nepăzită. Ne-am putea ascunde în ea.

Dar e departe şi-n plină lumină, obiectează indianul.

Găsim o soluţie.

Niciun comentariu. Amândoi amicii se bazează pe mine pentru a rezolva problema. În alte ocazii, n-aş fi ezitat să fac un salt prin spaţiu. Acum, însă, am reticenţă la acest procedeu. La ultimele salturi, mi-a fost cumplit de rău. Organismul meu îmbătrâneşte şi se uzează. N-are rost să-l forţez dincolo de limita sa de rezistenţă. Măsor din ochi distanţa până la clădirea care ne interesează. Nu e chiar mare. Vreo două sute de metri ne despart de clădirea cu laboratoare. I-am putea face în jumătate de minut.

Dau un regat pentru un minut de întuneric deplin, cuget eu cu voce tare.

Vrei să ajungem în laboratoare, ghiceşte Corday.

Sigur. Numai ele ne pot lămuri cu ce se ocupă ăştia. Ne-am putea şi ascunde în ele, pe timpul zilei.

Doar nu vrei să rămânem mai mult timp?

Rămânem până ce clarificăm complet problema! spun eu apăsat. Am străbătut jumătate de Lume să-l prindem pe

Dickson cu ceva ilegal.

Puşcăria asta e destul de ilegală, mârâie Bălaiul.

Dar nu ştim ce se întâmplă în ea, îi replic eu. Ostaticii şi tinerii participă la un program de studiu sau de experienţe.

Atunci, să fie întunericl Spartem becurile…

Şi declanşăm o alarmă generală, mă împotrivesc eu. Trebuie să stingem lumina în alt mod.

— Tu, cu mijloacele tale vrăjitoreşti…

O să mă cam pârlesc, calculez eu, dar nu văd altă soluţie.

Ne pregătim de uşcheală?

Direct la uşa din centru, le arăt eu intrarea în două cana te lărgi.

M-am aşezat bine în scaunul pilotului şi-mi planific mişcările. Trebuie să ciupesc fulgerător cablul de înaltă tensiune, cu o şuviţă psihică. Voi simţi un şoc, în cel mai bun caz. Despre cazul nasol nici nu vreau să gândesc. Dacă mă electrocutez eu, camarazii mei vor rămâne la cheremul stăpânilor din acest loc. Precis, le-ar da stingerea, să nu dezvăluie nimănui bisnisurile lor.

Dacă aş spune că mă simt confortabil, aş minţi ca un jurnalist politic. Am mai stins eu lumini cu puterea psihicului, dar nu de dimensiunile astea. Urmăresc cu privirea cablul de alimentare a luminilor de pe stâlpi şi ezit unde să lovesc. În fine, mă decid pentru un nod nu prea departe de locul în care stăm şi-mi anunţ amicii:

Gata de fugă!

Închid ochii, răsuflu adânc şi-i deschid din nou. Privesc ţintă la cablul gros cât un deget şi slobod fulgerul psihic din frunte. O pârâitură groaznică şi un snop de scântei urmează loviturii mele. Lumina pâlpâie o fracţiune de secundă, apoi se stinge.

Sar din elicopter şi ţâşnesc pe direcţia uşii din

clădirea laboratoarelor. În tot campusul se aud strigăte şi o sirenă urlă în valuri. Se vede că sunt pregătiţi şi pentru astfel de întâmplări. Eu ajung la uşă şi încerc să intru. E închisă. Încep s-o descânt, cu puterea minţii, în timp ce camarazii gâfâie în spatele meu. Broscuţa cedează în faţa argumentelor mele şi ne strecurăm înăuntru. Mişcare la fix, căci un alt rând de lumini s-au aprins şi incinta e luminată din nou. Pizmaşii au un generator de mare putere.

Rămânem în spatele uşii, să studiem mişcările inamicilor. Câteva grupe înarmate au apărut ca din pământ. Stau pe platou şi ascultă ordine. Echipe de luptători şi servanţi au ocupat poziţii lângă elicoptere şi maşinile de teren. Nişte câini urlă prelung, ca lupii. Se vede că pizmaşii cred că a avut loc o nouă evadare. Din punctul nostru de vedere, ar fi minunat ca vreun ostatic să se cărăbănească. Ne-ar acoperi la perfecţie acţiunea noastră. Geamurile de la dormitoarele tinerilor sunt deschise şi mai multe capete ciufulite se întind afară. În blocul în care sunt ţinuţi ostaticii mai în vârstă, e linişte deplină. Se vede că aceştia sunt mai precauţi ori au năvălit goriloii peste ei.

Hai să vedem în ce am intrat! îndemn eu camarazii. Profităm de lumina de afară şi nu aprindem nicio lanternă.

Pornim pe holul de la parter, către dreapta. Pe ambele părţi sunt uşi de lemn alb, aproape noi. Niciuna nu e închisă. Intrăm în prima cameră. E mare cam cât o sală de clasă pentru liceu. Pe pereţi, atârnă planşe anatomice şi un schelet stă lângă catedră. Asta îmi aminteşte de manualele de medicină văzute în dormitorul tinerelor. E clar că aici se predă această ştiinţă.

În următoarea clasă, găsim un imens creier uman şi monitoare de calculator pe fiecare masă. Pornim unul şi constatăm că studenţii învaţă inervaţia creierului. Trecem în altă clasă şi găsim materiale pentru studierea ochilor şi

iluziilor optice. Toate arată foarte paşnic, încât nu-mi pot explica secretomania cu care s-a înconjurat Dickson.

În continuare, găsim un laborator de învăţare a hipnozei. E bine dotat ştiinţific, încât dezbracă fenomenul studiat de orice urmă de magie. Deja, treaba începe să ne intereseze, în nicio facultate de medicină obişnuită, nu se predă hipnoza. Studenţii lui Dickson sunt pregătiţi pentru ceva special. Calculez mental cam câţi cursanţi pot fi pregătiţi într-o astfel de sală. Rezultă că tinerii sunt instruiţi în grupe mici, de câte zece persoane, în fiecare laborator. Probabil, încep cu medicina simplă şi continuă, treptat, către psihologia de vârf.

Următoarele laboratoare îmi confirmă presupunerea. Găsim locuri în care se experimentează telepatia, telekinezia, pyrokinezia, precogniţia şi alte fenomene paranormale. E clar că Dickson şi-a pus pe picioare o fabrică de paranormali. Legislaţia americană, însă, e deosebit de permisivă când e vorba de iniţiative private. Nu ştiu dacă Dickson poate fi priponit pentru acest institut. Dacă tinerii n-au fost răpiţi, nimeni nu-i poate reproşa nimic. Poate să-i echipeze şi-n costume negre, de terorişti.

Facem cale întoarsă, către locul de pornire. Zarva de afară nu s-a liniştit deloc. Elicopterele s-au ridicat, cu proiectoarele aprinse şi mătură pădurea din spate. Autoturismele de teren au plecat pe drumul pe care am venit noi. Pe platou, au rămas câteva patrule înarmate. Totul vădeşte o ordine militară. Probabil, Dickson a recrutat mercenari din rândul foştilor combatanţi americani demobilizaţi.

O fortăreaţă în munţi, deservită de profesionişti, comentează Corday. Nu e numai pentru învăţat medicină şi psihologie.

— Institutul produce paranormali, observ eu. Probabil, scopul în care îi fabrică este ilegal.

Let's gol mă îndeamnă indianul.

A început să urce pe scări, către etajul superior. Îl urmăm, curioşi ce am mai putea întâlni. Ca şi la parter, putem studia numai laboratoarele luminate, dinspre platou. Pentru început, găsim cinci laboratoare de limbi străine. Tipii învaţă germana, franceza, rusa, arabă şi chineza. Frumos din partea lor că se culturalizează. Trecem repede de aceste laboratoare şi ne oprim într-o cameră mai mare, dotată cu tot ce înseamnă mijloc de legătură dintr-o agenţie de ştiri. Studenţii sunt acomodaţi cu meseria de jurnalist, începând de la bază. Pe mese, sunt notiţe rămase de la ei. Se vede că au exersat compunerea unor ştiri, după informaţii date.

Urmează două laboratoare de radio şi televiziune. Probabil, studenţii fac practică în formularea şi transmiterea ştirilor, în ele. Toate camerele, până la capătul holului, cuprind numai echipamente de telecomunicaţii. E clar că tinerii sunt pregătiţi să devină şi jurnalişti. La întoarcere, deschid ca din întâmplare uşa unei camere de pe partea opusă a holului. Deşi e întuneric, mă trag rapid înapoi. Am impresia că mai multe persoane, bărbaţi şi femei, mă privesc. Îmi dau seama că e vorba de manechine şi reintru în cameră. M-am prins la ce foloseşte: învaţă tinerii să se îmbrace elegant. Sală de bune maniere, care vasăzică. Dickson ar putea susţine că institutul lui e unul de binefacere şi nu prea ar putea fi contrazis.

La etajul superior, găsim o cantină pentru vreo trei sute de persoane şi un amfiteatru, cam tot cu atâtea locuri. Nimic suspect, amicii mei. Îmi vine să mă autocritic ca dulăul Pluto din desene animate. Şi ce vise belicoase aveam când am pornit încoace!

Coborâm dezumflaţi către parter. Prin minte îmi fulgeră imaginea Luciei Navaro. Femeia aia nu plângea de flori de măr. Institutul ăsta trebuie să aibă un secret care

ne scapă nouă. Ajungem la parter şi privim afară. Pizmaşii încă se vânzolesc. Pe timpul vizitării laboratoarelor, am avut impresia că am auzit şi focuri de armă.

Subsolul, îmi arată Corday o uşă largă, vopsită în alb. Ne-am putea ascunde în el.

Îmi fac un calcul rapid. Am putea rămâne ascunşi în subsol câteva zile, până ce ne lămurim ce se petrece cu adevărat în Institut. Avem şi câteva „ploşniţe" pe care le-am putea planta în anumite locuri, să surprindem discuţii. Ca atare, îl îndemn:

Avanti!

Deschidem uşa şi începem să coborâm scările. Din faţă, vine o lumină slabă. Probabil, cineva a uitat un bec aprins. Scările sunt destul de îngrijite şi nu se simte miros de igrasie, ca la alte subsoluri. După ce coborâm vreo zece trepte, ajungem în faţa unei arcade. Lumina vine din interiorul sălii şi este destul de puternică. Pătrundem şi rămânem pe loc, căscând gura în jur.

Subsolul e format dintr-o singură încăpere, cu stâlpi de susţinere ici şi colo. E pavat cu marmură albă şi cu pereţii vopsiţi în alb strălucitor. Pe peretele din fund, din care izvorăşte lumina, e pictat un imens ochi negru, încadrat într-un triunghi. Sub el, scrie, în limba engleză, *Yehova is my God*. Chestia nu se potriveşte deloc cu ceea ce am văzut noi până acum. Pare un sanctuar ori loc de rugăciune.

Niciun loc mai dosnic, constată indianul. Clădirea asta a fost făcută fără ascunzători.

Poate mai jos? îi arăt eu scările de coborâre. Pornim pe ele, unul după altul, căci sunt ceva mai înguste. După cincisprezece trepte, o nouă uşă boltită se deschide în faţa noastră. De data asta, e întuneric deplin. Aprindem lanternele şi intrăm. Sala, tot dintr-o bucată, e mai puţin finisată. Din câte vedem, foloseşte la antrenament de tir. E un poligon cu ţinte mişcătoare, din care unele sunt

ciuruite. În faţa noastră, e standul de la care se trage şi câteva cabine metalice, cu uşi întredeschise. Înaintăm şi le studiem. În cabinele mici, de cel mult doi pe doi metri, găsim nişte combinezoane şi nişte căşti. E un loc în care ne-am putea ascunde deocamdată. Poate că pizmaşii nu folosesc poligonul chiar în fiecare zi.

Mai e un nivel, piciule, mă anunţă Bălaiul. Simţi cum tremură podeaua?

Într-adevăr, planşeul de sub noi vibrează abia sesizabil şi un uşor zumzăit se aude. Ne întoarcem la scări şi le verificăm. O uşiţă blindată ne barează accesul către nivelul inferior. Mă chinui câteva minute şi deschid. Zgomotul e din ce în ce mai puternic. Am ajuns în camera generatoarelor de rezervă. Educaţia de spai mă îndeamnă s-o controlez. Aprind lanterna şi-o iau înainte, După primii paşi, un urlet neomenesc mă opreşte. Corday îşi scoate pumnalul, singura armă cu care am trecut frontiera yankeilor. Urletul se repetă. Nu are în el nimic alarmant şi nu comunică nimic. Înseamnă că nu e al paznicului generatoarelor.

Iar se aude urletul. După câţiva paşi, întâlnim o celulă asemănătoare celor din puşcăriile americane. Adică, trei pereţi străjuiţi de un rând de gratii groase. Dincolo de gratii, pe două paturi, două fiinţe umane ne privesc cu ochi îngroziţi. Cel care urlă e un bărbat de vreo cincizeci şi ceva de ani, cu părul lung, cenuşiu, nespălat de multă vreme. Al doilea e un tip ceva mai tânăr, tuns scurt şi îmbrăcat în blugi. Mâna dreaptă îi atârnă legată de gât cu o faşă. Ne aruncă nişte priviri pline de ură, însă tace. Chiar şi bătrânul a încetat să urle. Şi-a strâns zdrenţele pe lângă trup şi ne priveşte hoţeşte, pe sub sprâncene.

Acesta e bulăul lor, îi cade fisa lipoveanului. Avem cu cine discuta.

Bărbatul mai tânăr ne priveşte la fel de duşmănos. Corday se orientează şi-i comunică în cel mai curat dialect

yankeu:

Suntem agenţi federali. Am pătruns pe ascuns, să vedem ce se întâmplă aici.

Bătrânul nu-şi schimbă poziţia. Tânărul se ridică în picioare şi vine până lângă gratii. Ne studiază atent figurile şi echipamentul, apoi întreabă:

Voi aţi stins lumina?

Noi, confirmă Corday. A trebuit să pătrundem nevăzuţi.

Sunteţi curajoşi, dar cum probaţi că sunteţi federali?

Nu trebuie să probăm nimic, îi răspunde Corday rece. Rămânem câteva zile, studiem terenul şi ne lămurim cu ce se întâmplă aici. Nu crezi că e ceva necurat la mijloc?

Este, şopteşte tânărul. Vorbiţi mai încet, căci bătrânul e ţăcănit! Zace închis în întuneric de vreo trei ani.

Şi tu ai vrut să evadezi în urmă cu câteva zile, îmi vine mie ideea deşteaptă la îndemână.

Privirile tânărului devin suspicioase.

De unde ştii? şopteşte el şi se trage înapoi.

Am prins o discuţie telefonică în care un tip, Werman, îl informa pe suspectul nostru că au evadat doi indivizi, îi spun eu cinstit. Am pornit pe urmele telefonului şi am ajuns tocmai aici.

M-ar crede şi nu prea. Îi ordon lipoveanului să scoată o sticlă de pileală şi tragem fiecare câte un gât. Îi dăm şi lui. Nu ne refuză. Se vede că avea nevoie de ceva tărie, căci înjur e cam frig.

Şi ce vreţi să faceţi? întreabă tânărul încă nesigur de identităţile noastre.

Să ne lămurim dacă aici e cazarmă, închisoare ori fabrică de paranormali, îi spune Corday.

Aici e iadul, domnilor.

Noi suntem liber cugetători, îl lămuresc eu. Poţi fi

mai explicit, domnule…?

Frank Shefield, se prezintă individul.

Noi ne prezentăm numele conspirative şi mai tragem câte un gât de spirtos, pentru buna cunoaştere. Bătrânul a ridicat capul şi ascultă atent.

Deci, iadul nu există, îi amintesc eu lui Shefield. Ce naiba e aici?

Aici e replica unei şcoli de agenţi paranormali din Rusia. Proprietarul, John Dickson, are ambiţia să-i depăşească pe ruşi în perversitate şi cruzime.

Îl ştim pe tipu' ăsta, spune Corday. E plin de gologani şi de relaţii în lumea înaltă. Nu-l putem priponi decât cu ceva greu.

Morţii, şopteşte Shefield. Din fiecare serie, moare cam o treime. Sunt îngropaţi în spatele acestei clădiri, direct în beton.

Îmi place ce aud, intervin eu. Crezi că avem destul timp să discutăm pe îndelete?

Depinde cât e ceasul. Aici, nu mai ştim dacă e zi sau noapte, nici în ce zi suntem. Eu încă n-am bolunzit, dar întunericul continuu depresează.

E ora două şi patruzeci noaptea, din ziua de 23 aprilie 2007, îl informez eu.

Pe la vreo opt, ne aduc hrana şi ne iau tinetele, spune Shefield. Avem timp să discutăm.

OK! Mănânci ceva?

Aş bea cafea şi aş fuma. N-am pus ţigară în gură de patru zile.

Îl servesc cu ţigară iar indianul îi umple o cană de cafea din termos. Tipul a devenit mai încrezător, văzându-ne că suntem echipaţi de explorare. Îmi scot rucsacul, mă aşez pe el, lângă gratii şi-mi aprind o ţigară. Amicii mei mă imită şi iată-ne pe toţi, ca la un sfat de piei roşii, trăgând din pipele păcii.

Frank, îi spun eu, suntem mai nevinovaţi ca nişte ţânci. Trebuie să ne povesteşti tot, să înţelegem.

Mai bine puneţi întrebări, sugerează prizonierul. Câştigăm timp.

OK! Ce făceai tu aici?

Predam medicina. Sunt specialist în sistemul nervos periferic.

Şi te-au răpit?

Nu, m-au angajat, în urmă cu doi ani. Contractul era deosebit de tentant. Jumătate de milion pe an, plus masă şi casă. Am semnat fără să şovăi.

Ţi-au spus de la început în ce condiţii vei lucra?

Nu. Mi-au promis concedii la şase luni, să-mi văd familia. O parte din salariu urma să fie virat soţiei, în fiecare lună. Singura condiţie era păstrarea secretului.

Deci, soţia ştie ceva.

Nu prea multe. Mi s-a spus că voi lucra în Bahamas. Atâta ştia şi ea.

Şi-au trecut doi ani…

Au trecut, recunoaşte Frank. M-am hârâit cu ei, însă m-au ameninţat cu lichidarea întregii familii. Trebuia să mai stau un an, apoi încă un an…

Înţeleg.

N-am mai răbdat şi-am şters-o împreună cu William, un fizician mai tânăr. Ne-au prins la gardul electrificat. Bill a rămas acolo, agăţat de gard.

Deci, în blocul dinspre est, locuiesc profesori?

Exact. Program de puşcărie. Predăm la ore, apoi ne retragem în apartamente. Urmărim televizorul, jucăm şah sau alte jocuri de societate. Duminica, avem o raţie de whisky şi dreptul de a ne plimba prin pădure, până la zona marcată. Femeile sunt împărţite între profesori, funcţie de succes. Şi ele sunt terminate.

Lucia Navaro îţi spune ceva?

Frank tresare şi mă priveşte curios. Îi explic:

E paranormală din CIA. A dispărut de la domiciliu de vreo doi ani.

E aici. Am fost… să zicem, apropiaţi.

Şi n-a vrut să fugă?

Nici n-am invitat-o. N-ar fi rezistat la un marş atât de greu.

Înseamnă că ştiţi pe unde suntem?

Am văzut o hartă în biroul lui Werman. Suntem în New Mexico, pe Rio Grande.

Corect. Cine-i Werman?

Un paranormal din Rusia. Nu ştiu cum l-a cumpărat Dickson.

Înseamnă că lucrează de bunăvoie?

De plăcere. E un sadic. N-are pe nimeni, la cei şaptezeci şi ceva de ani ai săi. Institutul e viaţa lui.

Şi gărzile?

Nu ştiu de unde le-au recrutat, căci nu discută cu noi. Locuiesc în subsolul clădirii cu profesori.

Aha! Şi studenţii?

Nu avem voie să discutăm intimităţi cu ei. Presupun că au fost recrutaţi de bunăvoie. Rabdă patru ani, apoi pleacă în Lume, în poziţii privilegiate.

De asta nu sunt păziţi?

Nu sunt păziţi pentru că sunt hipnotizaţi să nu părăsească Institutul.

Sunt robotizaţi?

Până în profunzime, domnule. Au fost hipnotizaţi să creadă că supravieţuitorii cursului sunt aleşii lui Yehova să stăpânească Lumea. Pentru întărirea hipnozei, li se predau cursuri de arta conducerii politice şi economice. Fiecare tânăr cursant vrea să devină mogul într-un domeniu şi e gata să ucidă pentru aceasta.

Înseamnă că se supun orbeşte.

Dickson este pentru ei Dumnezeu, mamă şi tată. Nu-i interesează altcineva. N-au sentimente normale, de dragoste, milă sau compasiune.

Nişte bestii?

Cam aşa ceva. Werman e mulţumit de gradul lor de dezumanizare. Spune că, după absolvire, nu vor ezita să facă sacrificiile necesare, în orice domeniu ar lucra.

Patru ani de sacrificii…

La terminarea cursurilor, vor primi diplome de la facultăţi prestigioase din SUA şi Canada. Asta le dă şi mai multă siguranţă.

Şi când moare câte unul?

Întorc capul, să nu vadă. Au fost educaţi să nu-i intereseze perdanţii.

Şi cum mor?

Accidente de curs. Mai ales, la instructajul paranormal. Le crapă nervii sau inima. Ologii sunt lichidaţi fără menajamente.

De cine?

De profesori sau gărzi.

Înseamnă că unii profesori colaborează benevol?

Cei aduşi de Dickson se bucură de mai multe drepturi. Pleacă în concediu prin rotaţie, primesc raţii de băutură şi ţigări…

Sunt mulţi?

Vreo treizeci. Restul, noi, negrişorii, suntem încă pe atât.

Impresionant! Un profesor la patru cursanţi. În nicio facultate din Lume nu mai găseşti aşa ceva.

V-am spus că Dickson vrea să-i întreacă pe ruşi. Werman spune că tinerii din anul trei de studiu sunt mai buni decât ce-a avut el în Rusia.

Anul trei? înseamnă că, în această vară, vor fi recrutaţi noi tineri pentru anul întâi?

Exact! îi culeg din cele mai disperate medii sociale, după criterii stabilite de Werman. Îi hipnotizează şi le dau speranţe.

Îmi frec gânditor barba nerasă. Încep să înţeleg tactica adoptată de „apostolii sfârşitului”. Îşi crează din timp agenţi paranormali capabili să penetreze în medii înalte. În câţiva ani, pot ocupa importante structuri statale sau din domeniul liberei iniţiative. Nu se mai pune problema câştigării loialităţii lor, deoarece toţi sunt subordonaţi necondiţionat lui Dickson. Acest magnat a început să-şi creeze o lume numai a lui.

ŞAH MAT, WERMAN!

Frank Shefield tremură uşor, de frig. Îl îndemn pe lipovean să-i mai dea o gură de tărie, apoi privesc la bătrânul smintit. A adormit într-o rână. Nu e niciun pericol pentru noi. Îl întreb pe prizonier:

De ce nu l-au ucis pe bătrân?

E material de studiu pentru paranormali. Are viziuni ciudate.

Aha! Şi pe tine?

De mine au nevoie, la cursuri. Speră să mă înmoaie, după câteva zile de carceră.

Ne-ai putea fi de folos.

Începusem să gândesc la asta, îmi dovedeşte el că nu e deloc prost. Mă tem însă de confruntarea finală.

Adică?

Când federalii vor intra aici, toţi fanatizaţii vor lupta cu ghearele şi cu dinţii. Va fi un carnagiu.

Poate găsim o soluţie inteligentă.

Ar trebui să chemaţi multe ajutoare.

Suntem destui, Frank. Săptămâna viitoare, vei ajunge acasă, la soţie şi copil.

Ştiu eu dacă soţia a aşteptat atât?

Înţeleg că are o problemă sentimentală. Cu atât mai bine. Ne va ajuta fără şovăire. Scot blocnotesul şi schiţez clădirea laboratoarelor, aşa cum am văzut-o noi pe întuneric. 1 – 1 întind şi-i cer să-mi precizeze bârlogul lui Werman. Yankeul ia notesul şi-l studiază rapid.

Aţi văzut numai jumătatea din dreapta scărilor, spune el. Uite, mai există o aripă, aici!

Desenează şi aripa lipsă, apoi marchează un loc de la etajul întâi:

Aici locuieşte şi lucrează Werman. Are un apartament imens, împreună cu o doctoriţă care îi urmăreşte inima. E cardiac, înţelegeţi?

Întâlnirea cu noi o să-i dea şi dureri de cap, îl asigură Bălaiul.

Să fiţi atenţi, că e bine înarmat! Se teme şi de angajaţi.

Vom fi cât se poate de atenţi, Frank. Acum, ar trebui să ne spui unde să ne ascundem de cei care vă aduc mâncarea.

În spatele generatoarelor, arată el cu degetul în întuneric. Nimeni nu controlează această sală.

N-are nici mecanic?

Generatoarele sunt pornite automat, din centrala de supraveghere a Institutului. Numai o defecţiune ar aduce aici pe cineva.

OK, Frank. Noi vom întârzia câteva zile, să mirosim terenul.

Să mă prefac pocăit, să ajung din nou între profesori?

E o idee bună, dar să nu miroase ceva Werman.

Îl cer o discuţie deschisă, de la bărbat la bărbat. Îi spun că mi-a fost dor de familie şi-l somez să-mi arate măcar o fotografie de-a copilului.

Pare plauzibil. Încerci azi?

Încerc.

Bătrânul n-o să trădeze?

El deliriază multe, despre extratereştrii care îl vor salva. Numai câţiva cursanţi îl ascultă şi-i pun întrebări.

Să nu spună nimic de noi!

Domnule, mi-e greu să cred că cineva a ajuns până aici. Sistemul de securitate e perfect. Cum să-l creadă?

Dacă ar fi să ne confruntăm paranormal, cine ar fi cel mai periculos adversar?

Frank Shefield stă pe gânduri câteva clipe, apoi răspunde:

Lucia Navaro se ocupă de pregătirea paranormalilor de atac psihic. Din câte am aflat de la ea, un cursant de anul trei, Mark, poate doborî un om cu o simplă privire. E cea mai spectaculoasă realizare a ei şi mândria lui Werman. Mark a fost prezentat şi lui Dickson, pe timpul unei vizite.

Profesorii?

Numai Lucia Navaro e pregătită paranormal pentru atacuri psihice. A fost recrutată de CIA încă din facultate.

Şi e atât de grozavă?

Îţi poate crea un disconfort psihic teribil. Dacă te priveşte ţintă câteva minute, nu mai ştii cum te cheamă.

Dar este prizonieră…

Pentru că nu a ajuns la o înţelegere cu ei. Ştiţi, ea a fost răpită. Mult timp nici n-a vrut să lucreze.

Ce a convins-o să cedeze?

Poate că şi eu am contribuit. Am fost foarte apropiaţi.

Înţeleg. Apartamentul lui Werman este gardat de paranormali?

Numai doctoriţa e bioenergoterapeută. Cei doi body-garzi din hol sunt simpli killeri.

Mi s-a părut că gorilele au pregătire militară.

Chiar au. Dickson a recrutat foşti combatanţi din Golf. Unii sunt de o cruzime bestială. L-am văzut pe unul cum a ucis un cursant cu mâinile goale. I-a rupt gâtul, cu o simplă mişcare.

Deci, forţele cu care ne vom confrunta sunt foarte periculoase?

V-am spus să chemaţi trupe speciale. Ăştia ucid cu privirea, cu mâinile goale, cu armele… Mi-e şi frică să trăiesc aici.

De aia ai spus că am ajuns în iad?

Dacă nimeni nu e sigur de viaţa lui măcar o zi?

Mie mi s-a părut că au un program foarte paşnic.

Aparenţă înşelătoare, domnule Varain. Nu e săptămână fără măcar un mort. Şi când vezi cum îl aruncă ca pe un câine, într-o groapă betonată…

Frank tremură deja. Eu îl liniştesc cu vorbe menite să i se imprime pe creier:

Coşmarul s-a terminat, Frank. Eşti din nou un om liber şi sigur de viaţa ta.

Indianul îi întinde un sandviş şi încă o cană de cafea. Prizonierul mănâncă şi lacrimile-i curg pe faţă. Probabil, n-a reuşit să ne sugrăvească nici a zecea parte din grozăviile care se petrec aici. Îl lăsăm să se liniştească şi ne tragem mai la o parte, să ne sfătuim între noi.

Nu vom reuşi să spargem viesparul numai în trei, pun eu problema deschis. Oricât de norocoşi şi viteji am fi, tot vom fi ucişi.

Piciule, spune-mi că n-am auzit bine! mă îndeamnă lipoveanul.

Ai auzit bine, îi replic eu mohorât. Nu putem acţiona singuri împotriva a trei sute de paranormali şi killeri.

Chemăm extratereştrii!

Pentru fleacul ăsta? Nu e problema lor.

Aş putea apela la CIA, şopteşte Corday. Cred că i-ar

interesa.

Eşti sigur că nu ne vor înşfăca pe noi?

— Nu. Prieteniile dintre agenţii CIA sunt relative. Am putea încerca, însă.

Numai în caz de maximă disperare, pun eu condiţia. Aţi auzit tot. Cum credeţi că trebuie să acţionăm?

Alertăm FBI-ul, sub pretextul unei organizaţii teroriste, propune lipoveanul. În timp ce federalii se bat cu gorilele, noi pătrundem în bârlogul şefului şi punem gabja pe probele care ne interesează. Pe cele care privesc Uniunea Europeană.

E o chestie mai complicată, rostesc eu gânditor. Werman ar putea distruge probele, în timpul asaltului federalilor.

Nici nu ştim dacă federalii vor reacţiona pozitiv, obiectează indianul. Dickson e o persoană respectată.

N-avem voie să plângem de mila noastră? întreabă lipoveanul.

Încă nu, îi răspund eu. Numai după ce vom fi la înghesuială, fără posibilităţi de scăpare.

Încerc cu CIA, dar nu dezvălui nimic, se decide Corday.

Îşi scoate celularul şi formează un număr. Urmează un şir de parole de recunoaştere mai ceva ca-n filmele de spionaj. Interlocutorul răspunde la numele conspirativ Falcon şi pare reticent. Corday îi explică liniştit că are o grupare teroristă coaptă, pe teritoriul Statelor. Falcon vrea detalii, însă indianul îi cere garanţii pentru el şi doi amici. Noi suntem amicii cu pricina. Falcon îi spune pe şleau că garanţiile nu depind de el şi-l invită să verse tot din guşă. Indianul îi repetă cererea de garanţii şi-i dă termen de gândire douăzeci şi patru de ore. Închide măcănitoarea şi concluzionează:

Serviciile secrete americane s-au birocratizat ceva de

speriat. Mă şi mir că mai dau din coadă.

Rămânem pe loc şi mirosim terenul, propun eu. Nu se poate să nu găsim nicio fisură în sistemul lor de pază.

Valabil! aprobă lipoveanul. Tragem un pui de soi, să ne limpezim la minte.

Ne ascundem după generatoare şi dormim cu schimbul, ordon eu. Să-l anunţăm pe Frank.

Îl spunem prizonierului că vom rămâne ascunşi încă o zi, apoi verificăm bine podeaua cu lanterna. Strângem toate chiştoacele de ţigări şi suflăm cenuşa. Pizmaşii nici nu trebuie să viseze c-am trecut pe la celula cu prizonieri.

Depăşim generatoarele şi găsim un loc larg, destul de uscat, pentru odihnă. E drept că e cam zgomot, semn că pizmaşii n-au reparat încă firul secţionat de mine. Noi suntem învăţaţi însă să dormim în orice condiţii. Ca atare, ne împărţim schimburile de veghe şi decretăm stingerea. Indianul rămâne de veghe şi eu cu Bălaiul ne întindem, cu capetele pe rucsacuri. Mă autosugestionez puternic şi mă afund într-un somn greu. Trebuie să-mi refac forţele pentru confruntările ulterioare.

Pe la şase, Corday mă trezeşte pentru schimbul de veghe. Îl las să adoarmă, apoi încep să sondez încet tavanul.

Prima surpriză: în amfiteatru de deasupra, un tânăr brunet meditează în poziţia lotus. Priveşte ţintă la ochiul negru de pe perete şi-şi mişcă buzele lent, de parcă ar rosti mantre. Frank nu ne-a spus nimic despre astfel de practici matinale, notez eu în minte şi-mi strecor spaiul psihic mai sus. Descopăr o sală de arte marţiale, înzestrată cu tot ce cunoaşte lupta modernă. Nu mă interesează.

Răsuflu adânc şi împing şuviţa psihică prin tavanul următor. De la prima vizualizare, simt că am pus şaua pe cal. Am ajuns cu „ochiul psihic” în apartamentul lui Werman. Îl pot studia în linişte. E un bătrânel uscat, cu

faţa smochinită şi ochi mici. Aproape că-i scrie răutatea pe moacă. Momentan, bea ceai, în compania unei dame îmbrăcate în alb. Trebuie să fie doctoriţa, gândesc eu şi-o studiez atent. Să tot aibă vreo patruzeci de ani, dar arată mai bătrână. Faţa îi este aspră, ca de bărbat şi poartă părul strâns într-un coc foarte sever. Momentan, îi vorbeşte lui Werman despre nişte vise. Un plan deştept începe să încolţească în capul meu. Îmi retrag spaiul psihic şi mă relaxez. Restul schimbului de veghe, rumeg ideea care mi-a venit. Ar putea da roade, chiar şi în lipsa unui suport serios de afară.

Pe la opt şi ceva, văd lumină în direcţia intrării. Pun ochiul la treabă şi zăresc două umbre, în spatele unei lanterne. Mă prind că-s tipii care aduc mâncare pentru prizonieri. Mă pregătesc pentru un eventual atac, deoarece nu ştiu cum vor reacţiona prizonierii. Clipele trec şi nimic nu se întâmplă. Cele două umbre se îndepărtează, în urletele bătrânului smintit. Mai aştept vreo jumătate de oră, apoi îl trezesc pe lipovean. Îi poruncesc să nu se facă mangă tocmai în cuibul duşmanilor şi trag pe dreapta. Somnul mă învăluie rapid.

Ora douăsprezece şi câteva minute. M-am strecurat singur până la celula prizonierilor, căci am unele probleme de clarificat. De îndată ce aprind lanterna, bătrânul începe să urle. Frank sare din pat şi se apropie de gratii.

Cum a fost? îl întreb eu.

I-am cerut lui Werman o întrevedere. Încă nu mi-a răspuns.

În regulă. Crezi c-o poţi determina pe Lucia Navaro să nu acţioneze împotriva noastră?

Nici nu va fi nevoie. De mult, visează să se revolte cumva.

Bine. După ce scapi de aici, o pregăteşti finuţ!

Îi spun tot?

Numai că federalii se pregătesc să pătrundă în Institut.

Bine. Altceva?

Cum îl identificăm pe paranormalul cel groaznic?

Mark? E singurul portorican printre atâţia albi. N-ar trebui să fie greu.

E cumva mistic? îmi licăreşte mie neuronul.

Până în măduva oaselor. În fiecare dimineaţă, la ora cinci, e în templu, pentru meditaţie. Cred că aşa îşi concentrează energia.

E brunet cu părul creţ?

Da. Cum aţi ghicit?

Şi eu sunt paranormal, Frank. Poate mai puternic decât portoricanul.

Nu-ţi doresc să ajungi faţă în faţă cu el.

Vom ajunge faţă în faţă, Frank. Numai unul va supravieţui. Eu.

Mă priveşte neîncrezător. E dreptul lui să simtă şi să creadă orice îi trece prin tărtăcuţă. Eu m-am lămurit cum stă treaba. Îl sfătuiesc să ne vestească dacă Werman trimite pe cineva după el. În acest scop, trebuie să se întindă din toţi muşchii şi să exclame, cu voce tare. *O, ce splendidă e libertatea*! Astfel, noi vom auzi şi vom şti că a plecat. Îi urez baftă şi mă întorc la amicii mei. Îl găsesc mâncând conserve de fructe dintr-o cutie. Mă alătur lor, căci n-am chef de vreo mâncare mai consistentă.

Pe la vreo trei şi ceva, lumina apare din nou în zona celulei cu prizonieri. Căscăm urechile să prindem discuţiile. După vreo zece minute, auzim exclamaţia lui Frank. Înseamnă că-l duc la Werman. Donşoara Fortuna a început să-şi fluture fustiţa norocoasă pe deasupra noastră. Pornesc ministaţia şi verific semnalul sonor. E cât se poate de clar. Frank nici nu ştie că i-am agăţat un microfon sub reverul hainei. E mai bine aşa. Dacă ar şti, ar

putea să facă prostii, datorită crispării. Lăsăm lucrurile să evolueze în deplină naturaleţe.

După câteva minute, auzim glasul lui Frank:

Domnule director, m-am prezentat la discuţii.

Cuminţit? întreabă Werman. Sau vrei să ajungi ca Mac Pfardy?

N-am chef să-mi pierd minţile, dar trebuie să mă înţelegeţi şi dumneavoastră.

Dialogul dintre cei doi durează vreo jumătate de oră. Frank se ţine băţos, semn că întâlnirea cu noi i-a dat aripi.

Werman nu renunţă uşor la acuzaţiile sale. La un moment dat, se enervează şi începe să vorbească ruseşte. Îşi revine şi-l ameninţă pe Frank că-i va urmări fiecare pas. Yankeul nu se lasă. Exact cum ne-a spus, cere o fotografie, să se convingă că măcar fiul său este viu. Werman îi promite că va primi fotografia în cursul săptămânii viitoare. În fine, îl trimite înapoi la apartamentul său. Am câştigat un om în rândul inamicilor. Ne frecăm mâinile de mulţumire şi bem nişte samagon din raţia Bălaiului. Oricum, n-avem altceva mai bun de făcut în următoarele ore.

Ziua se scurge lent. Dormim, mâncăm şi iar dormim. Continuăm astfel şi în primele ore ale nopţii. Le-am împărtăşit amicilor mei planul şi au fost de acord să ne riscăm vieţile noastre păcătoase. Numai în caz extrem, vom da o alertă de terorism la FBI. Ăştia nu gândesc prea mult când e vorba de împuşcături şi cam asta se profilează la orizont: o poceală ca-n filmele cu gangsteri.

Pe la patru dimineaţa, ne spălăm cu apă din sticlă şi bem câte un ness frecat de indian. Nu halim nimic, pentru cazul că am prinde vreun glonte cu stomacul. Ne pregătim de asaltul redutei într-un stil mai puţin convenţional. Lucru cât se poate de normal, ţinând cont că eu şi Bălaiul am fost instruiţi în Serviciul Operaţiuni Neconvenţionale al

Octogonului.

Gata de acţiune. Îmi iau cei doi amici sub braţe şi trecem prin plafon, ca vrăjitoarele din poveşti. Ajunşi în sala de arte marţiale, îi invit să se înarmeze cât de cât, pentru scărmăneala care s-ar putea să urmeze. Bălaiul îşi ia o sabie de samurai, însă Corday rămâne ferm pe poziţii: are pumnalul său, nu-i mai trebuie nimic. Ne aşezăm pe salteaua de lupte şi aşteptăm răbdători. După vreun sfert de oră, uşa de sus scârţâie. Nu se aud paşi, dar eu simt un câmp paranormal rece şi puternic. Portoricanul Mark a venit la antrenament. Îmi instruiesc din nou amicii cu mişcările pe care trebuie să le facă şi ne pregătim de salt.

Pentru început, strecor o şuviţă psihică subţire către etaj. În „templu" arde o lumină slabă, deasupra ochiului lui Yehova. Tânărul portorican a adoptat poziţia lotus şi priveşte ţintă în imensul ochi negru. De această dată, îl aud şi ce murmură: *Yehova is my God*. *I am Yehova's will*. E clar că-i dus cu pluta rău de tot. Nu e nimic de râs, însă. Fanaticii religioşi sunt la fel de periculoşi ca şi şerpii veninoşi. Din astă cauză, trebuie stârpiţi pe rudă şi sămânţă. Tipii sunt în stare să schilodească şi să ucidă, convinşi că îndeplinesc voia Domnului. Poate aţi întâlnit şi dumneavoastră specimene de acest fel, prin România sau aiurea. Feriţi-vă să intraţi în conflict cu ele, că-s dracu' gol!

Îmi aleg bine poziţia şi-mi invit camarazii lângă mine. Îi înconjor cu braţele şi fac saltul prin tavan. Am ajuns în sptele fanaticului, la vreo zece metri. Nu ne-a simţit. E prea adâncit în meditaţia sa şi în visele sale de a ajunge mare sculă a lui Yehova. Le fac semn celor doi amici să blocheze direcţia către uşă, apoi încep să înaintez, cu mâinile întinse în faţă. Fanaticul posedă un câmp bioenergetic de speriat. În primul rând, e dens, încât îl simt ca pe o pastă tare. În al doilefe rând, e rece, cum nu sunt biocâmpurile umane. Înseamnă că meditează asupra a ceva rece, nepământean. Toate acestea mă îngrijorează,

însă, nu mă opresc din acţiunea mea.

Am ajuns la circa cinci paşi de el şi încă nu m-a simţit. Probabil, e concentrat puternic, pe un singur punct, cum se face în astfel de cazuri. Îl strig pe nume:

— Mark!

Tresare şi întoarce privirea. Las naibii cavalerismele şi-i trântesc un fulger psihic în tâmplă. Simt lovitura mea. S-a oprit într-un corp dur şi rece. Mă concentrez şi-o împing înainte. Mark ţâşneşte în picioare urlând:

Yehova is my God. I am Yehova's will!

Eşti un biet robot portorican, îi replic eu calm, căci prima lovitură a pătruns în creierul lui.

Figura i se crispează ca la o fiară. Îşi întinde mâinile cu ghearele desfăcute şi urlă:

Crapă, intrusule!

Un ghem de energie vizibilă cu ochiul liber a ţâşnit dintre palmele sale. Mă loveşte ca o bombă şi se sparge în bucăţi, înainte de a-mi penetra psihocâmpul. O uşoară ameţeală mă cuprinde. Într-adevăr, individul este un paranormal de excepţie. Ochii săi licăresc ca două beculeţe aprinse. Nu mai e om. E o fiară hotărâtă să verse sânge şi să distrugă tot în calea sa. Dacă nu-l termin eu pe el, mă va termina el pe mine, e gândul care îmi umblă prin creier.

Mark scoate un urlet şi se aruncă înainte, către mine. Mă feresc şi-i trimit o nouă săgeată psihică. De data aceasta, în ceafă. Iar întâlnesc un corp dur şi rece. Parcă ar fi un om din gheaţă, gândesc eu şi-mi amintesc de Fecioara de foc. Această paranormală grozavă m-a învăţat să folosesc focul spiritual pentru a învinge frigul. Deja, gândesc cum aş putea să-l „topesc" pe portorican.

Deşi lovit în creier, Mark atacă din nou. De data aceasta, cu privirea. Îmi caută ochii, să mi-i prindă la contact. Îl feresc şi mă pregătesc să-l lovesc cu o săgeată

fierbinte ca Soarele din care ne tragem viaţa. Îi simt privirea ca o lance pe gâtul meu şi o durere cumplită îmi încleştează muşchii. M-a trosnit în muşchii gâtului şi mi-a contractat vena jugulară. Creierul primeşte mai puţin snge. Privirea mi se înceţoşează. Instinctiv, dau drumul fulgerului de foc să plece din fruntea mea. Îl văd pe Mark într-un val de foc, apoi, căzând la podea. Se ridică însă fulgerător şi ţâşneşte către uşă. Indianul face un salt şi-i înfige pumnalul în piept. Portoricanul se zvârcoleşte şi urlă, de parcă n-ar avea inima străpunsă. Corday îi pune talpa pe gură şi mă strigă:

Ucide-l cumva, Varaine!

Mă apropii de inamic şi-i înfig un fulger de foc în moalele capului. De această dată, săgeata psihică, pyrokine-zică, pătrunde cu uşurinţă prin carnea moale. Un fum urât mirositor se împrăştie în jur. Ochiul lui Yehova, negru şi imens, ne priveşte impasibil. Se vede că n-a prins nimic din ce s-a întâmplat aici. Mă las pe duşumea, abia respirând:

Parcă era un demon din poveşti.

Îl smulg lui Mark medalionul de la gât şi-l bag în buzunar.

Ce vitalitate extraordinară! şopteşte indianul cu admiraţie. Păcat că era de partea cealaltă!

Mă scutur şi mă ridic, să-mi privesc isprava. Figura portoricanului s-a destins. Pare un tânăr cumsecade, care doarme. Numai sângele care îi curge din piept arată că s-a *duş* naibii.

Să-l ducem în faţa ochiului lui Yehova! îmi îndemn eu prietenii.

Îl prindem de haine şi-l târâm până la locul de meditaţie. Îl ridicăm şi-l aşezăm cu capul între genunchi. La o primă vedere, ar părea că meditează. Sper să nu se prindă nimeni prea curând că l-am scos din luptă.

Răsuflu adânc şi fac câteva mişcări de gimnastică, încă mai simt ameţeală de la loviturile portoricanului. N-am mai întâlnit încă unul ca el, în ultimii ani. Vremea confruntărilor dintre marii paranormali s-a cam dus, odată cu căderea sistemului socialist. Se vede, însă, că sovieticii au pus seminţe din şcoala lor în toate colţurile Lumii. Asta îmi aminteşte de Werman. Privesc tavanul şi-l văd în camera de zi. E numai în halat şi papuci, în faţa unei mese de şah. Joacă singur, cu albele şi negrele deodată. Doctoriţa sa nu se zăreşte.

Nu uitaţi că avem nevoie de arme de foc! le amintesc eu amicilor. Cât mai multe şi cât mai multă muniţie!

Tac şi se lipesc de mine. Până acum, planul meu a funcţionat. Privesc din nou tavanul, îmi amintesc exact poziţia lui Werman şi mă lasnsez în spatele lui.

Am ajuns într-un dormitor cu patul desfăcut. Lângă pat, e un complex de reanimare, pe rotile. Prin uşa deschisă, către camera de zi, zăresc ceafa bătrânului ticălos. E foarte concentrat la jocul lui. Păşesc încet, ca o pisică, spre el. Am ajuns în spatele său şi nu respir. Scot din buzunar medalionul lui Mark şi-l arunc între piese, şoptind cu răutate:

Şah mat, Werman!

Bătrânul priveşte prostit medalionul hexagonal cu şerpi încolăciţi. Îi pun un deget pe frunte şi-i spun lent:

De acum încolo, vei vorbi numai când îţi spun eu! Ochii săi s-au lărgit de spaimă. A răsturnat tabla de şah, în încercarea de a se prinde de ceva. S-a umflat la faţă şi s-a făcut roşu. Nu e încă timpul să facă un stop cardiac. Ca atare, îi spun:

Dacă vorbeşti încet, îţi dezleg limba.

Se grăbeşte să dea aprobator din cap. Îl ating din nou pe frunte şi-l îndemn:

Spune unde e doctoriţa!

Tipul izbucneşte într-un potop de vorbe în limba rusă. Lipoveanul îl ascultă atent, apoi îi răspunde, în engleză:

Tataie, ai greşit adrisantu. Noi nu suntem ruşi. Suntem agenţi federali.

Nu se poate! îngaimă bătrânul ovrei rus.

Ba da! îl contrazice Bălaiul. Ieşisem şi noi la cules ciuperci prin pădure şi când colo, ce să vezi? Nişte tipi se jucau de-a conspiratorii.

Hahalera de Werman îşi revine mai rapid decât îl bănuiam. Îşi îndreaptă spatele şi replică aproape rece:

Aici este un institut privat de pregătire medicală. Vă rog să-mi prezentaţi mandatul de percheziţie!

Jart! Lipoveanul i-a aplicat „mandatul” direct peste clănţănitoare. E un mandat serios, cam cât o lopată de mărime medie. Figura lui Werman exprimă cea mai autentică stupoare. Se vede că nimeni nu l-a mai tratat în aşa hal. I-a crăpat buza de sus şi proteza i se cam mişcă. Bălaiul îl îndeamnă politicos:

Fă bine şi spune unde e doctoriţa ta! mai am câteva mandate de rezervă.

S-a dus după ceai, scânceşte Werman.

Indianul se repliază fulgerător. Trece la uşă, gata să recepţioneze doctoriţa. Ochii mei văd o manevră interesantă. Werman îşi mişcă degetele încetişor către o clapetă maron de pe mânerul fotoliului. Îi prind gheruţa şi-l avertizez:

Moşule, nu eşti deloc cuminte! Dacă mai încerci vreo figură, te jupuim de piele îl simt cum se pregăteşte să urle din toate puterile. Îl trosnesc mai mult instinctiv. Rămâne cu gura larg deschisă, ca o mască de teatru. Bălaiul ia havana fumegândă de pe scrumieră, i-o bagă în bot şi-i apasă barba până ce-o prinde între fălci. Arată ca un buldog căruia vreun glumeţ i-a înfipt o ţigară în bot. Eu încep să-l dăscălesc:

Ai pierdut, Werman. Cel puţin trei sute de federali sunt cu ochii pe ograda ta. Cel mai bun paranormal al tău s-a dus la Yehova. Înţelegi cine i-a dat paşaportu?

Dă din cap că s-a prins că situaţia e cotoibilă. Îl înşfac de ceafă şi-l forţez să se întoarcă în dormitor. Îl întind frumos pe pat şi-i scot havana din gură. Vedeţi ce gingaşi putem fi noi cu suspecţii? în timp ce fac toate astea, Bălaiul caută febril prin apartament. Eu i-am spus că clientu ar trebui să posede un arsenal de autoapărare. Într-adevăr, lipoveanul culege din cele mai neobişnuite locuri un pistol Colt şi o armă retezată de calibru mare. Şi le pune la cingătoare şi rânjeşte voios:

Moşulică, te jucai de-a hoţii şi vardiştii prin apartament.

Pssst! ne atenţionează indianul să tăcem, încremenim. Uşa se deschide şi apare o lăbuţă pe care e întinsă o tavă cu un ceainic şi câteva ceşti. Intră dama de care v-am vorbit anterior. Aia cu meclă de bărbat. N-are timp să afle prea multe, căci indianul o strânge binişor de beregată. N-o ucide de tot, dar nici mult nu mai are. Precis, o să bea apă cu paiu câteva zile. Corday ne-o aduce plocon şi-o aruncă în pat, alături de Werman. Bătrânelul cască ochii şi face spume la gură, dar nu poate ciripi nimic. Vedeţi ce a naibii e hipnoza aplicată cum trebuie? Tipu' e în puterea voinţei mele şi aşa va rămâne până ce-i voi da drumul. Desigur, dacă-i voi da drumul vreodată.

Aici e şandramaua boşorogului, piciule, mă anunţă Bălaiul. Da' ştiu că-i mare.

Îl fac semn lui Corday să păzească prinşii şi trec de uşa dormitorului. Dau într-un hol, din care se face, la dreapta, o baie. Drept în faţă, se întinde un birou elegant, cu ferestre largi. Merg până la ele şi privesc afară. Se vede tot platoul şi celelalte două corpuri de clădiri. Momentan, tinerii aleargă în jurul platoului, dezbrăcaţi până la brâu. Fetele chiar sunt un adevărat spectacol. În rest, linişte.

Gorilele nu se zăresc.

Mă întorc în dormitor şi-l ridic pe Werman de guler.

Leagă muierea, indios! comand eu. Pune-i şi ceva la gură, să nu guiţe!

Îl târăsc pe Werman în birou, până lângă geam. Între timp, Bălaiul a descoperit un seif cu armament. Îmi prezintă, mândru nevoie mare, o carabină cu lunetă şi-un aruncător de rachetuţe.

Moşule, voiai să începi al treilea război mondial? îl întreabă el pe boşorog.

Werman tace, căci are gura legată. Îi arăt platoul şi-l întreb:

Unde-s gărzile?

La posturi şi în cazarmă, mârâie el cu greutate.

Câţi sunt în total?

Optzeci şi patru, răspunde el fără să clipească. Cu tot cu piloţii elicopterelor.

Şi cursanţi?

O sută nouăzeci şi trei.

Minus Mark, îi amintesc eu. Frumoasă armată. Tace. Eu mă întreb cum am putea neutraliza măcar parţial gaşca asta. Tot o alertă la FBI îmi umblă prin creier. Varianta cade repede, ca la un semn vrăjit.

Nu sunteţi de la FBI, rosteşte Werman cu greutate. Sunteţi ruşi.

Patagonezi, îl iau eu în tărbacă.

FBI-ul a fost la noi în vizită, îmi explică el motivul suspiciunii.

Tronc, Mariţo! comentează Bălaiul în limba română. Numai pungaşii din CIA ne-ar mai putea scoate din rahat. Spune-i lui Corday!

Bătrânul a ascultat discuţia noastră.

Nu sunteţi nici ruşi, constată el. Sud-americani. Asta

sunteţi.

Îmi fac calculele în cap. Mai avem vreo oră de relativ relache. Tinerii se vor spăla, vor mânca, vor intra la ore. E numai şase şi jumătate. Încă mai deţinem avantajul surprizei. Îl împing pe Werman către fişet şi îl îndemn:

Deschide-l, bebe!

Se codeşte puţin. Bălaiul îi bagă cut-gunul sub barbă şi-l îndeamnă:

Ai văzut creieri împrăştiaţi pe podea?

Nu răspunde. Precis, a văzut şi nu i-au plăcut. Manevrează rotiţa fişetului şi-l deschide larg. E plin de documente şi dischete de calculator. Un zâmbet îi mijeşte în colţul gurii. Crede că ne-a tras în piept. N-avem timp să parcurgem purcoiul de hârţoage şi cd-uri. Cam are dreptate. Va trebui să împărţim prada cu şmecherii din CIA. Ăştia-s nişte tipi pe care nu-i prea am la rânză. M-am întâlnit de mai multe ori cu boşi de-ai lor şi s-au purtat ca nişte găinari. E al naibii de greu să găseşti un om onest printre ei. Altă soluţie nu văd, însă. Îl chem pe Corday deoparte, să nu ne audă gaşperu de Werman şi-l întreb:

Ce cântă Falcon?

Ne garantează imunitatea, dacă n-am săvârşit delicte federale.

Dar noi am făcut pipi pe mai multe legi americane. Ne vor priponi pentru mulţi ani.

Cam aşa e. Suntem forţaţi să ducem războiul nostru ori să ne topim cumva.

Întâi, război, apoi, topeală.

Dacă mai are cine să se topească…

Chibzuiesc câteva clipe. Proporţia dintre noi şi inamici e zdrobitoare. Numai o minune ne-ar putea salva şi eu nu cred în minuni, ca orice alt liber cugetător. Îl trimit pe Corday să liniştească *orice and forever* goriloii care păzesc apartamentul lui Werman, apoi mă întorc la

bătrânul pungaş. Mă studiază cu nişte ochi criminali. A început să creadă că ne va trage pe sfoară. Decid că e cazul să joc niţeluş rolul prostului, să-l văd în ce ape se scaldă.

SUFLETE DE FOC

Îl împing pe Werman în fotoliul din faţa biroului şi-l servesc cu o havană. Îi ofer şi foc, ca un domn, însă nu-l las să se îmbrace. Cât e numai în pijama, nu poate face nicio măgărie. Îmi aprind şi eu o ţigară şi-l anunţ:

Werman, ştim exact ce faceţi aici.

Rânjeşte mulţumit. S-a prins că nu prea avem loc de întors. Mă anunţă, zâmbind triumfător:

Ştiu de unde să vă iau. Mi-am amintit figura ta, din documentare.

Serios?

Sunteţi români. Nişte târâie-brâu. Ce naiba căutaţi în această afacere mondială?

Soarta, Werman.

Nu-i prea luminoasă.

Nici a ta nu prea străluceşte. Vom muri împreună. Tresare. Nu-i convine această variantă. Deşi e boşorog şi cardiac, încă se agaţă cu ghearele de viaţă. Îl bag morcovu şi mai adânc:

Dacă murim noi, mori şi tu. Cine îţi ia locul?

Nimeni nu poate reproduce ce am făcut eu. Institutul este o pepinieră perfectă pentru viitorii lideri economici şi politici.

— Sunt cam dezumanizaţi, observ eu critic.

Numai firile tari pot conduce în regatul lui Yehova.

— Gavareşti prostii, moşulică, îi atrage atenţia Bălaiul. Suntem în secolul douăzeci şi unu, în plină mondializare capitalistă. Unde vezi matale regatu?

În mondializare, răspunde el senin. Plebea trebuie dominată de aleşii cizelaţi de noi, cu forţa credinţei şi a

slăbiciunilor din ea.

Sunteţi prea puţini pentru o acţiune mondială.

De unde ştii tu câte şcoli ca asta funcţionează în Lume?

La asta nu m-am gândit. Credeam că am nimerit peste o activitate singulară, pusă la punct de un magnat full de money, în interesul propriu.

Înseamnă că Dickson nu e marele boss, şoptesc eu gânditor.

E aproape şapte, românule, Dacă nu-i raportez lui Dickson până la nouă şi jumătate, mă va suna el.

Până la nouă şi jumătate, putem vedea şi-un foc de artificii. Unde păstraţi armamentul tinerilor?

Se codeşte să dea un răspuns exact. Îl ating uşurel la cerebel, să nu dea în primire. Şopteşte înfrânt:

Armamentul e păstrat în fişetele din pereţii templului, în mai puţin de o oră, două sute şi ceva guri de foc vă vor ţintui. N-aveţi scăpare şi nimeni din afară nu vă ajută.

De unde ştii?

Mi-am amintit de isprăvile voastre. Acţionaţi întotdeauna singuri.

Ochii mi se îndreaptă către prada din fişet. Vreau partea noastră. E suficient şi pentru yankei. Cum să-i mobilizăm, însă? Cel mai apropiat oraş din care ar putea veni e

Albuquerque. Şi nici nu e sigur că vor veni. Cotoibilă situaiio, zău!

Unul din monitoare prinde viaţă. Pe ecran, apare o moacă spelbă şi obosită. Comunică sec:

Domnule Werman, Mark da Punta nu s-a prezentat la apelul de dimineaţă.

Am încremenit. Nu ştiu dacă individul care vorbeşte vede tot ce se întâmplă în birou. Bălaiul s-a orientat rapid.

I-a pus babalâcului arma retezată la tâmplă. Werman îşi controlează glasul şi răspunde:

Mark îndeplineşte o sarcină trasată de mine. Urmăriţi ca programul să se desfăşoare corect!

Inima mi-a revenit în piept. Biroul lui Werman nu e controlat prin camere video. Restul, însă, pare sub un control desăvârşit. Aceasta înseamnă că există o centrală de supraveghere a întregului complex. Cum de nu m-am gândit la aşa ceva?

Vom merge în centrală, îl anunţ eu pe Werman. Ai de tăcut anunţuri importante.

Când am rostit cuvântul centrală, ochii bătrânului s-au îndreptat furiş către tavan. Înseamnă că stăm exact sub locul din care se controlează întreaga mustărie. Corday apare în uşă şi mă anunţă că a curăţat gorilele. Werman se strânge de parcă l-ar fi pocnit cineva în cap. L-a impresionat răceala cu care indianul vorbeşte despre moarte. Îi mai ridic un pic presiunea:

Domnule Werman, v-aţi amintit exact. Suntem români şi n-am venit să supravieţuim. Am primit o misiune de sacrificiu.

Varain! tresare el. Tu eşti Varain.

Eu sunt Varain. Acum ştii că eşti în găleată. Hai în centrala de supraveghere!

Va fi un schimb de focuri.

Nu şi dacă dai ordin să depună armele.

Eu, nu…

Îl smulg din fotoliu şi-l îndemn să facă paşi. Lipoveanul se postează în spatele meu, cu armamentul pe care l-a găsit pe umeri. Parcă e un rastel ambulant. Indianul ne deschide uşa.

Pe scări! îl îndemn cu Cine mişcă moare.

— OK!

Urcăm la etajul următor. Uşa centralei e chiar în

stânga scărilor. Îl îndemn pe Werman:

Dacă ţii la viaţa ta, cântă ce trebuie!

Bătrânul apasă butonul interfonului şi-l anunţă pe un oarecare Criss că a sosit. Butonul broaştei păcăne şi noi năvălim în centrală. Vreo zece persoane îmbrăcate în uniforme crem stau în faţa unor monitoare. Bălaiul anunţă belicos nevoie mare:

Cine mişcă o mierleşte!

Operatorii s-au întors ca la o comandă cu feţele către noi. Clipesc din ochi ca nişte bufniţe surprinse de lumină. Corday le arată oficiul din capătul sălii:

Intraţi acolo! Număr până la zece, apoi trag. Moliile de birou se îngrămădesc disperate în încăperea strâmtă. Indianul închide uşa în urma lor şi mă anunţă:

Varain, Institutul e în mâinile tale.

Eu studiez calm situaţia. Vreo cincizeci de monitoare în funcţiune prezintă imagini din diverse locuri. Pe scaunele operatorilor, au rămas holsterele cu pistoale în ele. Avem armament pentru o luptă de lungă durată. Nu ştim însă ce supraveghează monitoarele. În mod normal, ar trebui să fie grupate câte cinci de fiecare operatoar.

Daţi şi filme porno? întreabă lipoveanul, cu ochii pe un monitor care surprinde imagini dintr-un dormitor de fete.

Artistele alea îţi vor suci gâtul, promite Werman. Eu chibzuiesc încă liniştit. Mai avem aproape o oră până ce furnicarul din campus se va pune în mişcare. Suficient să gândesc un plan viabil. Mai întâi, killerii din pază şi supraveghere, gândesc eu. Îi caut pe monitor şi răsuflu uşurat. Imaginile din cazarma bodyguarzilor sunt ca oglinda. Iată că un control total ne şi poate ajuta.

Cam pe la mijlocul sălii, în faţa ferestrelor, un microfon de radio e ridicat pe un soi de catedră. În spatele lui, un scaun ergonomie. 1 – 1 arăt bătrânului:

V-a trebui să ţii un spici, Werman.

Gândeşti ca un cercetaş, Varain. Ai văzut multe filme proaste.

Aici greşeşti, Werman. N-am avut timp să văd filmele. Le-am trăit în direct.

Îmi scot blocnotesul, mă aşez la o masă şi scriu un scurt mesaj, în engleză. După aceasta, îl invit pe Werman:

Treci la microfon, şmechere! Eşti eroul principal al acestui eveniment.

Varain, ştiu ce vrei să faci. Luptătorii nu se vor supune ordinului meu. Sunt foşti combatanţi care au văzut mai multă moarte decât îţi poţi imagina.

Şi eu am văzut destulă moarte. Treci la microfon! Werman se lasă împins în scaunul ergonomie. Îi pun hârtia sub nas şi-i ordon:

Citeşte exact ce scrie aici!

Varain, aprinzi fitilul de la butoiul cu pulbere.

Citeşte! îl îmboldesc eu şi-i deschid microfonul. Bătrânul oftează şi începe să citească. Lipoveanul îşi sprijină gura armei pe ceafa lui. Werman termină de citit şi şopteşte:

E înmormântarea ta, Varain.

Am câştigat câteva ore, până vin federalii noştri, îl mint eu.

Tinerii vor rămâne în dormitoare, cum le-am cerut, pentru că sunt disciplinaţi la sânge. Luptătorii, însă, vor înţelege că a apărut o neregulă.

Le astâmpărăm noi curiozitatea, promite Corday. El şi Bălaiul s-au postat lângă ferestrele întredeschise, cu armele pregătite. Eu studiez reacţia pe monitoare. Într-adevăr, în cazarma luptătorilor se poartă discuţii aprinse. Le ascult, împreună cu Werman. Deocamdată, sunt relativ paşnice. Tipii emit supoziţii asupra cauzelor pentru care Werman i-a consemnat la locurile de cazare. Presupun că

urmează o inspecţie inopinată din partea patronului. Tinerii sunt ceva mai relaxaţi. Se plimbă prin camerele lor şi pe holuri, discutând liniştiţi.

Ai câştigat câteva ore, mârâie Werman indispus. Să văd ce vei face cu ele, Varain.

Eu m-am calmat complet. Privesc problemele de rezolvat ca pe un joc de calculator, în care nu poţi pierde niciodată cu adevărat. Am cel puţin doi pioni în tabăra profesorilor. Am văzut, prin ferestrele deschise, capetele lui Frank şi al Luciei. Erau împreună. Dacă aş putea să le transmit arme şi ordine, aş putea conta pe un punct de rezistenţă. Studenţii n-ar trebui să constituie o problemă. Dacă i-aş putea scoate din campus… Îmi vine o idee. Le spun celor doi amici să nu scape din vedere pizmaşii, apoi îl iau pe Werman de guler şi-l invit:

Fă paşi care biroul tău!

Se apropie ora de raport, Varain!

Taci şi calcă!

Ajungem în biroul răvăşit. Doctoriţa s-a trezit şi ne priveşte cu ochi umflaţi de spaimă. Nu pricepe neam ce se întâmplă aici. Trecem pe lângă ea şi ajungem în biroul lui Werman. Fişetul cu uşile larg deschise arată ca după o spargere, îl forţez pe bătrân să ia loc în faţa calculatorului şi să-l pornească. Execută fără a protesta. Probabil, îi umblă ceva prin bostanei, împotriva mea şi încearcă să-mi înşele vigilenţa, cu un comportament obedient. Răscolesc în grabă printre lucrurile din fişet şi scot câteva cd-uri. Sunt marcate cu claritate. Conţin imagini din pregătirea de luptă a tinerilor, îi întind primul dintre ele:

Vreau să văd un film bun. Werman.

Introduce cd-ul în aparat, fără un cuvânt şi începe rularea. Scene de arte marţiale trec pe sub ochii noştri. Sunt de o cruzime fără seamănă. Tinerii se bat cu adevărat, pe viaţă şi pe moarte. La un moment dat, unul

dintre ei retează capul altuia cu sabia. Exerciţiul continuă la fel de sângeros, ca şi cum nimic important nu s-ar fi întâmplat.

L-a ucis cu adevărat! exclam eu.

Aşa se întâmplă şi în viaţă, Varain. Cine vrea să acceadă, trebuie să-şi îndepărteze toţi concurenţii, prin şiretenie sau cruzime. De ce te miri, Varain?

Pierdeţi material uman.

Cei care supravieţuiesc învaţă să fie învingători cu orice preţ. Lumea în care îi trimitem e lumea învingătorilor. Perdanţii se pot supune sau pot crăpa, Varain. Asta am învăţat-o încă din Rusia.

Nici fetele nu sunt menajate…

Şi ele trebuie să învingă, cu toate armele posibile. Dacă nu sunt suficient de perverse şi de crude, nu vor ajunge în poziţiile economice şi sociale planificate de noi.

Schimbă cd-ul! îi ordon eu şi-i întind altă dischetă. De data aceasta, vedem un exerciţiu în natură. Deci, tinerii părăsesc periodic incinta Institutului, pentru antrenament de supravieţuire şi luptă în condiţii de teren variat. Imaginile îmi prezintă traversarea fluviului Rio Grande înot şi cu armamentul asupra tinerilor. Urmează o hăituală prin pădurea de pe malul opus, între două echipe îmbrăcate diferit. Ca şi anterior, prinşii sunt trataţi cu bestialitate.

Învaţă, Varain! mă îndeamnă Werman. Învinşii sunt totdeauna pedepsiţi cumplit. E preferabil să învingi ori să mori.

Lecţiile bătrânului ovrei rus au o doză de adevăr. Şi noi am fost antrenaţi să învingem întotdeauna, dar nu cu atâta bestialitate. Camaraderia conta.

N-au noţiunea de camaraderie, observ cu.

Viaţa e o confruntare dură, Varain. Numai indivizii de excepţie învinq. Ocazional, pot învinge şi în grupuri, dar pe noi ne interesează numai individualiştii. Din ei, vom face

stăpânii viitorului.

— E un vis urât, îi răspund eu, cu ochii pe imaginile focului de tabără în jurul căruia tinerii fraternizează totuşi.

Nu te lăsa înşelat de aparenţe, Varain! Curând, se vor confrunta sângeros pentru împărţirea fetelor. Aici nu contează sentimentele, ci puterea de a domina.

Pe fundalul focului, se zăresc câteva baraci din bârne.

Aveţi o tabără şi pe malul celălalt, observ eu nepăsător.

Numai pentru antrenament în teren, Varain.

Îmi place că ai devenit cooperant, Werman.

Şi tu îmi placi, Varain. Ai simţul riscului foarte dezvoltat, de parcă te-aş fi crescut eu. Trei împotriva a trei sute… Mă întreb ce urmăreşti.

Să învingi, îi răspund cu sincer. Te surprinde?

Mă priveşte curios, apoi aruncă o privire la ceas. Se apropie ora când trebuie să raporteze lui Dickson. Îl întreb:

De ce acordă Dickson atât de multă importanţă acestui proiect?

E mai ieftin decât agenţii plătiţi din toată Lumea. S-a săturat de trădări şi înşelăciuni din partea unor colaboratori. Vrea un aparat perfect, în care subalternii să-l asculte orbeşte.

Tinerii nu trebuie să moară, gândesc eu cu voce tare.

— Varain, încă eşti utopic. Fiecare tânăr ţi-ar tăia gâtul, fără să clipească.

Îl cred. Imaginile din ecran par smulse din epoca primitivă. Tinerii se luptă ca fiarele, cu tot ce au la îndemână. Fetele stau pe margine şi-i îndeamnă pe favoriţi. E clar că Werman a pus la punct o maşină de produs bestii. Gândul că aceste bestii sunt pregătite să penetreze în societăţile moderne mă înfioară. Practic,

Dickson pregăteşte o clasă conducătoare formată din criminali educaţi. E drept că nici acum clasa conducătoare din majoritatea naţiunilor Lumii nu e compusă din sfinţi, dar chiar criminali?

Mergem înapoi în centrală! decid eu. Vei anunţa tinerii că urmează un exerciţiu fulger, fără arme, pe malul celălalt al râului.

Vrei să îndepărtezi cursanţii din Institut! descoperă el.

Cei mai puternici vor supravieţui, îi râd eu în nas. Se vor împrăştia prin New Mexico şi mai departe.

Nu. Asta numai peste cadavrul meu!

A spus-o cu toată convingerea. Îl prind de barbă şi-i ridic ochii. Îi închide, să nu mă vadă. Zadarnic! Cuvintele mele îi pătrund în creier ca nişte sfredele:

Îmi execuţi ordinele fără şovăire! Mergem sus, în centrală!

Se ridică la fel ca un robot şi începe să păşească. Ajungem în centrală şi-l ajut să urce pe scaun, în faţa microfonului, îi deschid emisia şi-i ordon:

Dă ordinul pe care ţi l-am spus! Bălaiul mă priveşte nedumerit.

Vedeţi că tinerii vor părăsi Institutul în goană, îi anunţ eu pe amici. Nu trageţi!

Werman tuşeşte şi se frământă pe scaun. Îl repet ordinul, la fel de hipnotic. Bătrânul începe să vorbească cu voce rece, ca din altă lume. Eu mă aşez la un colţ de geam, să pot privi evenimentele.

În primele minute, nu se întâmplă nimic. Arunc o privire pe monitoarele care supraveghează căminele şi mă liniştesc. Tinerii se echipează în grabă şi-şi iau diverse obiecte din dulapuri. Observ cuţite, laţuri şi harpoane. Se pregătesc pentru un exerciţiu de supravieţuire.

Ce plăcut e să beneficiezi de disciplina adversarului!

rostesc eu în urechea lui Werman.

Bătrânul s-a muiat şi a închis ochii. Simte că-şi pierde puterile. Proiectul său se năruie în cel mai neaşteptat mod. Tinerii ţâşnesc pe uşa de ieşire şi pornesc în goană către poartă. Nimeni nu-i opreşte, deoarece ordinul a fost auzit de toată lumea. În mai puţin de cinci minute, n-a mai rămas nimeni pe platou. Werman deschide ochii şi şopteşte:

Ai învins, Varain.

Nu cred în sinceritatea declaraţiei sale şi nu ştiu din ce cauză. E un presentiment că încearcă să mă ducă cu preşul. Prea se poartă blânduţ. Faptele sale, văzute deja, îl arată mult mai pervers şi crud.

Mai aştept vreo zece minute, apoi îl trimit pe Werman să raporteze lui Dickson că treburile din Institut merg strună. Bălaiul îl însoţeşte cu argumentul său forte – puşcociul. Eu şi Corday ne sfătuim cu privire la următoarele mişcări. Indianul răsuflă uşurat:

Varain, credeam că te-a apucat amocul.

N-am niciun chef să mor acum, pentru nişte fleacuri, indios. Supravieţuim, luăm ce e mai important în Fişetul lui Werman şi-o ştergem.

Tinerii se vor întoarce în institut, cel puţin după câteva zile. Poate şi mai devreme.

Nu vor mai găsi nimic din ce-i leagă, indios: Se vor împrăştia ca o haită de lupi căreia îi lipseşte căpetenia.

Dickson ne va căuta şi-n gaură de şarpe.

Pe cine să caute? Numai Werman ne cunoaşte.

Înseamnă că… face el semnul retezatului gâtului.

O necesitate, îl aprob eu. Nu lăsăm nicio urmă. Bălaiul îl aduce înapoi pe Werman. Boşorogul e cam fleşcăit. Se vede că n-a luat medicamentele obişnuite. Lasă-l să sufere, c-a semănat destulă suferinţă în jur! Precis, n-a făcut-o pentru bani. La vârsta lui, banii nu mai

au valoare. Orgoliul l-a împins în această aventură.

A trecut deja mai mult de o oră. Trei tipi înarmaţi cu pistoale mitralieră ies din blocul profesorilor. Merg ţintă către intrarea în aripa noastră. Probabil, vor să verifice ce s-a întâmplat cu Werman.

Începe războiul, constat eu impasibil. Nu luăm prizonieri şi nu suntem cavaleri.

OK! aprobă indianul şi iese din încăpere. Bălaiul o ia pe urmele sale. Werman a deschis ochii apoşi şi mă priveşte. Nici nu-şi mai ascunde ura. Eu studiez cele trei viitoare cadavre. Vin destul de degajaţi către noi. Calculez în gând următoarea mişcare şi pun mâna pe lansatorul de rachete. Bălaiul a stivuit muniţia pentru ele pe o măsuţă, lângă geam. Încarc ţeava şi o rezem de geam. Dacă-i război, război să fie!

Cei trei inamici au pătruns în clădire. Ridic aruncătorul pe umăr şi ochesc liniştit, ca la poligon. Vizez rezervorul de combustibil al unuia dintre elicoptere. În liniştea mormântală, se aud paşii şi vorbele celor care urcă.

Pârrr! Pârrr! Rafalele de armă automată sfâşie liniştea. Pun crucea pe rezervorul primului elicopter şi apăs trăgaciul. Racheta pleacă fâsâind. Un glob de foc înfloreşte în jurul elicopterului. Încarc din nou, la fel de calm şi iau în vizor următoarea ţintă. Adică, al doilea elicopter. Bălaiul şi Corday se întorc şi anunţă din uşă:

Morţi.

Werman s-a gârbovit. Eu apăs încet trăgaciul şi al doilea elicopter e cuprins de flăcări. Focul se întinde şi către autoturismele din preajmă.

Distrează-te, Bălaiule! îl îndemn eu, întinzându-i aruncătorul. Distruge autoturismele, să nu aibă cu ce fugi!

Mai bine îi lăsăm să fugă, piciule.

Să aducă întăriri? îl contrazic cu.

Lipoveanul apucă arma şi încarcă o nouă rachetă. O sirenă miorlăie de mama focului şi câţiva indivizi înarmaţi s-au arătat la parterul blocului în care e cazarma. Se ţin ascunşi pe după ziduri şi boscheţi. Iau arma cu lunetă şi i-o întind lui Corday:

Exersează, piele roşie! Inamicii sunt de treizeci de ori mai mulţi decât noi. Fiecare dilit contează.

Nu spune nimic. Ia carabina, o încarcă şi ocupă poziţie de tragere la geam. Începe să tragă ritmic. Poc! Pauză. Poc! Pauză. E un tip bine organizat.

După câteva minute, gloanţele încep să fluiere prin încăpere. Pizmaşii s-au prins de unde tragem. Dacă mai rămânem pe loc, riscăm să ne nimerească vreun glonţ rătăcit. E cazul s-o roim.

În camera blindată, Varain, hârâie Werman. Aveţi o poziţie bună şi nu pătrund gloanţele.

Îl privesc curios:

De ce-ţi vinzi secretele, moşule?

Vreau să mă luaţi cu voi. E cel mai sigur loc din această clădire.

Încă nu-mi vine să-l cred, dar gloanţele piuie în jurul nostru. Îl împing înainte şi-mi chem camarazii:

Schimbăm poziţia!

Ieşim în hol şi Werman trece înainte. Înaintează de-a lungul zidului stâng, până în dreptul unei uşi metalice lucitoare. O deschide şi ne arată o cameră de vreo nouă metri pătraţi:

Aici e cel mai sigur.

Îngeraşul veghetor trage un semnal de alarmă. Pizmaşii se aud însă jos, la capătul scărilor. Bălaiul a intrat deja iar Corday păşeşte înăuntru. Îmi stă pe limbă să dau ordin de retragere, dar nu am unde întoarce. Primele gloanţe fluieră printre scările din spate. Îl împing pe Werman şi intru după el, trăgând uşa. Aud clar două

clicuri, apoi o ploaie de gloanţe Camera începe să se mişte lent, în jos, ca un elevator. Werman îmi prinde privirea şi rânjeşte rău:

Eu am învins, Varain!

Înainte de a gândi ce vrea să însemne spusele lui, aud un clipocit şi o răceală cumplită invadează brusc camera metalică.

Adio, Varain! şopteşte Werman şi-şi acoperă faţa cu palmele.

Frigul brusc, de multe grade sub zero, m-a speriat. Nu-mi dau seama ce se întâmplă cu noi. Văd răsuflarea îngheţată a amicilor mei şi simt că mor îngheţat. Ne-a aruncat într-un amestec frigorific, gândesc eu fulgerător. Simt că ameţesc şi-mi pierd conştiinţa. Îl văd pe indian că a deschis gura să spună ceva, însă nu reuşeşte. Şi el şi Bălaiul au scăpat armele din mâini.

Crăpăm, reuşeşte să geamă Bălaiul.

Nu ştiu exact ce se întâmplă cu mine, căci conştiinţa mi-e confuză. Un foc intens pare să-mi ţâşnească din zona pieptului şi frigul cedează la fel de brusc cum a apărut. Văd câte o sferă de lumină pe piepturile camarazilor mei. Ambele sunt legate, cu nişte cordoane luminoase, de pieptul meu. Fecioara de foc, îmi trece mie un gând fugitiv prin minte. Se vede că, în faţa pericolului de moarte, focul spiritual s-a declanşat instinctiv. Atmosfera din jur s-a mai încălzit. Eu privesc nedumerit la sferele de foc ce dansează pe piepturile noastre. Încă nu-mi pot explica fenomenul.

Werman geme la picioarele noastre. Pe pereţi se scurg şiroaie de apă.

Ce e asta, Varain? întreabă Corday.

Sufletul de foc, şoptesc eu. S-au aprins şi sufletele voastre.

Îşi priveşte sfera de foc cu teamă, ferindu-şi mâinile. Totuşi, hainele de pe noi nu ard, constat eu. Ceva din

organismele noastre controlează emisia de căldură.

Sufletele de foc, repet eu. Toţi oamenii le au, dar numai unii le pot aprinde.

Deasupra noastră se aud zgomote de gloanţe care zgârie metalul. Werman se ridică gemând. E galben la faţă şi respiră greu. Ne priveşte cu nişte ochi pierduţi, apoi îngaimă:

Voi sunteţi sălbaticii cu însuşiri extraordinare, despre care am citit.

Bălaiul întinde mâna către pistolul mitralieră căzut într-un colţ. Eu îi replic liniştit bătrânului:

Noi suntem supraoamenii despre care afli astăzi.

Plecăm.

Mă priveşte nedumerit. Eu îmi prind camarazii cu ambele mâini. Verific dacă fiecare şi-a luat arma, apoi fac saltul către stânga. Acolo am simţit că e un perete subţire, uşor de trecut.

Aterizăm în templul cu ochiul mare cât un perete. Cadavrul portoricanului este în aceeaşi poziţie, adâncit în meditaţia eternă.

Cât pe ce, rosteşte indianul.

Ne-am afundat într-o baie cu un lichid frigorific, sintetizez eu situaţia, aşa cum am înţeles-o. Voia să moară cu noi.

Înseamnă c-a murit.

Sigur. Nicio pagubă.

Deasupra noastră şi către dreapta se aud focuri de armă. Mă întreb ce vor crede luptătorii inamici când vor scoate camera-lift şi-l vor găsi numai pe Werman. O singură concluzie: vor crede c-a bolunzit şi a început să-i decimeze. Duşmanii n-au nicio probă a trecerii noastre prin această clădire. Doctoriţa ne-a văzut, dar cine are timp de ea acum?

Ce facem? întreabă Corday.

Rămânem pe loc, îi răspund eu. Inamicii încă nu ştiu nimic de existenţa noastră.

Suntem prea expuşi, argumentează indianul. Arunc o privire circulară prin „templul” gol. Într-adevăr, putem fi văzuţi cu uşurinţă.

Ne întoarcem la bagajele noastre, propun eu. Mâncăm şi ne odihnim. Între timp, inamicii trebuie să acţioneze cumva.

Apoi, ne orientăm funcţie de situaţie, mă completează Corday.

Exact. Hai!

Amândoi se strâng lângă mine. Trecem uşor prin podea şi ajungem în întunericul dens din sala generatoarelor. Acum e linişte deplină, semn că au reparat cablul secţionat de mine. Cu atât mai bine. Ne putem odihni în locusorul nostru, din spatele generatoarelor. Ne strecurăm după ghidajul meu, ajungem la loc şi aprindem o lanternă micuţă, să nu poată fi observată de la intrare.

Ce crezi că vor face pizmaşii, piciule? mă întreabă lipoveanul.

Ştiu eu? Vreun comitet de criză, să adune din nou tinerii. Probabil, îl vor chema şi pe Dickson.

Până atunci, vor afla şi de existenţa noastră. Doctoriţa le va spune cum arătăm.

Şi ne vor căuta prin toate laboratoarele.

Mai devreme sau mai târziu, vor ajunge şi aici. Hai să mâncăm, să prindem forţe! După aceea, vom vedea ce-i de făcut.

Zis şi făcut. Băgăm în noi nişte conserve, căci de dimineaţă am postit. După aceasta, ne întindem la cafea şi ţigară. Din când în când, tragem cu urechea. Nu se aude nimic prin preajmă.

Eu fac un raid psi, îmi anunţ eu camarazii. Să ştim cum stăm.

Pricep că trebuie să facă liniște. Eu mă îndepărtez puţin şi trimit un spai energetic drept în sus, către biroul lui Werman. E tot vraişte. O mulţime gălăgioasă formată din luptători şi civili, probabil, profesori, vociferează în jurul cadavrului congelat al bătrânului. Doctoriţa jandarm e acolo, pe un fotoliu şi tace prostită. Se vede că nu mai înţelege ce i s-a întâmplat sau se resimte după „îmbrăţişarea” lui Corday. Îmi retrag spaiul psi şi-mi anunţ amicii că pizmaşii încă nu s-au organizat. Dacă am fi avut un dispozitiv exploziv, făceam marmeladă din ei.

I-am răvăşit, dar nu i-am terminat, concluzionez eu. Trebuie să facem alt plan.

Picioarele la spate şi cărei potica, se grăbeşte lipoveanul. Asta, la noapte, după ce dăm stingerea.

Stricăm şi generatoarele, îl susţine Corday. Va fi întuneric deplin şi nici gardul electrificat nu va mai funcţiona.

Nu-i rău, dar noi am venit aici cu un scop, le amintesc eu.

Va trebui să ne strecurăm din nou în biroul lui Werman, recunoaşte Corday.

Dacă gărzile rămân în clădirea asta, ne frig şoriciu, argumentează Bălaiul.

Aşteptăm până la noapte, replic eu. Vom acţiona funcţie de împrejurări.

Aşa mai merge.

Ne întindem unul lângă altul şi picotim, căci nu avem chef de somn adevărat. Se vede că pizmaşii sunt cumplit de dezorganizaţi, deoarece nimeni nu vine cu mâncare la bătrânul nebun. Abia pe la vreo trei după amiază, auzim paşi şi zărim lumină în celălalt capăt al clădirii. Bătrânul ţicnit începe să urle, aşa cum îi este felul. Tipii îl liniştesc c-o rafală, apoi încep să mături încăperea cu lanternele. Ciocănesc pe îndelete în rezervoarele de motorină,

lansează fâşii de lumină pe deasupra noastră, apoi se retrag. Acţiunea lor mi-a dat o idee pentru noaptea ce vine.

Pe la vreo cinci după amiază, mâncăm din nou, cât se poate de bine. E ultimul potol înainte de ultima acţiune. După aceasta, ne apucăm de treabă. Tăiem cablul de comandă a pornirii generatoarelor şi-l legăm în scurt. Învelim capătul în care se va produce scurtcircuitul în hârtie şi fâşii rupte din rucsacuri, încât să ia foc la sigur. După aceasta, deformăm ro-bineţii de reglare a debitului de motorină din cele trei rezervoare, să picure zdravăn. Ne asigurăm că un strat de motorină va acoperi pardoseala şi ne declarăm încântaţi de isprava noastră. Schema e simplă. Când pizmaşii vor acţiona electromotorul pe acumulatori, pentru a porni generatoarele, se va produce un scurtcircuit. Acesta va aprinde hârtiile, cârpele şi motorina. Ulterior, focul se va propaga spre cele trei rezervoare uriaşe şi le va transforma în bombe.

Mai avem vreo oră şi ceva până la lăsarea serii. Fac un sondaj psi în camera de deasupra şi constat că templul e gol. Tipii au luat cadavrul portoricanului. Precis că i-a prins boala lui Tremurilă când au dat peste hoitu celui mai coios paranormal al lor. În minţile lor, suntem nişte fantome atotputernice şi aşa trebuie să rămânem. Nimeni nu trebuie să ne mai vadă figurile.

Îmi continui cercetarea psi. În biroul lui Werman a rămas numai doctoriţa. Are un bandaj la gât şi se plimbă prin dormitorul ei, de lângă cel în care zăcea bătrânul pungaş. Meditează sau îşi macină nervii, cine ştie? în camera de deasupra, centrala de supraveghere, activitatea a intrat în normal. Operatorii stau pe scaune şi privesc ecranele. Din câte observ, blocul cursanţilor e gol. Înseamnă că n-au reuşit încă să contacteze tinerii trimişi în natură. Sper să nici n-o mai facă. Partea proastă e că la intrarea în clădire, chiar în faţa uşii, au fost postate două santinele înarmate. E bine de ţinut minte pentru cele ce

vor urma.

Îmi retrag spaiul psihic şi le povestesc amicilor ce am văzut. Amândoi sunt de acord că nu suntem chiar într-o poziţie proastă. Putem ieşi teferi din această aventură.

VOM FI MEREU PE URMA TA…

Noaptea s-a aşternut peste campus, însă nu şi întunericul. Miile de becuri luminează platoul ca ziua iar lanţul de lumini din pădure delimitează cu precizie zona de siguranţă a pizmaşilor. Am făcut o cercetare psi, să mă asigur că vom acţiona pe bază de informaţii reale. *Asta e unul din secretele succesului în orice domeniu*: *informaţiile reale*. *Dacă ai informaţii bune*, *verificate şi oportune*, *poţi câştiga şi poţi învinge la concurenţă cu tălâmbii care nu cunosc valoarea informaţiei*.

Momentan, suntem în fostul templu şi urmărim mişcările doctoriţei din biroul lui Werman. Cadavrul bătrânului a fost deja cimentat, în timpul zilei, alături de ceilalţi decedaţi în luptă. Am numărat douăzeci şi patru de gropi, în spatele campusului. Înseamnă că am răzit oleacă duşmanii, nu-i aşa? Pe timpul ceremoniei de înmormântare, petrecute pe la cinci după amiază, l-am revăzut pe amicul nostru Frank. Stătea lângă Lucia Navaro şi abia îşi stăpânea bucuria. I-am plantat în creier ideea de a o şterge la noapte, împreună cu amica sa şi l-am lăsat pe cont propriu. În definitiv, nu l-am luat pe buletinul meu, să-l învăţ să meargă. Dacă se orientează şi-o uşcheşte, bravo lui! Dacă rămâne pe loc, ca un bleg, nu-i treaba noastră.

Noi avem o altă trebuşoară. Nu putem ieşi din luptă înfrânţi şi fără informaţiile după care am venit. Ca atare, am imaginat o acţiune de război psihologic care îi va da lui Dick-son dureri de măsele şi fiori de spaimă. Vi se pare că intenţionăm să-l gâdilăm numai? Amicii mei, aflaţi că *războiul psihologic e mult mai parşiv decât cel clasic*. În lupta clasică, pizmaşu îţi trage o bută în cap sau un glonte-n inimioară şi comedia s-a terminat, pe ritmurile melodiei

Adio şi-un praz verde! în războiul psihologic, însă, pizmaşu îţi ia nervişorii la răsucit cu penseta, îţi suflă în ceafa şi nu se lasă măcar văzut, îţi vine să urli de neputinţă în faţa măgăriilor lui. Ei, cam asta vrem să-i facem noi lui Dickson.

Ora nouă seara. Timpul e tocmai potrivit pentru acţiune, deoarece inamicii se pregătesc să tragă storurile şi să se bage în scutece, pentru a face nani. Fac un mic salt prin tavan, împreună cu amicii şi ne pitulăm în biroul lui Werman. Indianul pleacă s-o găsească pe dama doctoriţă. Se vede că a prins drag de gâtu' ei, căci o aduce aproape fără suflare. Îi aplică un plasture pe botic, apoi o leagă fedeleş de scaun, cu scoci. Ochii tipei s-au bulbucat ca la melci. Nu-i vine a crede că apărem şi dispărem ca fantomele din poveşti. Pe bune, nici mie nu mi-ar veni a crede o asemenea scamatorie.

Fişetul a rămas deschis. Indianul şi Bălaiul trec la muncă de salahori. Verifică document cu document, oprind numai pe cele de care avem nevoie. Din când în când, bagă câte un cd în calculator, pentru a verifica informaţiile. Intenţionăm să ducem în Europa imagini cu pregătirea de luptă a tinerilor din campus, pentru a înţelege mişculaţiile şi a căuta celelalte tabere de instruire.

Eu m-am aşezat boiereşte la biroul lui Werman. Nu e nevoie să aprind lumina, căci se vede ca ziua, datorită becurilor de pe platou. Am luat o coală de hârtie şi un pix şi-acum rumeg picătura de otravă pe care trebuie să i-o administrez lui Dickson. Mă strădui s-o fac aşa cum ne-au învăţat psihologii din Octogon: simplă, credibilă şi penetrantă. Adică, o idee obsesivă care să intre în ţeasta pizmaşului şi să clocească pui otrăviţi. În fine, mă decid şi scriu frumuşel următoarea misivă:

Dickson.

După cum vezi, îţi cunoaştem toate planurile şi acţiunile. De acum încolo, vom fi mereu pe urma ta, fără

ca tu să ne poţi simţi măcar. Când vei ridica telefonul să discuţi cu cineva, noi te vom asculta conştiincioşi. Când vei urca în autoturism, să mergi oriunde, nu vei şti dacă bomba noastră e în vehicul sau nu. Deci, vei aştepta mereu explozia. Când vei călca pe scara avionului, îţi ei aminti că mâna noastră e suficient de lungă, încât să-ţi planteze un paşaport pentru lumea cealaltă. Când vei merge pe stradă, vom fi în urma ta, ca nişte umbre invizibile. Când vei contacta o nouă persoană, s-o atragi la mizeria ta, vei contacta, de fapt, un agent de-al nostru. Când eşecul îţi va bate la poartă, îţi vei aminti că noi l-am produs, să-ţi facem inima neagră. Până şi când vei intra în dormitor, să dormi un pic, noi vom fi acolo, să te veghem. Când buzele tale se vor îndrepta să-ţi săruţi soţia, îţi vei aminti că nu eşti sigur dacă mai este ea ori o agentă de-a noastră. Nu mai ai scăpare oriunde te-ai duce şi orice ai face. Suntem pe urma ta, pas cu pas.

Recitesc scrisoarea şi n-o semnez. E mai pervers aşa. De ce să ştie pizmaşul cine îl vânează, zi şi noapte? Lasă-l să se sperie şi de umbra sa! Pun scrisoarea într-un plic şi scriu destinatarul – John Dickson. Ezit câteva clipe, cu ea în mână. S-ar putea rătăci printre miile de documente pe care le răscolesc amicii mei. Trebuie s-o pun într-un loc în care va fi găsită cu uşurinţă şi va fi livrată destinatarului. M-am decis. O pun în braţele doctoriţei şi-i ordon s-o predea neapărat lui Dickson. Îi amintesc faptul că trăieşte numai pentru a duce mesajul. După asta, mă întind satisfăcut şi-mi aprind o mahorcă. Pot fuma fără griji, căci nimeni nu va veni în acest birou mai devreme de dimineaţă.

Bălaiul stă în genunchi şi frunzăreşte nişte teancuri de bancnote. Ochişorii îi strălucesc de plăcere. Îi fac imediat bucuria:

Lipa, bagă gologanii la traistă! Sunt prada noastră din această acţiune.

Mai mult de două milioane de marafeţi, mă informează el. Asta face…

Ştiu cât face, îl întrerup eu. Să-i dăm bătaie, că noaptea e cam scurtă!

Mă apuc şi eu de sortat documente şi cd-uri. Pe un volum subţire, cam cât un caiet de dictando, zăresc semnătura lui Dickson. Îl verific rapid şi constat că e full de instrucţiuni pentru pregătirea cursanţilor în arta dezinformării şi manipulării, îl pun deoparte, ca probă pentru incriminarea lui. Aşa cum merg treburile în Lume şi-n State, Dickson nu va ajunge niciodată în faţa Justiţiei. E prea bogat pentru a fi condamnat. Gândiţi că şi la noi, în România, treburile merg cam după acelaşi tipic? Păi, eu am spus altfel? Doña Justiţia e chioară, amicii mei. Hoţii i-au legat o basma pe ochi şi se joacă cu ea de-a baba oarba. Poate îndreptaţi dumneavoastră ceva în această privinţă.

Ora unsprezece şi câteva minute. Am terminat de sortat documentele şi cd-urile. Ne-am adunat prada în rucsacul Bălaiului şi scormonim după resturi de armament, căci am rămas cam săraci. Corday are carabina cu lunetă cu care a rămas în mână încă de la accident. Bălaiul, un pistol mitralieră cu mai puţin de treizeci de gloanţe. Pe timpul vâjâielii cu îngheţul, a abandonat puşca retezată şi pistolul. În urma scormonirii, nu mai găsim nicio armă sau cartuş. Se vede că le-au luat cei care au năvălit în biroul lui Werman. Dăm însă peste o lădiţă de grenade defensive. Naiba ştie la ce i-or fi trebuit lui Werman. Ne umplem buzunarele cu ouăle pocnitoare, căci sunt foarte spectaculoase când explodează. După aceasta, ne facem socoteala cam pe unde ne-am putea strecura afară. O singură soluţie să nu dăm nas în nas cu santinelele din faţa uşii: să mergem pe holul dintre laboratoare, până în capătul dinspre blocul profesorilor. De acolo, ne-am putea strecura pe geam.

Gata de marş şi luptă? întreb eu ca un mare

comandant de oşti.

Gata de mardeală, confirmă Bălaiul, înşfăcând rucsacul cu prada.

Ready! anunţă Corday.

Iau înainte, păşind cu grijă, să nu ne audă operatorii din centrală. Coborâm un etaj, apoi o luăm pe holul dinspre est. Vedem destul de bine, datorită luminii orbitoare de la becurile de pe platou. Ajungem în capătul holului şi intrăm în ultimul laborator. Din câte observăm, e o sală în care se predau noţiuni economice. Merg până la geamul dinspre platou, îl întredeschid şi arunc o privire în jos. Avem cam trei metri până la pământ şi limita dinspre platou este gardată de nişte boscheţi înfloriţi. Ne poate oferi un camuflaj convenabil.

Sar primul şi mă întind pe pământ. Bălaiul cade cu o bufnitură, urmată de nişte „ţâpurituri" înfundate. Indianul se strecoară ca o umbră şi se plasează în faţa mea. Am ieşit din clădire şi studiem terenul. În blocul profesorilor, numai câteva geamuri mai sunt luminate, căci se apropie miezul nopţii, în faţa blocului, două santinele înarmate discută între ele lejer şi trag din ţigări. În lateral de ele, două autoturisme de teren, singurele scăpate din incendiu, sunt pregătite pentru marş. Şoferii stau pe poziţii şi nu ştiu din ce cauză. Vrea cineva să plece în această noapte? Mă rog, nouă ne-ar conveni s-o şteargă toţi, lăsând campusul pustiu.

Începem! îmi anunţ eu amicii pe şoptite. Faceţi numai ce vă ordon eu!

Ridic privirea din pământ şi studiez cablul de alimentare al becurilor. E la maxim patru metri de mine. O poziţie din care îl pot plesni uşor. Iar risc să mă prăjesc de la înalta tensiune folosită de pizmaşi. Îl voi ciupi fulgerător, decid eu şi anunţ:

Şi Dumnezeu a zis să se facă întuneric. Fulgerul psi pleacă dintre ochii mei direct în cablul gros cam cât un

deget. Acesta explodează pur şi simplu şi întunericul cade brusc pe întregul campus.

Iar acum le vom servi lumină şi jocuri de artificii, spun eu şi aştept să explodeze rezervoarele de motorină.

Secundele trec greu. Probabil, operatorii bâjbâie după butonul de pornire automată a generatoarelor din subsol. Sau, poate, improvizaţia noastră nu s-a aprins. Aşteptăm un minut, două, trei… Mai să cred că am dat rasol cu bomba noastră.

Buuum! Pământul se cutremură şi colţul stâng al clădirii cu laboratoare se luminează puternic. Putem vedea bucăţi de beton aruncate de explozia din subsol. Aripa stângă a blocului laboratoarelor se lasă într-o rână. Flăcări lungi ţâşnesc prin uşa de la intrare. Cei doi gorilor care păzeau au fost aruncaţi pe platou. Îi vedem aprinşi ca nişte torţe, alergând prin întunericul dens. Duc binoclul la ochi şi urmăresc reacţia inamicilor. Câţiva killeri numai în pantaloni şi maiou au apărut din subsolul blocului în care trăiesc profesorii. Toţi, cu arme în mâini, gata de luptă.

Corday, hai să repetăm revoluţia română în direct! îl invit eu pe indian. Tu eşti odiosu fesenist terorist care instigă masele la măcel.

Să-nceapă dansul! murmură el şi ocheşte atent.

Trage un singur foc de carabină, într-unul din inamicii strânşi la intrarea în blocul profesorilor. E suficient pentru a amorsa situaţia, fără a ne deconspira poziţia prin focul de la gura ţevii. Pizmaşii ezită o clipă, apoi încep să tragă către ferestrele centralei de supraveghere. Probabil, au văzut pe cineva la geam, curios să se lămurească ce se întâmplă. Tipii din clădire răspund, convinşi că sunt atacaţi de afară. Tirul de arme automate creşte în intensitate, din ambele părţi.

Mă simt în plină revoluţie, mormăie Bălaiul şi aruncă o grenadă în tabăra celor din faţa blocului profesoral.

Răpăiala de automate a ajuns la un ritm drăcesc. Exact ca la „revoluţia” română. Pizmaşii se bat între ei ca orbeţii, convinşi că resping atacuri teroriste. Mă simt un pic răzbunat pentru cacealmaua din decembrie 1989. Iată că şi inamicii pot cădea pradă confuziei.

O şterg, strigă Bălaiul să acopere zgomotele luptei, într-adevăr, câteva persoane, militari şi civili, s-au urcat în cele două autoturisme. Alţii, pe jumătate dezbrăcaţi, încearcă să se caţere şi ei. Câţiva au pornit către poartă, cu nişte sacoşe în mâini. Am reuşit să provocăm exodul planificat. Acum e timpul să te cari, Frank, şoptesc eu în gând şi-i dau amicului un impuls s-o şteargă din balamucu ăsta.

Trageţi numai câte un foc, din când în când, să nu ne deconspirăm poziţia! le ordon eu celor doi amici.

Lupta dintre cele două tabere continuă, cu slăbiri şi intensificări periodice. Prin lumina focurilor, zărim fugarii care ies din clădirea profesorilor. Se preling pe lângă ziduri, cu câte o bocceluţă în mână şi o şterg pe direcţia porţii. Probabil că nu-i mai opreşte nimeni. Pe întunericul ăsta, nici măcar patrulele cu câini nu mai au mare spor.

Ne putem strecura şi noi printre fugari, sugerez eu. Nimeni nu mai controlează.

Numai dacă ajungem până la colţul clădirii, calculează Corday.

Grea problemă. Noi suntem cumva prinşi între focurile celor două tabere care schimbă amabilităţi pocnitoare. Dacă ne-am ridica în picioare, am cădea ca musca-n lapte.

Ne târâm pe după boscheţi, până în colţul clădirii, ordon eu. Hai!

Pornesc înainte pe pământul umed şi rece. Înaintez metru cu metru către zona apărată de luptătorii din clădirea profesorilor. Cheltuim aproape jumătate de oră, să

parcurgem mai puţin de o sută de metri. Ne-am îndeplinit însă obiectivul. Suntem la câţiva paşi de clădirea profesorilor. Aşteptăm numai momentul favorabil să ne amestecăm printre ei.

Un nou val de civili coboară gheboşaţi pe scări, s-o şteargă.

Acum! ordon eu şi mă ridic în picioare.

Din câţiva paşi, suntem între civilii care se cărăbănesc. Luptătorii nu ne dau nici cea mai mică atenţie. Ei se bat cu „teroriştii" care au ocupat centrala de supraveghere şi-au aruncat subsolul în aer. Le urez în gând să se bată până dimineaţa şi grăbesc pasul.

Am ghicit situaţia. La bariera de acces în campus, nu e nimeni. Înseamnă că paznicii şi patrulele cu câini s-au topit primii. Ieşim la drumul mare şi grăbim pasul. Peste tot, umbre fugare. Toţi care au scăpat se grăbesc să se îndepărteze de Institut. O luăm la pas alergător, să ne asigurăm că ajungem la maşina noastră în timp util. Deja, e vreo două şi jumătate. Cam în trei ore, va fi lumină deplină. E mai bine să nu ne găsească prin împrejurimi.

Aproape de patru, ajungem în hăţişul în care am ascuns maşina. O dezvelim rapid şi ne urcăm în ea. Bălaiul cotrobăie pe sub banchetă, scoate o sticlă plată şi ne îndeamnă:

Să ne cinstim, fraţilor! Chiar meritărn.

Bem câteva gâturi de tărie, căci e cam friguşor. După aceasta, Bălaiul trece la volan şi demarează. Mai multe persoane strigă după noi, să le luăm. Nu facem noi astfel de greşeli politice. Accelerăm pe şoseaua privată, către podul de peste Rio Grande. Bălaiul începe să mă prelucreze:

Piciule, moşia lui Sam pute a mort şi-a ocnă.

Îhâm.

Până la EI Paso, ar fi cam patru sute şi ceva de

kilometri. Ce zici?

Iar ne abandonăm bagajele?

Mai bine ne abandonăm bagajele, decât să ne riscăm trupuşoarele. Nu se poate ca dulăii unchiului Sam să nu miroasă nimic din şoul ăsta.

Avem banii şi strictul necesar, îl susţine şi Corday. Trecem în Mexic şi scăpăm de orice umbră de bănuială.

Îmi pipăi centura cu bani. Am aproape două sute de mii de euro. În rucsacul Bălaiului se mai odihnesc aproape două milioane de dolari. Suntem bogaţi. Ce mai înseamnă câteva ţoale pe care le lăsăm în hotelul din Santa Fé?

Către Mexic! accept eu. Cu toată viteza.

Hip! Hip! Ura! strigă Bălaiul şi mai trage câteva gâturi de cocârţ.

Soarele ne prinde pe autostrada către EI Paso. Oprim la o benzinărie cu fast food şi ne aprovizionăm cu nişte haleu comestibil cât de cât. Mâncăm din goana maşinii şi comentăm mulţumiţi diverse faze ale aventurii noastre. N-a fost rău deloc. De această dată, n-am încasat niciun glonţ şi avem o pradă bogată. Nimeni nu ne vânează din urmă, aşa că ne simţim ca nişte turişti care călătoresc exclusiv pentru plăcere.

Bălaiul, fericit cum n-a mai fost de mult timp, începe să viseze:

M-aşteaptă mândra mexicană, Cu gura dulce de banană. Când papă mândra îngheţată, I-ajunge prova aţâţată.

Îşi saltă fusta mexicana, De-i văd băieţii toată blana şi ţăcăne voios din tocuri, De-aprinde-n inimi focuri, focuri.

Mă strânge-n braţe, mexicană, Să uit că moartea-aşteaptă-n vamă, Să simt o pierdere de sine, între bidoanele-ţi prea pline!

Până la Ciudad de México e cale lungă, îl necăjesc eu.

Piciule, nu fi mârlan cu un bătrânel pofticios! mă roagă el. Oprim barem o zi în Juárez, să miros şi eu cărniţa mexicană.

Să decidă Corday! continui eu să-l perpelesc. Bălaiul adoptă o moacă miloagă şi începe prelucrarea:

Red skin, ca mâine o să urc sculele în pod şi-o să mă uit la dame ca la exponate de muzeu. Cine mă compensează pentru ocaziile pierdute?

Suntem în misiune, se preface indianul serios. Mexicanele n-au fost cuprinse în plan. Dacă vrei să ştii, pot fi foarte periculoase.

Vezi?! exclamă Bălaiul. Eu, ca un leu eroic, îmi asum pericolul şi vreau să le înfrunt şi voi…

Noi ne-am săturat de tortilas şi frijoles, *pale face*. Nu oprim până la aeroportul internaţional.

Te voi blestema, piele roşie! Te voi pârî lui Manitu că n-ai ţinut posturile. Să vezi tu ce păţeşti!

Indienii nu au niciun fel de posturi, faţă palidă. Manitu e un zeu îngăduitor.

Atunci, mă lepăd de toţi sfinţii şi trec în legea lui Manitu. Voi opri în Juárez, să mă destind cum permite Manitu.

Nu-i atât de simplu, faţă palidă. Trebuie să treci un ritual de iniţiere.

Îl trec şi tot mă înfrupt din mexicance.

Va trebui să posteşti câteva zile, singur, în pustiu. După ce vei avea viziuni, ne spui nouă ce-ai văzut şi noi apreciem cum trebuie să te numim ca indian.

În câteva zile, ajungem acasă, se dezumflă el.

Iar mexicanca ta, Marieta, o să te dezmierde, pun eu gaz pe foc.

Nu se compară nici pe departe cu gustu unei blăniţe străine, piciule, scânceşte el cu o voce jalnică. Mi-e dor de-o blăniţă străină mai ceva decât de mama.

Asta e foarte grav, diagnostichează Corday. Varaine, cred că trebuie să oprim, să nu ni se îmbolnăvească amicul.

Oprim, îi fac eu pe plac.

Bălaiul înfige piciorul în acceleraţie instinctiv, de bucurie. Zburăm cu mai mult de două sute de kilometri la oră pe autostradă.

Pe la ora unu şi ceva, apreciez că ar cam fi timpul să încep prelucrarea psihologică a lui Dickson. A avut timp să vadă dezastrul lăsat de noi în campus. Ca atare, formez numărul lui de mobil, pe care îl crede secret nevoie mare şi aştept. Îmi răspunde o voce răstită, vădit enervată:

Da, cine-i?

Moartea, îi răspund eu rece.

Lasă glumele!

Suntem mereu pe urma ta, îi şoptesc eu hipnotic şi închid.

Precis, face spume de furie şi neputinţă. Răzbunarea împotriva lui a început şi va dura mult. Va dura până ce-i vor plesni nervii şi se va retrage din bisnis. Dacă se va ţine tare, va dura până ce-l vom vedea falit, cerşind pe stradă un bănuţ. Cam aşa ne ducem noi răzbunările – până la capăt. Credeţi că suntem câinoşi la suflete? Amicii mei, nu fiţi naivi! Priviţi la jigodiile din jur care vă strâng de gât până la ultimul leuţ! Vedeţi vreun pic de milă din partea lor? Nu, amicii mei.

Atunci, n-avem ce face. *Dinte pentru dinte, ochi pentru ochi*. Asta e legea talionului şi-o vom aplica cât putem mai fidel.

*

În Juárez e cald, praf şi miroaie a haleală mexicană, de parcă lumea ar găti în stradă. Ne oprim la un hotel pricopsit şi luăm trei camere duble, căci alea single s-au epuizat. Aşa, ne vom simţi ca boierii, măcar o zi. E cinci

după amiază, dar eu nu-mi uit obligaţiile Formez conştiincios numărul de telefon al lui Dickson. Îmi răspunde cu o voce obosită. Iar îmi potrivesc vocea să sune joasă şi pătrunzătoare:

Suntem mereu pe urma ta, Dickson!

Fuck...

Închid înainte de a-şi termina înjurătura. De acum încolo, cel puţin câteva luni, am o ocupaţie zilnică. Trebuie să-l sun pe Dickson de două ori pe zi, să-i întăresc mesajul producător de fobii şi paranoia. Aşa se sfărâmă şi cele mai puternice creiere: cu picătura chinezească. Noi am perfecţionat metoda până la măiestrie.

Bălaiul s-a spălat rapid şi-a plecat în târg să-şi facă rost de ţoale de cuceritor. Eu şi Corday aşteptăm să se mai potolească vipia. Bem cafea adevărată, nu poşircă americană. Ştiţi cum trebuie să arate o cafea adevărată, nu? De la prima gură, trebuie să simţi că inimioara o ia razna şi urechile încep să-ţi păcăne. Asta cafea, amicii mei. Te trezeşte şi din morţi. Desigur, există şi riscu să te trimită-n morţi, da ce contează asta, în comparaţie cu gustu divin al unei ceşcuţe de coffe?

Pe la vreo şapte, hotărâm că e cazul să ne înnoim şi noi, că arătăm ca nişte grăjdari texani. Ieşim în târg şi ne cumpărăm câte două costume civilizate. Adică, nici prea prea, nici foarte foarte. Va trebui să zburăm cu avionul către Europa şi nu se face să arătăm ca nişte boschetari. Întorşi la hotel, dăm cu ochii de lipovean. S-a ambalat ca un nobil latino, numai în alb şi cu garoafă la butonieră.

Ce spuneţi? se fuduleşte el, întorcându-se în jurul axei sale „ca o prezentatoare de modă.

Arată a ţol de peşte, spun eu cinstit ce cred. Vezi să nu te umfle curcanii mexicani!

E potrivit pentru o noapte într-un local sexy, îl încurajează Corday.

Mergem, indios? lansează Bălaiul invitaţia.

Rămân cu Varain.

Te-ai prostit şi tu. Mai trebuie să aflu că vă călugăriţi…

Nu-şi termină ideea. Îşi îndeasă un teanc de bancnote în buzunarul de la piept şi face paşi. Eu şi indianul plecăm către camerele noastre, să ne pregătim de o seară liniştită.

*

*

În aeroportul Ciudad de México, mă aud strigat pe nume, cu vreo jumătate de oră înainte de decolare. Cum sunt relativ curat, mă întorc să văd cine m-a găsit şi pe meridianul acesta. Către mine, lunecă o damă înaltă, îmbrăcată într-un deux pièces alb. Poartă nişte ochelari de Soare imenşi, care îi acoperă o parte din faţă. Mersul nu-mi lasă nicio posibilitate de dubiu, însă: dama păşeşte ca şi cum ar luneca pe nori.

E Serenela, o agentă a Ocultei pe care am salvat-o odată dintr-o situaţie nasoală. N-aş spune că întâlnirea mă încântă în mod deosebit

Se opreşte în faţa mea, îşi scoate ochelarii şi mă studiază cu ochii ei mari, de peruzea. După asta, deschide buzele senzuale, leneş, de parcă mi-ar face o favoare obositoare:

Varain. Bronzat. Vii din junglă.

Ai ghicit, o mint eu.

Ce rost ar avea să-i spun că m-am prăjit la Soarele mexican, vreo jumătate de zi, în aşteptarea Bălaiului care parcă intrase în pământ? în realitate, intrase el în ceva, până-n gât, dar mă sfiesc să vă precizez concretul.

M-am gândit uneori la tine, întinde tipesa plasa pentru guguştiuci.

Nici eu nu te-am uitat, mint eu, ca un spion cu experienţă. Mai joci?

Pe cai mari, confirmă bambina. Ţi-am spus că voi învinge soarta.

Şi eu ţi-am spus că vei ajunge prinţesă.

Mă priveşte curioasă câteva secunde, apoi mă anunţă:

Am ajuns prinţesă. M-am căsătorit cu un prinţ dintr-o veche familie europeană.

Felicitări, Cenuşereaso!

Mersi! Şi tu?

M-am retras din breaslă, mint eu din nou. Fac afaceri.

Nu te-ai retras, Varain, mă contrazice ea, zâmbind. Alaltăieri, un membru de vază al onoratei familii a înregistrat o pagubă enormă în New Mexico. Pariez pe ce vrei că nu eşti străin de ispravă.

N-am habar despre ce e vorba.

Nici eu nu te-am văzut aici, Varain, propune ea un armistiţiu. OK?

— OK!

Îmi întinde mâna şi eu i-o sărut fin. Pleacă aşa cum a venit, parcă plutind pe nori. Eu gândesc că Lumea a devenit prea mică pentru afacerile noastre. Prea mulţi agenţi duşmani îmi cunosc figura. E o chestie de timp până ce mă vor priponi într-un loc din care să nu mai pot face nicio mişcare. Şi nici măcar nu pot apela la operaţie estetică. Ce ar spune fetiţa mea de o astfel de ispravă?

Cine era poama? se interesează lipoveanul aţâţat.

O damă din tinereţea mea apusă, spun eu fără regret.

Mare ţapinar ascuns eşti tu, piciule.

Poate. Hai să urcăm în avion!

*

În faţa aeroportului din Paris, ne aşteaptă Lulu, cu o maşină de şase locuri. Ne rânjeşte binevoitor, ne pompează

vânjos mâinile şi ne ajută să punem bagajele în spate.

Ce se aude pe aici, muceo? se interesează Bălaiul.

Melzer a făcut o pasiune pentru pocnitoarea voastră. Da una de aia bolnavă rău.

Varain are mână bună la agente, mă laudă Bălaiul, încă nu ştiu cum le vrăjeşte în asemenea hal.

Urcăm în hodoroagă şi demarăm către curcănăria galilor acoperiţi. Mă gândesc deja acasă. E vremea înfloritului merilor şi perilor. Livada noastră trebuie să fie o feerie.

Mă voi întinde pe o bancă, în miresmele florilor şi-n bâzâit de albine…

De ce taci, Varaine? mă întreabă micul frâne. Printr-o conexiune ciudată, glasul său îmi aminteşte de obligaţia zilnică. Deschid telefonul şi-l apelez pe Dickson. De îndată ce deschide, îi şoptesc obişnuitul *suntem mereu în urma ta* şi-i tai maul. După asta, îi răspund micului frâne:

Sunt obosit de hărţuială, puştiule. Visez la un concediu de vreo lună.

Vezi să nu capeţi! rânjeşte el. Conexiunile lui Mel-zer se întind în toată Europa. Inclusiv la voi, în România.

Tresar şi revin la realitatea vieţii mele de spion. Dacă e vorba şi de România… Şi aşa, înfăţrarea mistică din patria mea a atins cote nepermis de mari. Nu mai putem ceda niciun milimetru.

Cântă! îl îndemn eu pe Lulu.

O să-ţi spună babacu’. Eu mă ocup de treburile din Franţa.

Bine.

Iar cad pe gânduri. Dorul de linişte mă încearcă din nou. Se vede că oboseala multor ani de hărţuială s-a adunat în sufletul meu şi apasă greu.

Micul frâne ia curba pe două roţi şi ne anunţă că a terminat cursa. Cobor şi luăm cele două rânduri de bagaje.

Banii vor rămâne la noi, căci ne-am riscat vieţile pentru ei. Documentele şi dischetele vor ajunge la spaii Uniunii. Să le analizeze ei şi să ne facă parte, funcţie de importanţa informaţiilor din ele.

Jean Dupois ne aşteaptă cu nelipsitu ciomag de mahorcă în bot. În jur, e fum şi miros de cafea proaspătă. Mă las să cad în fotoliul din faţa biroului şi anunţ:

Sunt prea obosit pentru gargară îndelungată. Frâncu mă contrazice:

Spaii nu sunt niciodată obosiţi. Scoate marfa!

Îi înmânez sacoşa cu informaţiile scoase din bârlogu lui Werman. Mă simt dator să-l avertizez:

John Dickson nu va ajunge niciodată în faţa Justiţiei americane. E prea bogat şi are conexiuni prea înalte.

Masoneria?

Mai sus. Supremul Consiliu Ocult.

Şi voi l-aţi gâdilat numai la tălpi.

I-am înfipt un cui în creier, frâncule. Otrava noastră va rodi în timp.

Voi şi metodele voastre din Securitate!

Cele mai sigure, frâncule. Noi n-am dat chix nici măcar când oculţii au ridicat împotriva noastră întreaga noastră naţiune. Trăim şi luptăm după legile noastre.

Unu la unu, Varaine. Melzer a ripostat la înfrângerea lui Dickson, de parcă ar fi ştiut că voi aţi fost în State.

Spune!

A infiltrat în România câţiva agenţi ai „apostolilor sfârşitului”. Vor crea o sectă închinată noului mormânt al lui Hristos din Ierusalim.

Ne doare-n coate de miorlăitorii mistici de orice culoare, îl lămureşte Bălaiul. Noi suntem spioni serioşi.

O să vă doară şi-n alte părţi, promite Jean şi scoate un dosar cu coperţi maron. Secta vizează capii politici şi economici din România. Vor să impună propria conducere,

în câţiva ani.

Asta e altă gâscă, în altă traistă, recunosc eu şi trag dosarul către mine.

Pe copertă, e desenat simbolul „apostolilor”: steaua în şase colţuri cu şerpii încolăciţi. Răsfoiesc alene şi citesc nume pe care nu le-aş fi crezut implicate în activităţi conspirative.

Da, recunosc eu, avem de făcut curăţenie în România.

Chiar cred că o curăţenie de sus în jos se impune în ţara noastră. Dumneavoastră aveţi altă părere?

PARTEA A DOUA

CE-AU *PĂŢIT* VIETĂŢILE POLITICE?

Dragi cititori, precis v-aţi pus întrebarea din titlu, cel puţin o dată, chiar dacă nu în termenii folosiţi de mine. Jurnalele şi televiziunile abundă în ştiri de soiul *Tăriceanu a zis*, *Băsescu a spus*, *Voiculescu a dezvăluit*, *Iliescu afirmă*, *Geoană acuză* etc. Probabil, aţi gândit cam ce gândesc şi eu: fiarele politice au fost stârnite de ceva şi sunt gata să-şi bea sângele. Ce se ascunde în spatele acestei tevaturi, în care cei mai importanţi politicieni se acuză reciproc de încălcarea Constituţiei, corupţie, imoralitate politică şi trădare a propriilor programe? Treburile par deosebit de încâlcite, însă în realitate adevărul e cât se poate de simplu: *mafia politico-economică din România îşi simte principalii capi în pericol*. Când capul unei familii mafiote este în pericol, întreaga gaşcă din subordine îşi mobilizează forţele cele mai diverse: politicieni corupţi, jurnalişti în soldă, lătrăi de serviciu etc. Încă nu s-a ajuns la scoaterea pistoalelor pe masă, dar nici mult nu mai este până atunci.

Spectacolul jalnic în care sunt angrenaţi majoritatea membrilor parlamentului şi alţi politicieni, zice-se, de vază, demonstrează un lucru pe care eu îl tot scriu de câţiva ani

buni: *aleşii nu sunt ai poporului care i-a votat, ci ai grupărilor mafiote care i-au sponsorizat şi-i folosesc pentru a-şi atinge interesele*. Vi se pare că exagerez, că acuz oameni de bună credinţă, care se zbat în Parlament pentru binele acestei naţii? Dacă vi se pare astfel, vă rog să-mi răspundeţi la următoarele întrebări:

De la revoluţie" şi până în prezent, există un singur partid parlamentar care să nu fi participat la guvernare, în diverse coaliţii? *Nu* există, amicii mei! Toate partidele au trecut pe la putere şi s-au înfruptat din plin din avuţia naţională. Ele şi-au creat clientelă politică din proprii membri sau din sferele mafioţilor de anvergură, români şi străini.

În cei 17 ani de „democraţie", avuţia naţională a crescut sau a scăzut drastic? A scăzut, amicii mei cititori. A căzut cum nici în visele mele cele mai negre, din primele cărţi ale acestei serii, nu prognozam. România a fost transformată într-o semicolonie a marilor trusturi globaliste şi ale mafioţilor locali. Poporul român nu mai este proprietar pe bănci, uzine, combinate, fabrici, ferme, reţele de distribuţie a gazelor şi electricităţii, telefonie fixă, flotă de pescuit oceanic şi comercială etc. Poporul român a fost proletarizat şi înfometat până la limita genocidului iar pe spatele său s-au îngrăşat firmele străine şi mafioţii locali. Cine au condus acest proces antinaţional, dacă nu parlamentarii? Ei au făcut legile prin care naţiunea română a fost jefuită, ei le-au aplicat în folosul mafioţilor străini şi români care îi sponsorizau. Din această cauză, aproape că nu există om politic care să nu poată fi trimis în faţa Justiţiei.

3. Nouă, electorilor, ni s-a prezentat un simulacru de luptă politică între partidele parlamentare de la putere şi opoziţie. Naivii chiar au crezut în această confruntare şi s-au apucat să se lupte între ei, ca nişte chiori, pentru idealuri străine de vieţile lor. În realitate, între aceste

partide care se clănţăne de formă există o înţelegere infracţională tacită: *eu nu te bag la zdup pe tine, când ajung la putere, tu nu mă bagi pe mine, când ajung în opoziţie*. Aşa a funcţionat regula mafiotă până la ultimele alegeri. N-au existat nici diferenţe de doctrină, nici diferenţe de interese. Când a fost vorba de privilegiile lor, parlamentarii au votat la unison, indiferent de culoarea politică. Când a fost rost de şpagă, directă sau mascată, n-a contat deloc partidul în care erau cei doi infractori, mituitul şi mituitorul. De exemplu, v-aţi întrebat cum se face că un vajnic penelist cu dosar penal, Dinu Patriciu, s-a bucurat de cele mai mari iertări de datorii în timpul guvernării pesediste Năstase?

4. *Deşi ziarele gemeau de infracţiuni probate, ale unor „gulere albe”, aţi văzut un singur infractor din clasa bogată trimis după gratii, în primii 14 ani de „democraţie”*? N-aţi văzut, amicii mei cititori. Numai caracudă interlopă şi amărâţii infractori de ocazie au ajuns la închisoare. Pentru a-şi justifica oarecum salariile, Poliţia ne prezenta, prin televiziuni, prinderea unor peşti, a unor prostituate, a unor şme-nari din lumea interlopă. Justiţia se prefăcea că lucrează, dând pedepse după „faţa” făptuitorului. Aţi citit prin ziare cazul unei mame cu şase copii care a fost condamnată la un an închisoare pentru furtul unui sac de cartofi? Ei, bine, colonelul Bernevig, fost şef al Direcţiei Informaţii a Armatei, a ucis din culpă cinci persoane şi n-a făcut nicio zi de închisoare. Serviciile secrete şi jurnaliştii au prezentat naţiunii pagube de zeci şi sute de milioane de euro, însă niciunul dintre vinovaţi nu a ajuns măcar în faza de judecată. *Mai direct spus, în primii 14 ani de „democraţie”, Justiţia n-a existat pentru infractorii bogaţi*.

Ce s-a întâmplat acum? Mai târâş, mai grăpiş, Preşedintele Trăian Băsescu şi ministrul Justiţiei, Monica Macovei, au început să urnească carul împotmolit al

Justiţiei române. Pentru prima dată, în 17 ani de la „revoluţie”, au fost chemaţi în faţa procurorilor şi judecătorilor indivizi cu „nume grele”: Ion Iliescu, Virgil Măgureanu, Adrian Năstase, Sorin Ovidiu Vântu, Dinu Patriciu, George Copos, Nicolae Cristea (fost director general la Loteria Română), Nicolae Bogdan Buzăianu (în afacerea Porţile de Fier), Dan Ioan Popescu, Nicolae Mischie, Ovidiu Tender etc. În 14 ani anteriori, nicio piesă grea n-a fost măcar deranjată cu întrebări, încât infractorii din „înalta societate” ajunseseră să creadă că sunt deasupra Legii. Exclamaţia lui Ion Iliescu, *Nu mă judecă pe mine ăştia*! (cu dispreţ), e cea mai bună probă de stil de gândire „zeiască” a acestei categorii de infractori.

Procurorii şi judecătorii au început să-i cheme, rând pe rând, la „dreptate” pe cei care se credeau deja dumnezei pe acest pământ. La început, mafioţii politico-economici s-au arătat jigniţi, apoi au început să se teamă că vor ajunge totuşi după gratii. Ca atare, şi-au dat mâna, indiferent de culoarea politică, pentru a răsturna cuplul Băsescu-Macovei şi a reim-pune regula anterioară: *marii infractori nu răspund în faţa nimănui*. Cam asta se ascunde în spatele campaniilor de presă pentru suspendarea Preşedintelui şi pentru demiterea ministrului Macovei. Lupta se dă sângeroasă şi pe faţă, deoarece, dacă un singur infractor important va fi condamnat, se va crea un precedent periculos şi pentru restul. Exact cum le-a spus Adrian Năstase colegilor de partid, când a fost chemat la „nenea procurorul”: *Voi urmaţi după mine*. Înţelegeţi că lupta se dă pe viaţă şi pe moarte, pentru a nu fi condamnat niciun infractor din „înalta societate”?

Câteva exemple concrete ar fi binevenite. În lupta anti-Băsescu, Mircea Geoană iese mereu în faţă, debitând profunde tembelisme, cu aerul unui mare înţelept. Nici nu-şi dă seama cât este de ridicol. A ajuns până acolo încât să-l acuze pe Trăian Băsescu şi de prostiile pe care le

debitează Voronin, la comanda Moscovei. Geoană n-a prea pus botul la prăzi mari, aşa că ar trebui să stea în banca sa, căci nu este în pericol. Geoană este însă teleghidat din spate de baronii pesedişti aflaţi pe lista păcătoşilor, în frunte cu Ion Iliescu. Poate nu ştiţi, dar Ion Iliescu are pe rol două dosare penale grele, pentru care riscă închisoare pe viaţă. În primul rând, este vorba de dosarul penal privind diversiunea din decembrie 1989, în care e acuzat de instigare la trădare, instigare la omor deosebit de grav, lipsire de libertate în mod nejustificat, distrugere de bunuri şi alte infracţiuni grave. Când şi-a citit aceste dosare, în faţa procurorilor, Iliescu a îngălbenit şi a dat în bâlbâială. Mai este inculpat, alături de Virgil Măgureanu şi Gelu Voican-Voiculescu, în dosarul primei mineriade, de distrugere de bunuri, instigare la omor, rele tratamente etc. Deja, în aceste dosare, s-a ajuns în faza în care Ion Iliescu este expertizat de psihiatri, pentru a se verifica dacă a acţionat cu discernământ. Vă daţi seama ce jignit se simte acest munte de orgolii, lipsit de orice calitate umană şi cât de înfricoşat este că va ajunge după gratii? Soluţia de salvare? Jos Băsescu!

Emil Constantinescu nu l-a atins nici cu un pai, în cei patru ani de guvernare, respectând întocmai regula mafiotă a nepedepsirii reciproce.

Cine ar fi crezut că Sorin Ovidiu Vântu, vinovat de jecmănirea a sute de mii de persoane, prin FNI, va ajunge vreodată în faza de judecată? Cei mai abili avocaţi au tergiversat proces după proces, pentru a-l face scăpat, prin prescripţie sau alte proceduri din dreptul civil. Şi totuşi, este judecat. Cine ar fi crezut că un magnat de talia lui Dinu Patriciu, cu afaceri transfrontaliere, va ajunge în faţa Justiţiei? Cine ar fi crezut că privatizarea frauduloasă a Petrom va aduce în faţa Justiţiei, sub acuzaţii grave (trădare, spionaj), pe Codruţ Sereş, Stamen Stancev, Dorinei Mucea etc? Eu nu credeam să aud aşa ceva,

deoarece serviciile secrete române au fost puse cu botul pe labe şi forţate să nu lucreze pentru binele acestei naţii. Cine ar fi crezut că şiretul Copos va ajunge în faţa Justiţiei pentru o fraudă fiscală mai mare de un milion de euro şi o afacere dubioasă cu Loteria Română? Cine ar fi crezut că Nicolae Cristea, regele neîncoronat al Loteriei Române, va fi deferit Justiţiei? Cine ar fi crezut că frauda de la Porţile de Fier, de câteva zeci de milioane de euro, va duce în final către Călin Popescu Tăriceanu, prietenul şi susţinătorul lui Dinu Patriciu?

Oameni buni, la mijloc sunt interese foarte mari, în care sutele de milioane de dolari şi euro dansează într-un ritm ameţitor. Pentru acoperire, mafioţii invocă principii constituţionale şi alte tertipuri prin care vor să-l forţeze pe Trăian Băsescu să îngenuncheze şi să-i lase în pace. Fiecare gest al Preşedintelui este răstălmăcit în fel şi chip, de jurnalişti din mass media mafioţilor, încât să pară vinovat. O simplă rezoluţie prezidenţială ne este prezentată ca o intervenţie în favoarea unui grup de interese. O simplă plimbare până la un local devine o beţie cumplită, trâmbiţată cu zgomot de indivizi abia ridicaţi de sub mesele unor cârciumi. Tot ce face şi tot ce zice Preşedintele e rău, neconstituţional, imoral, infracţional etc. *Vă rog să vă întrebaţi dacă e chiar aşa, ori suntem manipulaţi în modul cel mai grosolan*!

Nu spun că Trăian Băsescu e un sfânt coborât din icoane pentru fericirea neamului românesc. E un om şi are şi dânsul slăbiciunile sau păcatele sale. Important este însă că se străduie să-şi îndrepte greşelile, să se spele de păcate, ori de câte ori descoperă ceva în neregulă. De exemplu, au apărut informaţii despre traficul cu ţigări al soţului unei consiliere prezidenţiale, Anghelescu. Imediat, doamna respectivă a zburat din funcţie. S-au pornit bârfe în jurul Elenei Udrea şi-a afacerilor soţului acesteia (Cocoş)? A zburat şi „blonda de la Cotroceni”. A intervenit

premierul Tăriceanu în favoarea lui Dinu Patriciu? Imediat, a luat-o peste nas. Se vede *clar că omul acesta*, *Traian Băsescu*, *chiar vrea să se înscrie în limitele Legii*. Până şi vila din strada Mihăileanu a oferit-o înapoi, să nu iasă discuţii în jurul ei. Ce naiba să mai facă, pentru a proba că este de bună credinţă?

Politicienii şi parlamentarii corupţi vor să-i dea Preşedintelui Trăian Băsescu o lecţie usturătoare, de care să se teamă şi următorii preşedinţi. Ei vor să demonstreze că sunt mai puternici şi fac ce vor din Preşedinte. Îl jignesc pe faţă sau fin, prin refuzul prezentării şefilor de partide la consultări cu Preşedintele. Fac tot soiul de comisii de anchetă a Preşedintelui, deşi acestea nu sunt prevăzute în Constituţie. Demarează proceduri de suspendare a Preşedintelui exact când noi, românii, trebuie să alegem europarlamentari, să avem şi noi un cuvânt de spus în Europa. Tartorii acestor măsuri sunt PSD, cu eminenţa cenuşie Ion Iliescu şi gruparea oligarhică Patriciu-Voiculescu.

Ce efecte au produs marile manipulări şi scandaluri îndreptate împotriva Preşedintelui Trăian Băsescu? Aici e durerea, amicii mei: efectele au fost inverse. Românii, deloc proşti, au perceput vânzoleala vietăţilor politice ca pe o încercare de linşaj a unui preşedinte justiţiar şi a ministrului de resort, Monica Macovei. Ca urmare, PSD a căzut pentru prima dată în istoria sa sub pragul de 20% şi e în continuă scădere. E drept că scăderea se datorează şi alegerii în fruntea partidului a unui saltimbanc denumit, pe drept cuvânt, chiar de Ion Iliescu, prostănac. PSD a ratat şansa de a se reforma ca partid modern, prin alegerea ca preşedinte a dr. Sorin Oprescu. Cât despre propulsarea lui Dan Marean Vanghelie în fruntea Filialei Bucureşti, ce să spun? A spus destul Ion Iliescu: Vanghelie e deştept cât ţine gura închisă.

Mei *celelalte partide din „cruciada" anti-Băsescu nu*

stau mai bine. Partidul Conservator al lui Dan Voiculescu (nume conspirativ, Felix Motanu) nu trece de 1%. Nu va mai intra în Parlament, deoarece nu mai are cu cine se alia, din cauza imoralităţii cu care schimbă o tabără cu alta. PNL este în scădere drastică şi nu are personalităţi marcante. Dacă şi Tăriceanu va fi inculpat în dosarul Porţile de Fier, partidul va rămâne în mâna unei odrasle kominterniste – Bogdan Olteanu. Poate nu ştiaţi că Bogdan Olteanu, căţărat până în funcţia de preşedinte al Camerei Deputaţilor, se trage dintr-o familie de comunişti privilegiaţi ai epocii socialiste. Bunica sa, Gisela Wass, de altă etnie (ştiţi dumneavoastră) a fost comunistă din ilegalitate. După 1944, a condus grupul de propagandă împotriva planului Marshall din Iugoslavia, sub numele conspirativ Lidia Lazarev. Tânărul Bogdan Olteanu s-a bucurat de toate privilegiile nomenclaturii comuniste, apoi a trecut în barca PNL, să sugă şi de la „democraţie”. Halal liberali, coane Fănică şi coane Căline! Uite cine conduce Parlamentul României! Uite cine vrea să dea jos Preşedintele ales de popor! Hai sifon, jigodii oportuniste!

Probabil, vă întrebaţi ce caută PRM în coaliţia anti-Băsescu. Şi eu mă întreb, dar nu găsesc un răspuns sigur. Printre peremişti, nu s-au prea prăsit mafioţi, căci se tem de gura bogată a lui Corneliu Vădim Tudor. Deci, PRM nu are de ocrotit interesele nici unui clan mafiot. De ce totuşi s-a dus Vădim Tudor alături de „cârpa kaghebistă” şi „şandramaua stalinistă” de Iliescu, ca să-i folosesc propriile expresii? Probabil, îl deranjează faptul că Trăian Băsescu a ridicat în funcţii importante aşa zişi elitişti de tipul Pleşu, Patapievici şi alţii. În acest caz, ar cam avea dreptate şi Preşedintele Băsescu ar trebui să mai facă un pic de curăţenie prin ograda proprie. Nu orice „elitist” e chiar intelectual veritabil. Dacă îi luăm la scuturat bine şi le cântărim faptele, se cam duc de râpă pretenţiile de elită intelectuală şi ies la suprafaţă nişte murdării pe care mă

sfiesc să le reproduc în scris (vezi injuriile grave la adresa naţiunii române din volumul *Politica* de H.R. Patapievici).

În prezent, lupta dintre Preşedinte, susţinut de prea puţini oameni de caracter şi mafia politico-economică a ajuns în faza care pe care. Nu-mi place s-o fac pe profetul, dar emit o prognoză bazată pe cunoaşterea psihologiei românilor: *Mafia politico-economică va fi înfrântă într-un război foarte greu şi Trăian Băsescu va fi reales Preşedinte al României pentru încă un mandat*. Vă rog să păstraţi această carte, să puteţi verifica exactitatea prognozei mele, la următoarele alegeri prezidenţiale!

Vă întrebaţi ce se va întâmpla, dacă mafioţii vor obţine totuşi suspendarea Preşedintelui Traian Băsescu din funcţie? Abia atunci jocul ar deveni cu adevărat interesant. Sunt curios ce forţe umane şi mijloace materiale ar mobiliza mafia politico-economică din România, pentru a convinge populaţia să-l demită pe Trăian Băsescu, la referendumul popular. Mass media este, în bună parte, în mâinile mafioţilor, astfel că Trăian Băsescu va fi destul de înghesuit. Probabil, odată suspendat Preşedintele, mafioţii nu se vor sfii să folosească personal din aparatul de stat pentru a influenţa şi a falsifica rezultatele referendumului. Cele mai abjecte şi mai neadevărate calomnii se vor revărsa asupra Preşedintelui suspendat. Cele mai grosolane încălcări de lege vor deveni ceva obişnuit în mâna mafiei politico-economice ajunsă la putere totală, prin majoritatea parlamentarilor şi a înlocuitorului Preşedintelui (Nicolae Văcăroiu sau Bogdan Olteanu)

Ei, bine, în acest scenariu extrem de nefavorabil pentru Trăian Băsescu, se va vedea dacă românii gândesc corect ori se lasă manipulaţi ca o turmă de dobitoace. Mai probabil, majoritatea românilor nu se vor lăsa manipulaţi şi Trăian Băsescu va fi repus în funcţie de voinţa populară. Ce se va întâmpla atunci cu mafia politico-economică din

ţară? Ce se va întâmpla cu parlamentarii care au declanşat referendumul şi au pierdut în faţa unui om aproape singur, Trăian Băsescu? Va fi jale mare, pe termen îndelungat. Partidele anti-Băsescu vor scădea drastic în preferinţele electoratului, astfel că, la alegerile viitoare, vor fi zdrenţuite pur şi simplu. În plus, votul uninominal va scoate la suprafaţă personalităţi complet noi, încă „necurvite" de politica mafiotă la care asistăm de 17 ani. În *mod normal, liderii politici care au declanşat referendumul pentru demiterea Preşedintelui ar trebui să suporte costurile acestuia*. Le vor suporta în mod indirect, prin pierderea poziţiilor pe care le-au acaparat în economie, politică, administraţie.

Probabil, mă bănuiţi a fi un partizan al Preşedintelui Trăian Băsescu. E drept că l-am votat, dar am făcut-o pentru a preveni pesedizarea completă a României, prin accederea lui Adrian Năstase la funcţia de Preşedinte. La fel ca mine, au votat mulţi alţi cetăţeni conştienţi că între două rele trebuie să îl alegi pe cel mai mic. Până în prezent, niciun partid sau personalitate politică nu m-au convins să merg la alegerile europarlamentare sau la cele generale, din viitor. Nu-mi regăsesc interesele şi aspiraţiile în niciun program, nu apreciez ca merituos niciun candidat. Cunosc prea multe mizerii despre fiecare partid şi despre fiecare politician ca să-mi irosesc votul şi să-mi murdăresc conştiinţa, votând. Dacă, însă, se va ajunge la referendum pentru schimbarea Preşedintelui Trăian Băsescu, voi renunţa la neutralitatea mea senină şi voi susţine, prin orice mijloc, pe singurul român care a avut curajul să se confrunte cu mafia politico-economică, Traian Băsescu. Vă recomand să procedaţi la fel, măcar pentru a avea satisfacţia de a vedea şi „gulere albe" după gratii.

NA, HRISTOSUL, IA HRISTOSUL!

Cam aşa se poate sintetiza conţinutul filmului despre mormântul lui Iisus Christos, făcut de James Cameron şi

Simka Jakubovici: *un gheşeft religios*. Opera lor, prezentată prin mai multe televiziuni, inclusiv din ţara noastră, a stârnit câteva valuri din partea unor prelaţi creştini şi atenţie mare! musulmani. Apariţia unui astfel de film „ştiinţific" era de aşteptat, după succesul înregistrat de filmul *Patimile lui Christos* şi romanul lui Dan Brown, *Codul lui da Vinci*. La mijloc nu e vorba de credinţă, ci de foarte mulţi bani.

De la bun început, vă precizez că sunt liber cugetător, aşa că voi fi cât se poate de obiectiv în analizarea escrocheriilor religioase de orice fel şi din orice sursă. În concret, ce susţin autorii filmului *Mormântul lui Iisus Christos* (*Josua*) *regăsit*? Ei afirmă că, în 1981, într-o peşteră de la periferia Ierusalimului, au fost găsite câteva sarcofage cu oseminte aparţinând Mariei (Fecioara), lui Iisus Christos (Josua), Mariei Magdalena şi unui fiu al lui Christos numit Iuda. Osemintele au fost îngropate imediat, conform tradiţiei iudaice, iar sarcofagele „familiei divine" au fost studiate timp îndelungat, până s-a ajuns la concluzia că ar fi vorba de Iisus Christos. În sprijinul afirmaţiilor lor, autorii invocă o analiză ADN şi o inscripţie cam controversată, care poate fi citită atât Josua, cât şi Hanun, datorită sărăciei alfabetului semitic. Nu s-au făcut datări cu CI4, nici alte verificări ştiinţifice, însă bomba a fost aruncată în mass media.

Ce urmăreau, mai probabil, autorii filmului? *Ca orice ovrei întreprinzători, voiau să facă un gheşeft religios, să creeze o nouă sursă de câştig din nişte oase, câteva sarcofage şi o peşteră din Ierusalim*. Atrage atenţia faptul că autorităţile israeliene au şi declarat peştera în care s-au găsit sarcofagele monument de importanţă deosebită. E clar că ea va deveni loc de pelerinaj pentru curioşi, dar mai ales pentru fanaticii religioşi care doresc să vadă „moaştele Mântuitorului". Aşa cum remarca Ron Hubbard, fondatorul religiei scientologice, cel mai facil mijloc de

îmbogăţire este să înfiinţezi o religie. Eu adaug faptul că şi exploatarea unei religii vechi, în forme noi, e un mijloc rapid de îmbogăţire. Chiar dacă nu le convine liderilor creştini, evreii vor exploata „peştera lui Hristos (Josua)" cu mare câştig financiar şi moral. Încet, încet, prostimea va fi convinsă că în ea sunt chiar moaştele Mântuitorului.

Cum au reacţionat liderii religioşi creştini la această încercare de bisnis religios? Au dat în clocot, emiţând tot soiul de argumente pe care merită să le analizăm, pentru a ne curăţa minţile de mizeriile mistice. Vă propun să le analizăm unul câte unul, comparativ cu tot ce ne oferă ştiinţele actuale despre Omenire şi Univers.

Filmul a fost catalogat ca un atac direct asupra bazelor creştinismului. Această afirmaţie este neadevărată. Autorii filmului încearcă să demonstreze, cu probe ştiinţifice măsluite, că Iisus Christos a trăit cu adevărat, în epoca precizată în evanghelii, în Ierusalim (Israel). Prin acest procedeu, *autorii încearcă să suplinească lipsa totală a oricăror probe istorice despre existenţa şi faptele lui Josua*, *Fiul lui Iosif şi al Mariei*, *devenit*, *ulterior*, *Iisus Christos*. Singurele „probe" existente în prezent sunt poveştile din evanghelii, poveşti nesusţinute de nicio probă cu adevărat ştiinţifică. Romanii, foarte meticuloşi birocraţi, n-au notat nimic despre evenimentele de care vorbesc evangheliile. Dacă aceste evenimente extraordinare ar fi avut loc, romanii le-ar fi consemnat cu lux de amănunte. Nici sursele istorice evreieşti nu confirmă existenţa şi faptele miraculoase ale lui Josua (Christos). Concluzia logică e că avem de a face cu nişte poveşti imaginate cu mult după perioada în care se spune că ar fi trăit Iisus Christos, poveşti pe baza cărora s-a născut o religie – creştinismul.

Fanaticii creştini au susţinut că filmul neagă esenţa divină a lui Josua (Iisus Christos) şi ridicarea acestuia la Cer. Autorii s-au pregătit pentru acest atac, afirmând că

numai spiritul lui Josua s-a ridicat la Cer, în timp ce trupul ar fi fost îngropat în sarcofagele respective. Liderii religioşi creştini nu vor însă să taie deloc coada vulpii. După ei, Josua s-a ridicat la Cer cu tot cu trup, după învierea miraculoasă. Acest pasaj merită analizat pe îndelete, căci ascunde o mare minciună, minciună credibilă în epoca evangheliştilor, dar nu şi în secolul nostru.

În urmă cu vreo mie nouă sute şi ceva de ani, în timpul redactării evangheliilor, cunoştinţele astronomice, geografice şi de fizică ale pământenilor erau puţine şi destul de false. În zona de redactare a evangheliilor, Israel, Iudeea şi Grecia, predomina concepţia astronomică geocentrică. Conform acestei concepţii, pe baza cărora s-au scris şi se susţin evangheliile, planeta Pământ este plată, fixă şi acoperită de un Cer în formă de cupolă, în care trăiau Dumnezeu şi zeii buni (sfinţii). Sub Pământ, ar fi fost imperiul întunericului veşnic, în care trăiau demonii. Soarele s-ar fi rotit în jurul

Pământului, în fiecare zi, generând ziua şi noaptea. Această concepţie nu putea explica succesiunea anotimpurilor, însă nimeni nu-şi bătea capul cu astfel de probleme. Deci, conform acestei concepţii profund greşite, evangheliile susţin că Josua s-a ridicat la Cer, în dreapta Tatălui-Dumnezeu. Oricât ar părea de ciudat şi acum, după ce astronomia s-a răspândit în mase şi oamenii circulă printre planetele sistemului solar, cu sonde spaţiale, tot această concepţie sălbatică şi falsă domină în religia creştină (şi nu numai în ea).

Ce au descoperit oamenii în cei aproape două mii de ani de la scrierea evangheliilor? Iată câteva informaţii certe care contrazic fără putinţă de tăgadă afirmaţiile din evanghelii şi din rădăcina lor mistică biblică (Vechiul Testament):

Universul în care trăim este infinit şi deschis în toate direcţiile, astfel că noţiunea Cer este imprecisă. Nu putem

localiza Cerul pe bolta cerească vizibilă, deoarece şi dincolo de această boltă e tot Univers. Acesta devine observabil pe măsură ce astronomii îşi perfecţionează mijloacele de observare. Sălbaticii din urmă cu două mii de ani puteau vedea cu ochiul liber bolta cerească diurnă, pe care sclipea Soarele şi cea nocturnă, pe care licăreau stelele. Ei nu ştiau că bolta cerească diurnă şi cea nocturnă nu sunt identice, datorită rotaţiei Pământului în jurul axei sale şi numeau Cer tot ce vedeau deasupra capetelor. Îşi imaginau, complet greşit, că bolta cerească diurnă şi nocturnă sunt una şi aceeaşi, luminată succesiv de Soare (ziua) şi de stele (noaptea). Ei nu ştiau că stelele sunt sori (corpuri cereşti arzânde similare Soarelui nostru) şi au imaginat că ar fi lumânări pe care îngerii le aprindeau în fiecare seară. Au imaginat chiar şi locul de pe boltă în care ar fi trăit Dumnezeu, în constelaţia Casiopcea, constelaţia nordică de forma literei W, denumită popular *Scaunul lui Dumnezeu*.

Dacă încercăm să identificăm Cerul cu Universul, imaginea *acestuia nu mai corespunde cu concepţia evanghelică conform căreia Cerul e în sus*. Universul se întinde şi sub Pământ, la infinit, astfel că oamenii din emisfera sudică văd în sus ceea ce noi, cei din emisfera nordică, vedem în jos. Cu alte cuvinte, pământenii din cele două emisfere au păreri contradictorii între ce înseamnă *sus*, *împărăţia cerurilor*, *Cel de sus* (*Dumnezeu*) etc. Contradicţia se păstrează şi dacă identificăm Cerul cu bolta cerească vizibilă, boltă care e numai o mică parte din Universul infinit. Bolta noastră, a pământenilor din emisfera nordică, este diferită de cea a pământenilor din emisfera sudică, fapt uşor de observat mai ales noaptea, când în Nord apar alte constelaţii decât în Sud. Teologii creştini sunt prinşi într-o contradicţie fără ieşire când trebuie să precizeze unde e Cerul lui Dumnezeu, împărăţia cerurilor, Cel de sus etc. Noţiunile de *Cer* şi *sus* variază

funcţie de pe poziţia spaţială a creştinului de pe Pământ, în mod contradictoriu. De exemplu, creştinii din Europa au alt Cerşi un alt *sus* decât creştinii din Africa şi Australia.

În Universul infinit, se mişcă, conform unor legi de mecanică cerească (legea atracţiei universale), galaxii şi constelaţii diverse. Constelaţiile sunt grupări de stele unite arbitrar, de pământeni, pentru o mai uşoară orientare. Mai multe constelaţii formează galaxiile. Stelele care stau la baza constelaţiilor şi galaxiilor sunt corpuri cereşti arzânde, ca şi Sorele nostru. În jurul fiecărei stele, se rotesc planete (corpuri cereşti stinse), cam după modelul pe care îl vedem în sistemul nostru solar. Pe unele planete, ale unor stele (sori), înfloresc diverse forme de viaţă vegetală, animală şi superioară (omenească, în cazul pământenilor). Această infinitate universală nu se poate reduce la sistemul nostru solar sau chiar numai la planeta Pământ, cum făceau compilatorii biblici şi evangheliştii. Dacă există un Dumnezeu universal, atunci este stăpân pe miliarde şi miliarde de stele şi planete, din care unele locuite de fiinţe raţionale. *Noţiunea Dumnezeu de sus (Cer) este greşită, deoarece presupune existenţa a doi Dumnezei, câte unul pentru fiecare emisferă. Susul emisferei nordice este josul emisferei sudice şi invers*.

Sistemul nostru solar se mişcă în spaţiul universal conform unor reguli foarte precise. Astrul vieţii noastre, Soarele, se roteşte în jurul axului galactic împreună cu „familia” sa de planete: Mercur, Venus, Pământ, Marte, Jupiter, Saturn, Uranus, Neptun şi Pluto. La rândul lor, planetele se rotesc în jurul Soarelui, pe orbite eliptice din ce în ce mai mari, pe măsură ce sunt mai depărtate de Soare. Aceste mişcări de revoluţie, în jurul Soarelui, sunt completate cu mişcări de rotaţie a planetelor în jurul propriilor axe, în diferite perioade de timp. Planeta vieţii noastre, Pământul, se roteşte în jurul propriei axe în timp de 24 de ore, generând ziua şi noaptea, prin expunerea

succesivă către Soare a emisferelor estică şi vestică. Mişcarea de revoluţie a Pământului în jurul Soarelui durează 365, 25 zile terestre şi generează anotimpurile, datorită apropierii şi depărtării planetei noastre de Soare, pe o orbită eliptică, în care astrul zilei se află într-unul din focare.

Soarele nu se poate opri din mişcare nici măcar o fracţiune de secundă, deoarece mişcarea de atracţie ar înceta şi planetele s-ar prăbuşi în spaţiul universal. Povestea biblică susţine posibilitatea opririi Soarelui pe boltă, contrar adevărurilor descoperite de ştiinţe. Pământul, privit din spaţiul universal, aşa cum a fost privit de cosmonauţi, pluteşte în sistemul solar, în galaxie şi Univers. El are forma unui geoid de rotaţie (aproximativ sferică) şi nu forma unei plăcinte sprijinite pe spatele unor peşti gigantici, cum susţine mitul biblic. Pământul conţine continentele şi oceanele cunoscute dumneavoastră de la geografie. Nu există capătul Lumii aşa cum şi l-au imaginat sălbaticii care au compilat biblia şi evangheliile, deoarece o sferă nu are capăt.

Datorită acestor adevăruri astronomice descoperite şi probate de ştiinţe, pretenţia ridicării lui Josua (Christos) la Cer este contradictorie. Dacă s-ar fi ridicat în Cerul din emisfera nordică, ar fi coborât sub Pământ faţă de oamenii din emisfera sudică şi invers. Pretenţia ridicării la Cer este contrazisă şi de alte argumente ştiinţifice indubitabile. Mă întreb şi vă întreb cum pot oameni culţi, care cunosc aceste adevăruri din astronomie, să accepte imagini total eronate, ale unor pământeni sălbatici din urmă cu două mii de ani. Un singur răspuns posibil: nu sunt culţi cu adevărat, ci nişte sălbatici mânjiţi c-o spoială de cultură. În realitate, în creierele lor, domină imaginea sălbatică şi profund greşită a Pământului plat şi fix, deasupra căruia se întinde, în formă de boltă, Cerul sau împărăţia cerurilor. *Trist, dar adevărat*: *printre noi trăiesc sălbatici, chiar cu*

studii superioare, într-o profundă contradicţie cu adevărurile universale descoperite de ştiinţe.

Pretenţia ridicării lui Josua (Christos) la Cer este infirmată şi de alte ştiinţe cunoscute dumneavoastră încă de prin gimnaziu. Vă propun să folosim regula reducerii la absurd, acceptând că toate regulile de geofizică au încetat să funcţioneze pentru Josua (Christos) fiul lui Dumnezeu. Ce ar rezulta din această presupunere? Iată câteva consecinţe:

Fizica ne demonstrează că oamenii nu pot levita, deoarece sunt atraşi către Pământ de o acceleraţie gravitaţională de 9, 8 metri pe secundă. Din evanghelii, rezultă că Josua poseda corp fizic la fel ca orice muritor, mânca, bea, suferea de durere etc. Deci, avea un corp de o anumită greutate, fapt pentru care nu putea zbura, nu se putea ridica la Cer. Să presupunem însă că Dumnezeu a anulat legea gravitaţiei pentru iubitul său fiu Josua şi l-a ridicat la un Cer necunoscut nouă, aşa cum am arătat în demonstraţia de astronomie anterioară. Josua s-a ridicat de la Pământ şi a pornit către Soare şi stele, ţintind locul în care se afla Dumnezeu (de pildă, constelaţia Casiopeea din emisfera nordică). Vă puteţi imagina un om trecând ca o săgeată printre planete şi stele? Parcă aduce oleacă cu imaginea Luceafărului lui Eminescu. Eu nu-mi pot imagina un om fulgerând printre stele, asemenea navetelor spaţiale, înveşmântat într-un cearşaf (gealabea) şi desculţ. Să spunem că eu sunt mai ceva decât Toma Necredinciosul şi, de fapt, un om ar putea naviga printre stele, în corp fizic.

Geofizica v-a învăţat despre componentele atmosferei terestre (diverse gaze), precizându-vă că frecarea de ele produce călduri imense. Astronauţii au simţit pe pielea lor frecarea cu gazele din atmosferă, când li s-a aprins naveta, deşi era căptuşită cu materiale ignifuge. Cum putea Josua trece prin atmosfera pământeană fără să se aprindă? Să

presupunem că Dumnezeu a anulat şi legea frecării pentru iubitul Josua.

Aviatorii şi astronauţii au simţit că, la înălţime, se produc două fenomene periculoase pentru organismul uman: frigul creşte odată cu înălţimea iar reducerea continuă a conţinutului de oxigen îngreunează respiraţia, până la sufocare. Cum o fi trecut Josua prin frig şi cum a respirat în lipsa oxigenului, dacă era în corp fizic?

Între constelaţii, se întinde vidul astral, caracterizat prin temperaturi joase şi lipsa gazelor necesare respiraţiei. Cum o fi trecut Josua prin acest vid universal, pentru a ajunge la tronul Domnului?

Toate lucrurile din Univers se mişcă cu o anumită viteză, dintr-o parte în alta. Lumina aleargă cu 300.000 de kilometri pe secundă, sunetul, numai cu 340 de metri pe secundă etc. Cam cu ce viteză trebuia să se deplaseze Josua prin spaţiul universal pentru a ajunge la Dumnezeu-Tatăl?

În faţa acestor întrebări, bazate pe legi universale imuabile, afirmaţiile religiilor apar în adevărata lor lumină: sălbatice şi aberante. Ele sunt şi blasfemice, deoarece desacralizează Dumnezeirea, atribuindu-i caracteristici umane sălbatice, de tip sclavagist sau feudal. De pildă, următoarele afirmaţii şi fapte ale religiei creştine insultă cumplit pe Dumnezeu:

Imaginarea unui Dumnezeu de tip uman, sub forma unui moşuleţ învăluit în gealabea, a unui cap de bătrân cu aripi, înscris sau nu într-un triunghi, a unui tiran care stă cât e ziulica de mare pe un tron ceresc, pândind ca unfilor păcatele oamenilor. Toate aceste imagini blasfemice le-am văzut în iconografia creştină. Ele sunt produsele unor minţi sălbatice, de care orice om modern ar trebui să se ruşineze.

Numai fanatici religioşi la fel de sălbatici ca şi cei care le-au imaginat le mai pot susţine ca adevărate.

Imaginarea unui Dumnezeu înzestrat cu sex (bărbat, tată) este la fel de blasfemică şi totodată misogină. Ea provine din culte sălbatice mai vechi, începând cu cultul falusului (penisului) şi terminând cu zeii bărbaţi care dominau, ca tirani absoluţi, comunităţile zeieşti din diverse mituri.

Imaginarea unui Dumnezeu monstruos, rezultat din contopirea Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh, este de un grotesc şi de un blasfemism fără margini. Acest organism „divin" unic (Sfânta Treime) vine în contradicţie flagrantă chiar şi cu afirmaţii din evanghelii. De exemplu, conform evangheliilor, Maria Fecioara ar fi fost însămânţată de Duhul Sfânt, parte din acest organism, dând naştere Fiului. Înseamnă că o parte din Fiu a participat la propria zămislire, nu? Asta ca să nu mai spun faptul că ştiinţele au demonstrat că, la orice zămislire de prunc, participă un ovul feminin fecundat de un spermatozoid masculin. Vi-l puteţi imagina pe Sfântul Duh ca pe un spermatozoid sau ca pe un generator de spermatozoizi? Cam aşa rezultă din afirmaţiile blasfemice ale evangheliilor.

Imaginarea unui Dumnezeu de tip tiran absolut, care nu se plictiseşte să stea milioane şi milioane de ani pe un tron ceresc, de unde ispiteşte, încearcă şi pândeşte faptele oamenilor este la fel de blasfemică.

Nu mai continui exemplele, deoarece nu mai este cazul. *Observ numai că pretenţia teologilor creştini de ridicare a lui Josua la Cer în corp fizic este imposibilă, din cauzele enumerate anterior*:

Nu ştim unde este „curtea lui Dumnezeu", în Universul infinit.

Conform legilor universale, un om, fie şi excepţional, nu putea zbura prin spaţiul universal, în corp fizic, rătăcind miliarde de ani lumină în căutarea tronului Tatălui.

Toate aceste imagini religioase sunt sălbatice şi

neadevărate. Ele n-au nicio legătură cu Adevăratul Dumnezeu, acea Hiperconştiinţă Atoatecunoscătoare şi Atotputernică care asigură evoluţia vieţi umane pe Pământ.

Probabil, deja vă întrebaţi de ce aprofundez aceste chestiuni sensibile. Poate că persoanele mai legate în vreun fel de religie chiar simt un disconfort psihic, produs de demolarea miturilor de bază ale creştinismului. Am motive serioase să acţionez astfel, motive pe care le voi expune la finele acestui capitol. Deocamdată, mânat de dorinţa de adevăr într-o relaţie de maximă importanţă, relaţia dintre Dumnezeu şi om, observ că *scripturile de bază ale religiei creştine*, *la fel cu ale altor mari religii*, *fac trimiteri la zei mărginiţi*, *răi*, *cruzi*, *inferiori* nouă *din punct de vedere ştiinţific şi moral*. Însăşi identificarea acestor zei sălbatici (Yahu, Şabaot, Adonai, Elihim etc.) cu Dumnezeu este blasfemică. Preoţii ceva mai culţi cunosc contradicţiile şi blasfemiile religiei pe care o profesează, însă nu le convine să renunţe la avantajele materiale ale acesteia. Exemplul de raţionalitate şi cinste al preotului catolic Leo Taxil, autorul *Bibliei hazlii*, rămâne singular în peisajul religios. Opera sa de bază luminează însă ca un far raţional prin întunericul religios răspândit de diferite culte şi secte, creştine ori de alt fel.

Spaimele mistice şi întunericul religios nu se împrăştie la toate persoanele dintr-odată, ci numai în timp îndelungat, prin experienţe de viaţă excepţionale şi prin cunoaştere ştiinţifică. Din această cauză, eu vă propun să mai analizăm câteva aspecte contradictorii privind scripturile de bază ale creştinătăţii, înainte de a cunoaşte efectele nocive ale acestei religii mondiale.

După ce s-a constatat că Vechiul Testament e plin de aberaţii, cruzimi, imoralităţi şi alte fapte reprobabile, teologii creştini au concentrat atenţia turmelor de credincioşi către Noul Testament. Acest document îl are ca

personaj central pe Josua, fiul Fecioarei Maria, zămislit în chip miraculos cu Sfântul Duh. E singura menţiune despre poftele carnale ale Sfântului Duh întâlnită de mine. Viaţa şi isprăvile lui Josua, devenit Iisus Christos, sunt concentrate într-o povestire denumită evanghelie, termen derivat din limba greacă, care înseamnă vestea bună. Evanghelia se prezintă în mai multe versiuni, ca de pildă, după Ioan, după Luca, după Matei, după Marcu, după Toma, după Iuda etc. Numai primele patru sunt canonizate, respectiv, recunoscute de cultul creştin ca adevărate. Termenul *după* a fost introdus pentru a se preciza că evangheliile n-au fost scrise de autori, ci au fost povestite oral. Abia după vreo jumătate de secol după moartea lui Josua, ele au fost scrise în forme la care, în prezent, nu mai avem acces. Dacă am avea, am constata *deosebiri flagrante între versiunile iniţiale şi cele care sunt predicate în prezent*. De ce apare această contradicţie? Deoarece teologii creştini au măsluit în repetate rânduri evangheliile, pentru a le adapta vieţii sociale din timpul lor. A fost măsluită şi biblia propriu-zisă (Vechiul Testament), pentru a se scoate din ea pasaje de-a dreptul jenante (jurământul pe falus, fratricid, paricid, genocid etc).

Prima întrebare logică pe care ne-o punem este de ce există patru variante canonice de evanghelie, dacă adevărurile despre viaţa şi miracolele săvârşite de Josua sunt unice. Răspunsul la această întrebare ne descumpăneşte. Scribii care au scris evangheliile erau ignoranţi, dar nu proşti. Ei observaseră o regulă pe care jurnaliştii moderni şi spionii o învaţă încă din primele zile de meserie: o informaţie primită din mai multe surse este aproape sigur adevărată. Ca atare, în loc să folosească o singură sursă (Ioan, de pildă), scribii au mâzgălit povestea lui Josua în mai multe forme, aproape identice şi le-au pus pe seama unor apostoli diferiţi. Înşelăciunea a prins în epoca de sălbăticie respectivă, dar nu mai poate păcăli pe

nimeni în prezent, când oamenii s-au deşteptat. Orice psiholog sau poliţist care ia declaraţii despre un anumit eveniment, de la persoane diferite, vă poate confirma un adevăr. Care este acest adevăr care demolează pretenţia de autenticitate a evangheliilor? *E simplu, amicii mei: e imposibil ca patru martori diferiţi, care au trăit aceleaşi evenimente, să le relateze identic*. Între declaraţiile lor vor exista deosebiri substanţiale, deosebiri generate de cultură, experienţă de viaţă, sensibilitate, acuitatea organelor de simţ, sentimente etc.

Concluzia? *Faptul că cele patru evanghelii canonice seamănă ca patru picături de apă indică un fals grosolan, făcut de teologi, cu scopul de a confirma povestea lui Josua fiul lui Dumnezeu*. Posibil ca evangheliile să fi fost redactate de la bun început în mai multe exemplare aproape identice, de către scribi rămaşi necunoscuţi. La fel de posibil e ca teologii creştini primitivi să fi adaptat textele încât să se confirme reciproc. Psihologia demonstrează însă că patru naratori diferiţi nu vor relata despre evenimentele la care au fost martori în acelaşi mod, ca traşi la xerox, niciodată. *Acest fals pune sub semnul îndoielii rădăcinile religiei creştine*.

Următorul semn de întrebare asupra veridicităţii poveştilor din Noul Testament este pus de istorie şi geografie. Evangheliile susţin că, în urmă cu 2000 de ani, în Judeea ocupată de romani, au avut loc evenimente miraculoase, cu pronunţat caracter divin, evenimente avându-l ca erou principal pe Josua din Nazareth, fiul lui Dumnezeu născut de-o pământeancă, Maria (Miriam). Se poate ca un eveniment produs de voinţa divină să se producă într-o comunitate mică de semi-sălbatici şi încă ocupată de trupe străine? Nu cumva evenimentele au fost inventate chiar de sălbatici, ca o expresie a speranţelor lor de izbăvire? *Arheologii au constatat că orăşelul Nazareth n-a existat în timpul vieţii lui Josua, ci a apărut mult mai*

târziu, *pentru a confirma mitul evanghelic*. Micuţele localităţi evreieşti, puţine şi sărace, locuite de populaţie ignorantă, în majoritatea analfabetă, nu puteau fi teatrul unor evenimente nici măcar mondiale, ca să nu mai spun universale. *Creatorii mitului evanghelic*, *deşi pretindeau că au fost luminaţi divin*, *nu aveau habar de modul în care era organizată Lumea în care trăiau*. De exemplu, nu cunoşteau de existenţa continentelor american, australian, antarctic şi asiatic iar despre Europa aveau informaţii reduse la lumea romană şi cea greacă. Se poate ca nişte mesageri ai Domnului să fi fost atât de ignoranţi?

Ce s-a întâmplat, mai probabil. În Judeea ocupată de romani. În urmă cu vreo 2000 de ani? Fervoarea religioasă a evreilor era în creştere, ca urmare a unor evenimente negative la care fuseseră supuşi: robia egipteană şi babiloniană, ocupaţia romană, sărăcia cumplită. *Atunci când nu te poţi răzbuna pe un duşman în plan fizic*, *te poţi răzbuna în imaginaţie sau poţi spera că zeii tăi te vor răzbuna*. Cam asta era starea de spirit a populaţiei evreieşti semi-sălbatice din perioada apariţiei lui Josua: aşteptau ca zeii lor să le facă dreptate şi să-i izbăvească de suferinţe. Rabinii le şi spuseseră care era cauza suferinţelor lor, conform bibliei: erau născuţi din păcatul primordial al Evei şi al lui Adam. Conform practicii sălbatice a sacrificiului închinat zeilor, pentru îmbunare, cineva trebuie să fie sacrificat pentru iertarea păcatelor urmaşilor celor care îndrăzniseră să guste din fructul cunoaşterii binelui şi răului. Jertfele umane (pentru îmbunarea zeilor) erau ceva obişnuit la sălbaticii din acea vreme. Lipsea numai „mieluţul” destinat sacrificiului.

„Mielul” a apărut în persoana lui Josua, fiul tâmplarului Iosif şi al Mariei, însă evenimentele din jurul său nu au fost atât de răsunătoare, încât să rămână înscrise în documentele romane ale timpului. Ele au fost hiperbolizate şi umflate ca nişte gogoşi, la mult timp după

moartea lui Josua. În timpul vieţii sale, nimeni nu i-a atribuit descendenţă divină şi zămislirea din Sfântul Duh. Singurul care a afirmat deschis că este fiul lui Dumnezeu Tatăl, din împărăţia cerurilor, a fost însuşi Josua, în ultimele zile dinaintea uciderii sale. De altfel, această afirmaţie a şi determinat rabinii evrei să-l condamne la moarte.

Ce s-a întâmplat cu Josua vestitorul unei iminente izbăviri miraculoase a evreilor, prin instaurarea împărăţiei cerurilor? A predicat crezul său în micile comunităţi semi-sălbatice din Judeea, căpătând un număr relativ mic de simpatizanţi. Dacă numărul ar fi fost mare, romanii s-ar fi alarmat şi ar fi luat măsuri drastice, măsuri pe care le-ar fi consemnat în scrierile lor. Ca să fac o comparaţie destul de corectă, Josua era un fel de Gregorian Bivolaru din urmă cu 2000 de ani. Strânsese câţiva adepţi, dar în niciun caz nu numărul de 12 (cifră mistică), cum spun evangheliile. Conclavul rabinilor l-a condamnat şi a cerut ocupanţilor romani să-l elimine din viaţa publică, ca pe un stricător de legi. A fost răstignit, pedeapsă obişnuit aplicată de romani, a murit şi a fost îngropat. Evenimentul a trecut neobservat pentru romani, semn că miracolele despre care vorbesc evangheliile nu au avut loc. Abia după moartea lui, Josua a devenit un personaj din care se putea naşte o legendă favorabilă naşterii unei religii. În lumea judaică, greacă şi romană a acelui timp, se simţea nevoia unei noi religii mai democratice şi mai plină de speranţe decât vechile culte zeieşti. *Pe acest fond de aşteptare a unei mântuiri divine, s-a născut religia creştină, la câteva decenii după moartea presupusului fiu al lui Dumnezeu, Josua*. Au apărut evangheliile, s-au constituit primele comunităţi creştine, au fost inventate noi fapte miraculoase etc.

Ce observăm noi, ca oameni moderni, culţi şi cu mintea întreagă?

Adevăratul Dumnezeu nu poate fi identificat nici

măcar în glumă cu zeii sălbatici cărora li se aduceau jertfe umane sau de alt fel, pentru îmbunare. Toţi zeii biblici sunt zei sălbatici, inventaţi de semi-sălbaticii din Orientul Apropiat. Religia creştină a păcătuit grav faţă de Dumnezeu şi oameni, prin identificarea lui Dumnezeu cu aceşti zei sălbatici, cruzi, imorali, ignoranţi etc. Ea a preluat din mozaism toată sălbăticia specifică acelei lumi sărace şi ignorante.

Ideea că Omenirea s-a născut din păcatul primordial al Evei şi al lui Adam este blasfemică. Ea pune la îndoială înţelepciunea şi puterea de precogniţie a lui Dumnezeu care, chipurile, n-ar fi intuit că Adam şi Eva îi vor încălca interdicţia de a gusta din pomul cunoaşterii binelui şi răului. Acest pasaj din biblie, pe care se sprijină şi evangheliile, îl prezintă pe Dumnezeu ca pe un moşuleţ ramolit, păcălit de primii pământeni creaţi de el. În plus, ideea naşterii Omenirii dintr-un singur cuplu primordial nu este nici adevărată. *Din doi oameni de o singură rasă, Adam şi Eva, negroizi din grădina Edenului, nu puteau deriva toate tipologiile rasiale cunoscute în prezent*. Aceasta înseamnă că, la originile Omenirii, s-au aflat mai multe cupluri primordiale. Mai probabil, e vorba de câteva familii de colonişti extratereştri care au eşuat pe Pământ şi au decăzut în sălbăticie.

Ideea că păcatele Omenirii pot fi iertate de Dumnezeu ca urmare a sacrificării unei persoane este sălbatică şi nu poate fi acceptată nici măcar de justiţia umană, ca să nu mai spun de cea divină. Avem de a face cu un nonsens enorm. Dumnezeu îşi produce un fiu pământean, Josua şi acceptă să-i fie ucis, pentru iertarea păcatelor Omenirii. Nu era mai simplu să-i ierte pe pământeni fără a-şi sacrifica fiul? *Dacă Dumnezeu i-a iertat pe pământeni, ca urmare a sacrificiului lui Josua, de ce oamenii gustă în continuare din fructul binelui şi răului, suferind ca şi până la sacrificiu*? Adevăratul Dumnezeu n-

ar fi permis ca fiul său să fie atins în niciun fel de sălbatici, nicidecum să fie ucis în chinuri. *Deci, dacă Josua a existat, a fost un simplu mistic evreu cu puteri şi cunoştinţe limitate, chiar şi cu pretenţii limitate*.

Aşa cum rezultă din evanghelii, Josua era un mistic cu pretenţii limitate. El a precizat că a venit pe Pământ pentru izbăvirea „oilor rătăcite din casa lui Israel" şi nicidecum a păgânilor. Le-a promis evreilor sosirea iminentă a împărăţiei cerurilor. Însă această promisiune nu s-a adeverit nici în 2000 de ani. Ulterior, teologii creştini au extins recomandările lui Josua la nivel mondial, încălcând chiar porunca din evanghelii: Josua le-a spus apostolilor să nu intre în case de păgâni, ci să se ocupe numai de evrei. *Deci, Josua era un iniţiat mistic cu pretenţii şi vise de izbăvire a neamului său mic şi împilat*. Deşi se declara fiul lui Dumnezeu, nu avea habar că, pe Pământ, mai existau multe populaţii, pe multe alte continente. În timpul expansiunii religiei creştine, în evanghelii, s-a mai introdus o nouă poruncă pentru apostoli, atribuită tot lui Josua: *Mergeţi şi propovăduiţi acestea la toate neamurile Lumii*! Această poruncă vine în contradicţie cu declaraţia limitată, de izbăvire a poporului evreu şi lipsea din evangheliile primordiale. Ea vine în contradicţie şi cu altă poruncă a lui Josua – *în case de păgâni să nu intraţi*! Teologii creştini se zbat în contradicţii şi sunt fericiţi că populaţia îi crede fără a le cerceta scripturile în mod temeinic.

5. *Evangheliile au un caracter rasist, deoarece declară un singur popor ales de Domnul – evreii*. Aceasta este şi o blasfemie, deoarece Creatorul nu face astfel de discriminări între populaţiile Lumii. În al doilea rând, evreii din respectivul timp nu se remarcaseră cu nimic deosebit în faţa lui Dumnezeu, încât să merite o recompensă specială – recunoaşterea ca popor ales. Pentru ce să-i fi ales Dumnezeu? Dacă i-a ales, de ce a permis să

fie călcaţi în picioare de alte neamuri, să li se dărâme templele, să fie urâţi şi alungaţi de pretutindeni, să fie ţinta prigoanei a celor mai negative minţi? Nu-i aşa că avem de-a face cu o afirmaţie fără bază? *Aleşii Domnului ar fi trebuit să trăiască cel mai bine dintre toate naţiunile Lumii*.

Evangheliile au un pronunţat caracter misogin, prin discriminarea făţişă a femeii născătoare de prunci. În mod vădit, Creatorul sau Creatorii noştri ne-au fixat un singur fel de înmulţire, prin unirea femeii cu bărbatul. Femeia participă mai din greu la înmulţire (poartă sarcina, naşte, alăptează), fapt pentru care trebuie să fie respectată. Toţi bărbaţii se nasc din femei, niciunul nu se naşte din bărbaţi. De unde atunci pretenţia de superioritate a bărbaţilor, singurii demni să intre în împărăţia cerurilor? Simplu, amicii mei: *Josua era influenţat de cultul misogin asiatic, cult care punea accent pe bărbat şi falus, cult încă în vigoare la unele populaţii din Asia*. Ciudat lucru, însă: deşi creştinismul dispreţuieşte femeia, conform dogmei, majoritatea practicanţilor creştini sunt femei. Mare e prostia omenească! Cine suntem noi, pământenii, să criticăm metoda de înmulţire stabilită de Creator (i)? Nu avem acest drept, nu avem dreptul de a desconsidera în niciun fel femeile.

Unele pasaje din evanghelii sunt atât de aberante, încât produc boli mintale în rândul credincioşilor. De pildă, afirmaţia lui Josua că oamenii vor putea intra în împărăţia cerurilor când vor dispărea diferenţierile sexuale dintre bărbaţi şi femei este o prostie fără margini. Avea dreptul Josua să pună în discuţie modul în care Creatorul (Creatorii) au decis să perpetueze specia noastră? Categoric, nu! Aţi auzit însă, prin presă şi televiziuni, de călugări alienaţi care şi-au tăiat organele genitale, în speranţa că vor deveni mucenici. Cum trebuie să raţionăm noi, oamenii sănătoşi la cap? *Dacă Dumnezeu ne-a creat*

cu organe genitale diferite şi ne-a stabilit modul de înmulţire cunoscut, trebuie să respectăm voinţa Creatorului. Orice încălcare a acestei voinţe, prin abstinenţă sexuală (vezi monahii!) sau prin mutilarea organelor sexuale, înseamnă rebeliune împotriva regulii stabilite de Creator.

Nu mi-am propus să vă prezint toate fabulaţiile şi aberaţiile din evanghelii. Poate că voi face-o într-o carte distinctă, într-un viitor, cu scopul de a apăra fiinţa omenească şi credinţa în Adevăratul Dumnezeu. Am trecut în revistă numai câteva prostii din evanghelii, cu scopul de a vă alerta şi a vă determina să verificaţi înainte de a crede ceva atât de important cum este relaţia omului cu Dumnezeu. Şi acum, să vă relatez câteva alienări produse de religia creştină. Nici alte religii nu produc sănătate şi bunăstare, dar la noi se simte agresiunea religioasă creştină, mai ales după căderea socialismului.

Dumnezeu fumează Kent? întrebarea este blasfemică, însă păcatul nu este al meu, ci al fanaticilor religioşi. În urmă cu vreo lună, m-am trezit la poartă cu un tip bine îmbrăcat, coborând dintr-un Logan nou. Am crezut că e un cititor mai insistent şi l-am invitat în casă, să discutăm pe tema care îl adusese la mine. Tipul, un bărbat pe la vreo treizeci de ani, s-a prezentat cu numele Teofil şi a aprins un Kent. Am aprins şi eu o mahorcă, pregătindu-mă să-l ascult. Individul mi-a declarat foarte senin că este Dumnezeu şi a venit să mă vestească despre iminenta salvare a românilor prin religie. Mi-a mai împuşcat câteva citate din biblie şi evanghelii, cu seninătatea unui nebun convins, în timp ce eu îl ascultam cu gura căscată. Am mai întâlnit orgolioşi în viaţa mea, dar chiar atât de orgolios încât să se declare Dumnezeu? Probabil, cam la fel s-au simţit şi rabinii evrei când Josua le-a spus convins că era fiul lui Dumnezeu. L-am invitat politicos pe „dumnezeu” să se care din casa mea şi am rămas pe gânduri. Ce spuneţi

de acest caz? Poate aţi fost contactaţi de indivizi ceva mai modeşti, care s-au declarat numai Christos sau vreun sfânt mai mic. *Religia produce alienare*, *amicii mei*.

Credeţi că am nimerit un caz singular? O, nici pe departe. Cam pe la Anul Nou, în preajma Gării de Nord, am fost contactat de un boschetar tânăr, sub treizeci de ani, care mi-a cerut imperativ să-i dau douăzeci de mii de lei. Era un zdrahon bun de muncă, aşa că i-am propus un târg: eu îi dau banii iar el îmi spune de ce nu munceşte. Ce credeţi că mi-a răspuns? *Cum să muncesc eu*, *când am toate cărţile sfinte scrise despre mine*? *Eu sunt Iisus Christos*. Nu-i aşa că sunt un pământean norocos? Mi-au vorbit Iisus Christos şi Dumnezeu. Numai Sfântul Duh nu s-a pronunţat încă.

Pretenţia de origine divină, *pentru care Josua a fost răstignit*, *e destul de frecventă în această perioadă de agresiune religioasă*. În preajma anului 2000, în Rusia au apărut indivizi şi individe cu pretenţii de Maria Fecioara, Iisus Christos şi alţi sfinţi mai mici. Unul dintre deliranţii mistici care se pretindea Christos era de origine maghiară şi a ajuns în zona de sud-vest a României. Vă amintiţi cazul descris în presă? A adunat o ceată de adepţi, cam cum adunase Josua, de prin Banat şi Oltenia. Vedeţi ce uşor se pot pune bazele unei religii? Dacă oamenii ar fi fost mai sălbatici, cum erau cei din urmă cu 2000 de ani, Iisusul maghiar ar fi putut fonda o religie. N-a fost destul de isteţ, să prezinte religia creştină într-un ambalaj nou, cum a făcut Ron Hubbard, părintele celei mai noi religii (scientologia).

Chiar în timp ce scriu, televiziunile prezintă drama unui băiat de 12 ani, din Galaţi. Maică-sa, înnebunită de literatura mistică, îl consideră reîncarnarea lui Iisus Christos. Ca atare, l-a izolat de copii, l-a îndoctrinat religios şi l-a făcut dependent de viziunile ei de alienată. Bietul prunc visează normal, să ajungă depanator de

calculatoare. Maică-sa, însă, cu biblia în mână, se pretinde reîncarnarea Mariei Fecioara şi ţine nişte discursuri de-ţi vine să fugi. Destui oameni ajung alienaţi din cauza condiţiilor grele de trai. *Să mai permitem ca drogul mistic să îngroaşe numărul alienaţilor*? *Nu*, *amicii mei*! Adevărata credinţă în Dumnezeu nu are nimic în comun cu poveştile religioase ale nici unui cult. E suficient să ştim că Dumnezeul Creator şi Moral ne asigură evoluţia prin cunoaştere ştiinţifică, creaţie pozitivă şi perfecţionare morală. Am demonstrat existenţa lui Dumnezeu şi a regulilor divine clare, nealienatorii, în cartea *către culmile succeselor* (*Formula fericirii*), aşa că nu mai revin.

Alienările mistice au produs schilodiri şi crime încă din primele secole ale apariţiei creştinismului. Războaiele religioase între europeni au fost atât de cumplite, încât numai Satan, de-ar fi existat, le-ar fi putut iniţia şi întreţine. În realitate, le-au iniţiat şi le-au întreţinut autorii dogmelor religioase. *Cine îşi însuşeşte literatura mistică de orice fel*, *cu titlul de adevăr*, *ajunge alienat sută-n sută*. Dacă nu se schilodeşte pe sine, ucide sau schilodeşte pe alţii. În preajma anului 2000, un tânăr mistic din Oltenia şi-a ucis ambii părinţi, în care vedea diavolii din literatura mistică cu care fusese îndoctrinat (cazul a fost prezentat în presă). Anul trecut, preotul Daniel Corogeanu, din Tanacu, judeţul Vaslui, a ucis prin crucificare o tânără nevinovată, Irina Cornici. Drama s-a petrecut la mănăstirea din Tanacu, cu ajutorul unor măicuţe alienate mistic, care l-au ajutat pe preot să săvârşească crima. Bestia de popă a afirmat că fata era posedată de demoni şi trebuia să fie exorcizată, deoarece diavolul nu se alungă cu pastile. În realitate, fata avea o uşoară alienare mintală tratabilă cu medicamente. A murit crucificată, înfometată, însetată. Criminalul, puternic fanatizat mistic, nici nu este conştient de grozăvia faptei sale. Când a fost condamnat la 14 ani de închisoare pentru omor, a invocat teama de Dumnezeu şi a

pretins că a acţionat conform voinţei divine. La fel au pretins şi măicuţele care l-au ajutat să ucidă fata. Vedeţi ce grozăvii poate produce alienarea mistică? Dacă un jurnalist răbdător ar frunzări jurnalele apărute după 1989, când s-a declanşat agresiunea mistică împotriva naţiunii noastre şi a altor naţiuni foste socialiste, ar putea scoate sute de cazuri de crime săvârşite la instigare mistică, umplând o carte de câteva sute de pagini. E vorba numai de 17 ani, oameni buni. *Câte crime a produs religia în 2000 de ani*?

Cunoaşteţi şi dumneavoastră destule cazuri de alienare mistică. Îmi scriu părinţi disperaţi ai căror copii au fost atraşi la religie, de către diverşi escroci şi închişi în mănăstiri, în multe cazuri, e vorba de copii excepţional înzestraţi din punct de vedere intelectual, din care ar fi putut ieşi creatori de valoare. Ce au ajuns acum? Nişte legume închise în mănăstiri, care visează să ajungă mucenici şi muceniţe. Doamne, fereşte de asemenea idealuri tinerii noştri, din Lumea noastră modernă!

Ce pot face eu împotriva agresiunii mistice care se simte în România? Această agresiune este susţinută de mafia politico-economică, deoarece alienaţii mistici sunt mai uşor de manipulat şi exploatat. Eu pot aduna fapte, pot face analize, pot dezvălui escrocherii mistice, pot scrie şi alerta. Singur, nu am prea mari şanse în faţa zecilor de mii de propagandişti religioşi plătiţi de stat (din banii noştri) şi a sutelor de mii de ignoranţi sau alienaţi care îi susţin. Mai puneţi şi dumneavoastră umărul la treabă, mai luaţi şi dumneavoastră atitudine împotriva agresiunilor mistice de orice fel! Dacă veţi rămâne neutri or veţi sprijini agresiunea mistică, să nu mai veniţi la mine să vă plângeţi că escrocii mistici v-au nenorocit copiii, v-au păcălit în plan material (donaţii), v-au dus pe drumuri greşite! Eu nu sunt Dumnezeu, nici alesul lui Dumnezeu să-mi sacrific viaţa în lupta împotriva agresorilor mistici. Sunt un om obişnuit,

care gândeşte şi crează la nivelul timpului modern în care trăim.

AI NOŞTRI SUNT CEI MAI BUNI!

Dragi cititori, vă mulţumesc din suflet celor care m-aţi felicitat pentru acest capitol şi m-aţi îndemnat să-l continui! E un semn bun. E un semn că aveţi nevoie de modele viabile de succes în plan spiritual şi material. De la model la copierea lui e un singur pas. Dacă nul puteţi face dumneavoastră, puteţi ajuta copiii şi nepoţii să-l facă. Dacă n-aţi reuşit în viaţă cum aţi fi vrut, puteţi ajuta urmaşii să reuşească. Ei vă vor răzbuna înfrângerile şi vă vor face să simţiţi gustul victoriilor cinstite. Haideţi să mai cunoaştem împreună unele succese obţinute de românii noştri în ultimul timp! Ele ne vor umple inimile de mândrie şi speranţă. Ele ne vor face să gândim ca nişte învingători: *Dacă ei au obţinut succese şi eu voi obţine*, *căci nu* le *sunt cu nimic inferior*.

Ana Christache are 25 de ani şi lucrează de 3 ani ca designer de modă în Anglia. În urmă cu câteva zile, a fost nominalizată cel mai bun *designer de rochii de mireasă la concursul Wrapit Wedding Industry*. Vi se pare o victorie modestă, despre care n-ar trebui să vorbim? Lumea modei este nemiloasă. Nu oricine poate avea succes în ea, mai ales dacă este străin. Ei, bine, româna noastră a făcut englezii să vorbească despre ea şi, implicit, despre noi, românii. E un dram de propagandă pozitivă într-o ţară în care românii au fost denigraţi în mod constant. Cine să schimbe opiniile negative ale englezilor despre români, dacă nu românii care obţin succese în orice domeniu de activitate?

V-o amintiţi pe Alexandra Nechita, *româna numită*, *încă de la vârsta de 8 ani*, *micuţa Picaso*? Am mai scris despre ea în prezent, are 21 de ani, locuieşte în SUA şi a primit titlul de ambasador pe lângă Organizaţia Naţiunilor Unite. Este mai cunoscută în SUA decât în propria patrie.

Recent, s-a lansat şi în sculptură, cu şapte piese expuse la o galerie din Denver. Sunt piese cu tematică grea: pacea, viaţa şi libertatea. Alexandra Nechita obligă americanii să gândească şi să vorbească bine despre români. E şi asta ceva, nu? *Sunt sigur că în România trăiesc mii de talente similare. Ajutaţi-le să se descopere şi să se afirme*! Fiecare român de succes e încă un punct în favoarea noastră la marea competiţie mondială.

Regizorul Corneliu Porumboiu a obţinut premiul pentru cel mai bun film de ficţiune, la cea de-a patra ediţie a Festivalului Internaţional *de Film Contemporan din Mexic*, cu pelicula *A fost sau nu a fost*? Dacă luăm în considerare condiţiile modeste oferite de România regizorilor de film, meritul lui Cornel Porumboiu este şi mai mare. Să-i urăm noi succese!

Inventatorul ieşean Emil Braharu a obţinut brevetul de invenţie pentru Procedeu şi utilaj pentru fabricarea materialelor de construcţii din deşeuri celulozice. În concret, e vorba de un utilaj pentru producerea bolţarilor de zidărie, cu goluri sau fără, din rumeguş de foioase şi conifere, în amestec omogen cu un liant solubil în apă, substanţe de ignifugare şi adjuvanţi. Numai liantul este secret. *Avantajele acestei invenţii sunt multiple*. În primul rând, materia primă rumeguşul, se găseşte din belşug, la preţuri derizorii sau gratis. Aceasta ieftineşte foarte mult bolţarii celulozici. În al doilea rând, colectarea şi prelucrarea rumeguşului de la gatere înseamnă o operaţiune ecologică. Mediul înconjurător nu va mai fi poluat cu astfel de materiale. În al treilea rând, bolţarii celulozici sunt mult mai uşori şi pot fi manevraţi cu uşurinţă. Sunt şi mai buni izolanţi termici. Utilajul imaginat de Emil Braharu se poate deplasa, pentru lucru, la marile aglomerări de rumeguş, astfel că se scuteşte preţul transportului de materie primă. Invenţia vine şi în întâmpinarea unei recomandări europene care interzice

construirea caselor din chirpici. Cum bolţarii celulozici sunt mai ieftini decât cei clasici şi decât cărămizile, familiile cu venituri modeste vor apela masiv la ei. Costurile de construcţie a unei case se vor reduce substanţial. Utilajele au fost deja fabricate la SC Construcţii Inventica SRL din Iaşi iar produsul finit este în curs de omologare la INCERC Iaşi. Bolţarii celulozici asigură o izolaţie termică şi fonică superioară, sunt rezistenţi la umezeală şi nu prind igrasie. Acest produs este şi total ignifug. Toate aceste avantaje recomandă bolţarii celulozici pentru folosirea în construcţia de case. Iată că invenţiile româneşti încep să se impună în plan economic, chiar în ţara noastră, în care inventatorii câştigau mai multe medalii decât bani. Ce spuneţi, dragi cititori? Merită domnul Emil Braharu felicitat pentru invenţia sa, noutate şi la nivel mondial? Eu spun că trebuie să-l felicităm şi să-i cumpărăm produsele.

La data de 04.03.2007, echipa naţională de handbal feminin a României a câştigat turneul Silesia Cup, din Polonia. Fetele noastre au învins, în trei meciuri succesive, echipele Ucrainei, Poloniei şi Belarus. Ce să spun? Sincere felicitări!

Echipa masculină de handbal UCM Reşiţa a umilit pur şi simplu una din cele mai puternice echipe din Rusia, Kaustic Volgograd, în meciul disputat la data de 04.03.2007. Scorul a fost de 33 – 23, astfel că UCM Reşiţa s-a calificat în semifinalele Challenge Cup. Marcatorii echipei noastre, pe care îi felicităm sincer, au fost: Pasici (10), Butulija (8), Tucanu (4), Irimescu (4), Rohozneanu (4) şi Ciubotaru (3). Vi se pare ceva obişnuit? Gândiţi-vă că naţiunea rusă e mai mare de zece ori decât a noastră iar echipa învinsă ocupă locul trei în campionatul rus! Suntem cineva în handbalul masculin.

O nouă stea a tenisului feminin românesc se ridică la orizont – Raluca Olaru, elevă în clasa a XII-a la Liceul Emil

Racoviţă din Bucureşti. Este deja, la 18 ani, campioană europeană la juniori şi finalistă la Roland Garos. Anul trecut, la numai 17 ani, a câştigat proba de dublu rezervată juniorilor la US Open. În urmă cu câteva zile, a învins-o pe americanca Venus Williams la turneul WTA de la Memphis, ajungând în poziţia 163 din Lume. Obiectivul ei imediat? Să ajungă între primele 100 jucătoare de tenis din Lume, apoi să ajungă în Top 50. O fată ambiţioasă, care merită toată admiraţia noastră.

Regizorul român Radu Penciulescu a dus şcoala suedeză de regie către succes, după ce a aplicat programa din universităţile bucureştene. Să mai aud eu pseudo-intelectuali vorbind dispreţuitor despre învăţământul românesc, despre arta românească, despre literatura noastră, despre tot ce e românesc! Radu Penciulescu a pus pe picioare Secţia regie din Şcoala Superioară de Teatru din Malmö, Suedia şi a lucrat acolo până la pensionare. Această şcoală a ajuns vedeta şcolilor de profil din patria sa adoptivă – Suedia. Dânsul venea dintr-o ţară comunistă, însă suedezii nu i-au cerut niciun fel de diplomă, niciun fel de referinţe sau dosar, cum se întâmplă, din păcate, în România. S-a impus şi a avut un succes deplin. Încă un român care a schimbat în bine părerea unor europeni despre naţiunea noastră…

Tânăra Ana-Maria Ilie, *studentă la facultatea de drept*, a *fost aleasă Miss Belgia 2007*. Am mai scris eu că avem cele mai frumoase fete din Europa şi vom profita cândva de acest lucru. Iată că, în cazul acestei tinere de 21 de ani, prognoza mea s-a adeverit. Nu e singurul caz în care fetele noastre rup inimile bărbaţilor din alte ţări. Una din gemenele Irimia, Gabriela, membră a formaţiei *Cheeky Girls*, este logodită cu Lembit Opik, membru al Parlamentului englez, stârnind gelozia băştinaşelor. Aşa, fetelor! Impuneţi-vă în toată Europa, să afle europenii că nu suntem o naţiune de ţigani, handicapaţi, cerşetori şi

hoţi! Noi suntem o naţiune de oameni frumoşi, mândri, demni, serioşi şi muncitori.

În luna februarie a. e, scrimeurul român Mihai Covaliu a câştigat Cupa Acropolis, la concursul organizat de Federaţia Internaţională de Scrimă, la Atena. În finală, românul nostru l-a învins pe rusul Alexei Iakimenko. Parcă îţi creşte inima când vezi sportivi de-ai noştri învingând sportivii marilor puteri care ne-au obijduit într-o perioadă istorică sau alta, nu?

Româncele Elisabeta Samara şi Irona Hoza au dominat Openul de tenis de masă pentru juniori organizat la Bahrain, câştigând toate probele. În concursul pe echipe, ele s-au impus în faţa selecţionatei Singapore, cu scorul 3 – 0. La dublu, Samara şi Hoza au învins, tot cu 3 – 0, perechea Chen Wei Heng/ Zena Kai Sim. La simplu, Samara a învins-o cu 4 – 0 pe canadianca Mo Jang. Bravo lor!

Pe data de 27.01.2007, boxerul român Lucian Bute l-a învins pe rusul Serghei Tatevosian, în 12 reprize grele, la campionatul de la Montreal. Sportivul nostru are la activ 19 victorii, dintre care 16 prin KO. Se îndreaptă cu paşi fermi şi siguri către titlul de campion mondial. Frumoase rezultate, nu-i aşa?

Românul Rolando Negoiţă, stabilit în SUA, a devenit unul dintre cei mai faimoşi designeri de pipe din Lume. El a transformat această meserie într-o adevărată artă, devenind artizan independent şi cu câştiguri grase. A devenit atât de faimos, încât cea mai mare firmă producătoare de pipe din SUA, Butz Choquin, i-a oferit posibilitatea să lucreze pentru ei, pe o linie independentă şi cu nume de marcă propriu – Rolando Negoiţă. Pipele produse pe această linie, începând din 2004 s-au vândut pe toate cele cinci continente, împreună cu o broşură care prezintă activitatea designerului român.

Spre deosebire de alţi urlători de lozinci

antisocialiste sau antiromâneşti, Rolando Negoiţă recunoaşte că şi-a însuşit tainele meseriei de bijutier la Institutul de Artă din Bucureşti, Secţia metale şi bijuterii. O pipă unicat purtând semnătura sa poate depăşi mia de dolari şi asta ne spune multe despre modul în care este apreciat românul nostru. Spun român, deoarece aşa spune şi dânsul, oricând vorbeşte despre origini. Fiul său, Luka, vorbeşte perfect româna, deşi a ajuns în SUA la vârsta de 8 ani. Negoiţă vorbeşte străinilor despre România, despre tradiţii, obiceiuri şi cultură, cu multă mândrie. Tot respectul nostru pentru acest om talentat, muncitor, demn şi cinstit.

Ei, amicii mei, simţiţi cum vi s-a încălzit inima? Poate că în următoarea carte voi scrie despre cineva dintre dumneavoastră ori despre rude şi prieteni apropiaţi. Eu sunt deschis la nou. Aştept orice sugestie şi informaţie pe această temă.

PROTESTEZ!

Din fire, sunt un tip liniştit şi răbdător. Cei care mă cunoaşteţi personal ştiţi cât de greu îmi ies din pepeni. Numai marile măgării reuşesc să-mi ridice sângele în cap şi să mă facă să reacţionez mai dur. În urmă cu vreo opt luni, tot într-o carte din această serie, protestam împotriva subvenţionării lui Radu Duda, soţul Margaretei de Hohenzollern. Speram atunci că guvernanţii, premierul Călin Popescu Tăriceanu personal, vor înţelege că românii sunt prea săraci să întreţină paraziţi cu sau fără titluri nobiliare. Speram că renta anuală deghizată acordată lui Radu Duda, un individ fără niciun merit în faţa naţiunii române, să înceteze.

Ce-am citit eu însă către sfârşitul lui ianuarie a.c. în jurnalele româneşti? O ştire stupefiantă, amicii mei cititori. În loc să dispară sponsorizarea deghizată de care vorbeam, Guvernul României a decis să dubleze suma acordată prinţului consort. Adică, să-i ofere, în acest an, suma de

şapte miliarde şi două sute de milioane de lei vechi (720.000 lei noi). *E o sumă enormă, nejustificată de niciun fel de activitate în folosul patriei şi naţiunii*. Funcţia prin care Radu Duda este subvenţionat, reprezentant special al guvernului pentru dezvoltare durabilă, este un moft, o umbrelă fără răspundere. Avem organe statale pentru toate activităţile interne şi externe. De ce să mai întreţinem un parazit din banii noştri? *Protestez împotriva acestei samavolnicii*! Noi, românii contribuabili, ştim cât de greu se face fiecare leuţ pe care îl plătim la buget. Îl plătim pentru a fi transformat în pensii, în salarii pentru bugetari, în subvenţii pentru sănătate etc. *Nu plătim să întreţinem huzurul unui parvenit*.

Cu această ocazie, mai protestez împotriva cheltuirii banilor publici pentru susţinerea propagandiştilor mistici de orice fel (preoţi, rabini, muftii, pastori etc). Aceşti indivizi practică o meserie (înşelăciunea religioasă) pentru care sunt plătiţi direct, de către turmele de ignoranţi păcăliţi. De ce mai primesc şi salarii de la stat? Din banii pe care statul îi alocă acestei categorii de şarlatani cu diverse titluri religioase, se pot construi locuinţe pentru cei fără adăpost, se pot mări pensiile de mizerie, se pot construi creşe şi cămine. Din 1990 şi până în prezent, aceşti paraziţi mistici au încasat, ca salarii sau sponsorizări, sume imense, cu care ar fi putut fi rezolvate aproape toate problemele sărăcimii din România.

Paraziţii mistici nu fac o muncă utilă societăţii, să justifice cumva banii cu care sunt îndopaţi. Dimpotrivă, ei alienează populaţia cu poveşti sălbatice şi instigă la regres spiritual. După ce că fac un lucru rău, îi mai şi plătim?

Am intrat în Europa şi trebuie să ne aliniem modelului european reprezentat de nucleul dur Franţa-Germania. Aţi văzut lideri politici germani şi francezi gudurându-se pe lângă lideri religioşi, cum fac ai noştri? Nu! Dimpotrivă, francezii au pus piciorul în prag împotriva

folosirii simbolurilor religioase în şcoli iar germanii percep taxe religioase numai de la persoanele care doresc aceasta (îşi declară o religie). La noi, profesorul Emil Moise, care a îndrăznit să combată misticismul din şcoli, a fost supus unui linşaj mediatic. Încotro *ne îndreptăm, oameni buni*? *Către o dictatură a paraziţilor religioşi, susţinuţi de cei mai ignoranţi dintre noi şi de mafia politico-economică interesată să ţină naţiunea în întuneric religios*? *Ce* suntem noi, oi şi berbeci de tuns şi muls, pentru paraziţii religioşi?

Vă rog să gândiţi la această întrebare şi să luaţi atitudine! Nu putem trăi mai bine, dacă guvernanţii toacă banii noştri pentru a întreţine organisme şi persoane parazite.

*

În următoarele luni, vor apărea următoarele cărţi: *Ghidul învingătorilor*, *Vremuri sălbatice*, *Putregaiuri, şi eu am fost în Cer*, *Codul lui Zamolxe*, *Blestemul iubirii*, *Povara geniului*, *O taină cumplită*, *Chemarea astrelor*.

Vă urez sănătate, împlinirea viselor frumoase, fericire!

Bucureşti Pavel Coruţ

08.03.2007